

ΕΦΕΣΤΟΣ

ΕΤΟΣ ΑΝΑΡΙΘ.12 ΔΡΧ. 4.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἑκάστον
 καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: **ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ**

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
 Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
 Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
 Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
 Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθι Βασιλικοῦ, Ὁμόνοια
 Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθι Κινημ. Μάζεστικ
 Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων.
 Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
 ΣΤΑΪΚΟΣ Σταδίου Ἐξωθι Πρωτοδικείου
 ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα Ἐξωθι Φαρμακεῖου Μαρινοπούλου
 ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου. Ἐδ. Λῶ

ΚΑΟΥΘΜΑΝ Ἐναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδ. Πλατ. Συνητος
 Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συνητος
 Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζόγλου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
 Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ. Σταδίου 14
 Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
 Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου
 Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
 NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

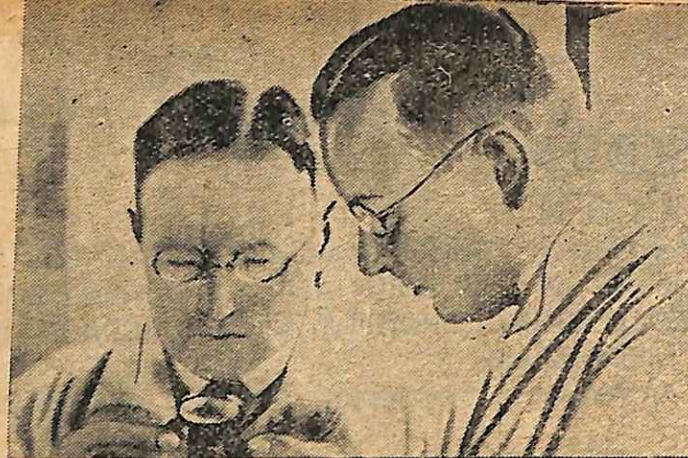
Εἶνε εὐκολο τώρα νὰ ἀσπρίσετε καὶ ἀνα-
 νεώσετε, τίς γηρασμένες καὶ μααραμένες ἐπιδερ-
 μίδες. Ἡ ἐπιστήμη ἀνακάλυψε ἓνα ζωτικὸν ἀνα-
 νεωτικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν τὸ
 κάνετε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς ἱστούς διὰ δονητικῆς
 κινήσεως, αἱ ρυτίδες χάνονται, οἱ διεσταλμένοι
 πόροι, τὰ μαῦρα στίγματα καὶ ἄλλαι ἀτέλειαι τοῦ
 προσώπου ἐξαφανίζονται. Τὸ ζωτικὸν καὶ ἀνα-
 νεωτικὸν αὐτὸ στοιχεῖον, παραγώμενον ἀπὸ νέα
 ζωὰ περιέχεται μόνον ἐντὸς τῆς νέας κρέμας
ΤΟΚΑΛΟΝ. Τὰ καλλωπιστικὰ καὶ τονωτι-
 κά της ἀποτελέσματα δίδουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα
 λάμπιν υγιείας καὶ νεότητος, προερχομένην ἀπὸ
 τοὺς ὑποδορεῖς ἱστούς καὶ ἡ ὅποια στολίζει τὸ
 ἀσχημότερο πρόσωπο μετ' ὑπέροχην ὠραιότητα.

Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμαν **ΤΟΚΑΛΟΝ**
 τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τὸ
 θράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνει
 τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον. Μεταχειρι-
 σθῆτε τὴν Κρέμαν Τοκαλὸν τροφή διὰ τὴν ἐπι-
 δερμίδα, χρώματος λευκοῦ, (ὄχι λιπαρὰ) το πρωῒ.
 Εἶνε λευκαντικὴ καὶ σηπτικὴ, δροσίζει τὸ πρό-
 σωπό σας γιὰ ὅλη τὴν ἡμέραν καὶ κάνει τὴν ποῦ-
 δρα νὰ κρατᾷ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κα-
 τάστασις τῆς ἐπιδερμίδας σας καὶ τοῦ χρώματος
 σας θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ εὐχαριστημένῃ ἀπὸ
 τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προσδοκιῶν σας. Γεν. Ἄντιπρ.

Α. Π. ΡΕΜΠΟΝΤΖΑΚΟΣ. Πραξιτέλους 42

Ἀθῆναι

Ἑλληνικὴ Ἀνακάλυψις ἑνὸς Καθηγνητοῦ Διὰ τὴν Ὁραιότητα

**Θά μείνετε
Ευπρηγγοί**

ἐκ τῆς ἐνεργείας!

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται.

Ἡ τριχόπτωση σταματᾷ,

Αἱ τρίχες ἀναφύονται καὶ πάλιν.

Βρέξιμον ἀπλῶς καθ' ἐκάστην τῶν
ῥιζῶν τῶν τριχῶν με Trilysin καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται ἀπὸ ἡμέ-
ρας εἰς ἡμέραν.

Ἡ Τριλυσίν πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία
καὶ Μικρὰ πωλεία. Ζητήσατε νὰ σᾶς ἀποστα-
λῇ δωρεὰν ἡ ἐπιστημονικὴ βιβλιογραφία, πα-
ρὰ τοῦ Γεν. ἐν Ἑλλάδι Ἀντιπροσώπου κ.
ΚΩΣΤΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ, Ἀκαδήμου Ἀρ. 12
ΑΘΗΝΑΙ

Τριλυσίν

ΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝ παλαιὰ ρα-
διόφωνα παντὸς τύπου μετὰ τὸ
νέο μας μοντέλλο 1934

MAGIC VOICE RADIO

15-200 μέτρων συνεχοῦς καὶ
ἐναλλασσομένου ρεύματος
108—250 βόλτ

ΜΕ ΛΟΓΙΚΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΤΙΜΗΣ

Ἀποκλειστικός Ἀντιπρόσωπος
δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα :

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2) ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23 - 338

Προσκέφαλος!

καθὼς καὶ κάθε πόνος περνᾷ
ἀμέσως μετὰ ἓνα κασέ

ΚΑΛΜΟΛ

Τὸ ΚΑΛΜΟΛ εἶναι τὸ μόνον
παρασκευάσμα τὸ ὁποῖον ἐν ᾧ
κατευνάζει πολὺ σύντομα
τοὺς πόνους, δὲν πειράζει τὴν
καρδιά διότι μεταξὺ ἄλλων
περιέχει καφεΐνην.

ΗΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΟΥ Ν. LAVORFY

Θ ἄλεγε κα-
νεὶς καὶ
ἐπὶ στοιχημάτιζε
ἀλίστα, πῶς ἡ
Ρόζα, ἡ Μάργκε-
ριτ καὶ ἡ Σύλ-
βια δὲν ἦταν ἀ-
ελεφάδες. Τόσο
πολὺ ἦταν δια-
φορετικὲς ἡ μία
πρὸς τὴν ἄλλη.
Ἐκτός ποῦ στὸ
πρόσωπο, στὸ
ῥῶμα τῶν μαλ-
λῶν καὶ στὰ μά-
τια ἔπρεπε νὰ
προσέξῃ κανεὶς
πολὺ γιὰ νὰ βρῇ
σημεῖα ὁμοίτη-
τος, μὰ καὶ στὰ
γούσια, στοὺς
τρόπους καὶ γε-
νικά στὴν ψυχο-
σύνθεση, ἦταν
τελείως διαφο-
ρετικὲς.

Ο
Γ
Κ
Ρ
Ε
Μ
Ν
Ο
Σ

Τ
Η
Σ
Α
Γ
Α
Π
Η
Σ

νὰ πῇ ἡ Σύλβια.
— Καὶ λέγεται
«Γκρεμνὸς τῆς
Ἀγάπης», ἐσυμ-
πλήρωσε ἀργὰ
καὶ ἤρεμα ἡ Ρό-
ζα, γιὰτὶ ἀπὸ
κεῖ κάπου γκρε-
μίστηκε μιὰ ἰνδὴ
πριγκιπέσσα, ὁ-
ταν τὴν ἐγκατέ-
λειψε ὁ καλὸς
τῆς !..
— Φαντάσου
κουταμάρα! εἶπε
γελῶντας δυνα-
τά, ἡ Σύλβια.
Νὰ δώσῃ ὁλό-
κληρὴ τὴ ζωὴ τῆς
γιὰ ἓνα αἶσθημα
ποῦ διαρκεῖ λί-
γες βδομάδες ἢ
λίγες στιγμὲς !..
— Δὲν συμβαί-
νει τὸ ἴδιο μετὰ
τοὺς, παρατήρη-
σε ἡ Ρόζα.
— Ἀσφαλῶς δὲ
συμβαίνει, ἔβε-
βαίωσε ὁ Μπέν,

ποῦ βρισκόταν κοντὰ στὴ Ρόζα καὶ τῆς ἔρριξε ἓνα τρυφε-
ρὸ βλέμμα...
... Ἀργὰ τ' ἀπόγευμα, ἦρθαν πίσω στὴ βίλλα.

Τὴ νύχτα, ἐνῶ ἡ Μάργκεριτ κι' ἡ Σύλβια ἐχόρευαν στὴ
βίλλα μετὰ τοὺς φίλους τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ ποῦ ἦρθαν νὰ
τὸν χαιρετήσουν, ἡ Ρόζα καὶ ὁ Μπέν, ξέφυγαν κρυφὰ ἀπ'
ὅλους, πῆραν τ' ἀλογὰ τους καὶ κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ὁλό-
γιου φεγγαριοῦ, ἐτράβηξαν γιὰ τὸ «Γκρεμνὸ τῆς Ἀγάπης».

— Κύτταξε, Ρόζα, ἀγάπη μου, εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα
ὁ Μπέν, σφίγγοντας τὴν ἐξαδέλφη του στὴν ἀγκαλιά του,
μετὰ τὴ θέρμη ποῦ δίνει τὸ εὐπνημα τοῦ πόθου, κύτταξε
πόσο θαλκτικὸ μυστήριο κρύβει μέσα του αὐτὸ τὸ φωτεινὸ
χάος... Δὲν εἶναι μαῦρο καὶ τρομαχτικὸ ὅπως ἄλλοι γκρεμ-
νοί... καὶ κάτω ἀπ' τὰ βάθη τοῦ δὲν ἀνεβαίνουν μουγγρη-
τὰ καὶ θρῆνοι στοιχειῶν, ἀλλὰ ἓνα ἤρεμο μουρμούρισμα
ποῦ μοιάζει σὰν γλυκὸς στεναγμὸς, σὰν ἀνάσα ἢ σὰν ἦχος
γλυκοῦ φιλιοῦ.

— Εἶναι ὁ γλυκὸς στεναγμὸς τῆς Ἰνδῆς πριγκιπέσσας
ποῦ πεθαίνει γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς...

Καὶ γέρνοντας στὰ στήθια τοῦ Μπέν τὸ κεφάλι τῆς ἡ
Ρόζα, τὸν ἐκύτταξε μετὰ μιὰ τρυφερὴ ματιά, ποῦ ἐκκλίνει μέ-
σα στὴν ὕψη τῆς λάμψης τὴν ἀφῶνη ἐρώτηση: «Θὰ μ' ἀγα-
πᾶς πάντα, ὅπως τώρα, Μπέν;». Καὶ κείνος ποῦ κατάλαβε
πολὺ καλὰ τὴν ἐρώτηση, ἀπάντησε μ' ἓνα θερμὸ, ἀτέλειωτο
λαχταριστὸ φιλί, ποῦ ἐσήμαινε: «Θὰ σ' ἀγαπᾶ αἰῶνια,
γλυκεῖά μου Ρόζα!».

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἐπέστρεψαν στὴ βίλ-
λα ἡ Ρόζα καὶ ὁ Μπέν. Ἡ τρελλὴ παρέα τῶν χορευτῶν τοὺς
ἔκανε σωστὴ διαδήλωση:

— Ἀ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἐφώνησε ἡ Μάργκεριτ στὸ Μπέν,
σὲ θέλουμε κι' ἐμεῖς λιγάκι. Δὲ μπορεῖ νὰ σ' ἔχῃ ἡ Ρόζα
μονοψῶλο! Καὶ κλείνοντάς του πονηρὰ τὸ μάτι, τὸν πῆρε
ἀγκαζὲ καὶ τὸν τράβηξε κάτω στὸν κῆπο...

Μετὰ μισὴ ὥρα, ἡ Ρόζα, ποῦ περιπλανιόταν κάτω ἀπ'
τὰ δέντρα, πλέκοντας γλυκὰ ὄνειρα ἀγάπης, ξαφνικὰ βλέ-
πει τὸ Μπέν καὶ τὴ Μάργκεριτ ἀγκαλιασμένους νὰ φι-
λιοῦνται... Δὲ μίλησε, οὔτε τὴν εἶδε κανεὶς...

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ συνηθισμένο περίπατο, πρὶν εὐθυμῇ
ἀπ' ὅλους ἦταν ἡ Ρόζα. Ἐτρεχε μπροστὰ ἀπ' ὅλους μ' ἓνα
τρελλὸ καλπασμό... Κι' ὅταν ἀντίκρουσε τὸ «Γκρεμνὸ τοῦ
θανάτου» τ' ἀλόγῳ τῆς δὲν ἐσταμάτησε...

Οἱ ἄλλοι, ποῦ ἐρχόντουσαν ἀπὸ πίσω, ἄφισαν μιὰ κραυ-
γὴ τρόμου, ποῦ βγαίνοντας, λές κι' ἐξέσχισε τὰ στη-
θια τους...

N. LAVORFY

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

Ο ΕΡΕΜΙΟΘΡΕΙΝΟΣ

(Συνέχεια)

Γιατί, τη στιγμή που οι σύντροφοί του ανασήκωναν την τρομαγμένη νέα, στους βράχους που ήταν άπάνω απ' αυτό το μέρος, φάνηκε ένας πάνοπλος νέος ως δεκά οκτώ ετών, ο Μούρτος, ο έμπιστος σύντροφος και άπεσταλμένος του Μπελογιάννη. Είδε τους Άλγερινους ο Μούρτος, και κρύφτηκε πίσω από μια τούφα θάμνων. Άλλ' όταν παρατήρησε το πρόσωπο της νέας που είχαν αρπάξει, παρά λίγο ν' άφιση κραυγή τρόμου.

— 'Η Ξάνθω! ψιθύρισε, ένω ένα ρίγος φρίκης του παρέλυε όλο το σώμα. Καί την έπήραν κουρσάροι. Για να την πουλήσουνε σκλάβο. Πώς θα την σώσω;

Χωρίς να σκεφθίη περισσότερο, αλλά και χωρίς κανένα όρισμένο σχέδιο, κατέβη από το ύψωμα και προχώρησε κατά εκεί που πήγαιναν οι κουρσάροι με τη σκλάβά τους. Πηδώντας σαν γάτος από θάμνο σε θάμνο ή συρόμενος στο έδαφος έφ' όσον το μέρος ήταν τέτοιο ώστε να υπάρχει φόβος να τον δούν, ακολουθούσε τους Άλγερινούς και πρόσεχε τις κινήσεις τους. Τους είδε να χάνονται πίσω από

τά βράχια, κι' εσύρθη έως εκεί, και αντίκρουσε τότε το πειρατικό πλοίο που ήταν άραγμένο στο μεταξύ δυο ψηλών βράχων που έφαινονταν σαν δυο τεράστιες τάβλες χωμένες στη θάλασσα.

Στάθηκε σε μέρος κατάλληλο και μάτια αγωνιζόταν να βρή τον τρόπο να την βοηθήσει. Οι κουρσάροι την ανέβασαν στο καράβι τους. Ο άρχηγός τους άκούστηκε που έλεγε.

— Στην καμπίνα των σκλάβων! Εκεί να την πάτε.

Είδε τις γρήγορες κινήσεις των μαύρων πειρατών, τα τρεξίματα, τις έτοιμασίες τους· άλλ' ότι ήταν έτοιμοι να φύγουν δεν το κατάλαβε. Καί χωμένος στη θέση του με τα άνησχα βλέμματα καρφωμένα στο κουρσάρικο διατύπωνε στον έαυτό του την ίδια αγωνιώδη έρώτηση: τι να έκανε;

Έβλεπε πως ήτανε άνισχυρος να την βοηθήσει. Θα την άφινε λοιπόν στα χέρια των κουρσάρων μοναχή κι' άνυ-

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — 'Ο διοικητής της Λαμίας Όσμάν Ραντί πασα, για να εκδικηθί τον άρματωλόν Μπελογιάννη, που με την παλληκαριά του σκίασε τη δική του, και που τον ζήλευε γιατί ύποπτευότανε πως ήταν κάποτε έρωμένος της γυναίκας του της Ροζ χανούμ, στέλνει τον έμπιστό του Γιουσούφ να κλέψη την Ξάνθω, μια όμορφη καλόγρια προστατευομένη του Μπελογιάννη, με το σκοπό να την κάνει έρωμένη του την Παρασκευή, πουχε διασκέδαση. Πηγαίνει στην Εύβοια στο μοναστήρι μια νύχτα ο Γιουσούφ και την κλέβει, και όταν έφτασε στην άπέναντι μεριά, την άφησε λιποθυμισμένη και δεμένη και πήγε να φέρη το άλογό του. Όταν όμως γύρισε δεν την βρήκε εκεί. Έκατάλαβε ότι την είχε πάρει το κουρσάρικο που έφυγε γρήγορα κατά τον Παγασηκό. Λίγες ήμέρες αργότερα ένας χωρικός πήγε στο Μπελογιάννη και του έπε ότι ο Όσμάν έκλεψε την Ξάνθω. Ο όπλαρχηγός, θυμωμένος κάλεσε τους κλεφτες του και τους έλεγε πως θα πήγαινε μόνος του να φέρη εκεί τον Όσμάν Ραντί για να τον δικάσουνε για αυτό που έκανε. Ο ύπαιρχηγός του Σιαμούλης ζήλεψε γιατί κι' αυτός αγαπούσε την Ξάνθω, άλλα δεν έτολμούσε να είπη τίποτα. Καί ο Μπελογιάννης έφυγε και το άλλο βραδυ πήγε στο άνακτορο του διοικητού όπου διασκέδαζαν. Ζήτησε τον Όσμάν και του έλεγε να του δώση τη Ξάνθω. Έ είνος που δεν είχε σκοπό να τον άφιση να φύγη του δήλωσε ότι θα τον σκοτώση, κι' ο Μπελογιάννης του άπάντησε ότι είχε κλέψει την αδελφή του την Άζιγιέ χανούμ και θα την σκοτώναν οι άνθρωποί του, αν έως το πρωί δεν γύριζε κοντά τους. Με την άποψη να τον άναγκάση με τα βασανιστήρια να μαρτυρήσει που είχε κρυμμένη την αδελφή του, ο Όσμάν με τους ανθρώπους του ρίχτηκε κατ' έπάνω του. Άλλ' η Ροζ χανούμ που ήταν κρυμμένη κι' άκουγε, πήρε τον Μπελογιάννη και τον έρριξε, από μια καταπακτή, σε κάποια μυτική κρύπτη, κι' αυτό για να τον κρατήση φυλακισμένο έως ότου σκοτώσουν οι άνθρωποί του την Άζιγιέ χανούμ γιατί την μισούσε· ύστερα θα τον παρέδινε στον άντρα της. Έν τώ μεταξύ η Ξάνθω περνούσε τις πιδ τρομερές δοκιμασίες Έν ώ ο Γιουσούφ που την είχε άφισει στην άκροθαλασσία έλιπε, Άλγερινοί κουρσάροι που ήταν κρυμμένοι εκεί κοντα, την έπήραν και την έπήγαν στο καράβι τους, χωρίς να καταλάβουν ότι κάποιος τους παραμόνευε.

κάθε στιγμή να γλυστρήσει και πέση, ή να κάνει θόρυβο και ν' άνακαλυφθί. Κατώρθωσε όμως να νικήση όλες τις δυσκολίες, ν' άνεβή στο κατάστρωμα και να πιασθί απ' αυτό.

Έμεινε άκίνητος κι' άκροάσθηκε με προσοχή κι' έπιμονή. Δεν άκουγότανε τίποτα κι' αυτό τον έφόβισε.

— Έχει γούστο να παραμονεύουνε ν' άνεβώ άπάνω και να με πιάσουνε. Αυτή ή μαυγάδα δεν μ' άρέσει καθόλου.

Έτσι κρεμασμένος, στάθηκε πολλές στιγμές, άλλ' άρχισε πια να κουράζεται. Σε λίγο άκουσε τις κραυγές εκείνων που άπλωναν τα πανιά.

— Θ' άνεβώ, ψιθύρισε, κι' ό,τι βρέξη άς κατεβάση.

Με μια υπέρνταση των δυνάμεων, τινάξε το σώμα του στηρίχθηκε στο κατάστρωμα, έρριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του, είδε ότι δεν υπήρχε κανένας εκεί—αυτός τουλάχιστον δεν είδε κανένα—πήδησε μέσα, σύρθηκε γρήγορα και κρύφτηκε πίσω από ένα μεγάλο σιαρό χονδρών σχοινιών.

περάσπιστη στις άγριες διαθέσεις τους; Μια τολμηρή σκέψη του ήλθε: Ν' άνεβή κι' αυτός στο πειρατικό! Κι' αυτή ή ιδέα, που σε κάθε λογικό άνθρωπο θάφερνε έλλιο, ένθουσιασε το μικρό κλεφτόπουλο.

— Βέβαια! ψιθύρισε ένω σερνότανε προς τη θάλασσα. Πρέπει να είμαι κοντά της. Μπορεί να θελήσουν να την σκοτώσουν, ποιος θα την βοηθήσει; Καί ποιος θα την σώσει; Καί ποιος θα φέρω να την πάρουν να φύγουν, να την πάν στη Συρία ή στο Τούνεζι, στη Βαγδάτη ή στο Άλγερ; ή ξέρω που άλλοι, για να την πουλήσουν; Να την πουλήσουν; Άμ! και δεν την σκοτώνω καλύτερα με το χέρι μου;

Μπήκε στη θάλασσα και ζύγωσε το κουρσάρικο. Άλλ' άπριν άνεβή έδίστασε: Άν τον είχαν ιδί, άν τον έπερίμεναν ν' άνεβή και τον έπιαναν; Θά τον κρεμούσαν άσφαλώς στο κατάρτι.

— Έμπρός κι' ο θεός βοηθός! έψιθύρισε τέλος άποφασιστικά.

Χωρίς να σκέπτεται τίποτα τώρα, πιάσθηκε από μια τρύπα κι' άρχισε να σκαρφαλώνη με κόπο και με φόβο πως μπορούσε σε

την ίδια δαως στιγμή, τ' καράβι κινήθηκε. 'Ο Μούρτος άνησύχησε. Κότταξε κατά την ξηρά κι' είδε πως το κουρσάρικο έκινείτο κι' άπομακρύνετο. Κρύος ιδρώτας άρχισε να του περιλούη το σώμα. Ήλπιζε τάχα πως θα κατώρθωνε να έλευθερώση την Ξάνθω πρίν ξεκινήση το πειρατικό; Ότι θα την άρπαζε και θα πηδούσε μαζί της στην ξηρά και θάτρεχε ν' άνεβή στις ψηλές βουνοκορφές, όπου έν θα μπορούσε να τον πιάση κανείς; Έτσι φαίνεται, καί όταν κατάλαβε ότι έφευγαν, κατατρόμαξε. Όταν θα βόσκοντο στο πέλαγος, τι θα μπορούσε να κάνει κι' άν ακόμη κατώρθωνε να βγάλη την Ξάνθω από τη φυλακή της; Εκτός αυτού πως θα μπορούσε να διατηρήση τις δυ-άμεις του ένω θάμενε πάντοτε νηστικός και χωρίς νερό, ένω θα ήταν ύποχρεωμένος να μένη διαρκώς ξάγρυπνος; Πώς θα κατώρθωνε να μην τον άνακαλύψουν, άφου και το καράβι δεν ήταν τόσο μεγάλο και οι κουρσάροι τόσο ένόητοι, ώστε να μην τον ίδούν ή να μη διακρίνουν τα χνί του;

Έκανε αυτές τις σκέψεις και έφρικασε, ένω το καράβι έ άνοιγμένα τα πανιά του όλα, έλαφρό και ταχύ, γλυ-τρούσε με έξαιρετική ταχύτητα κι' έφευγε πηγαίνοντας, καθώς ήτανε βέβαιος, σ' άγνωστα και άπρόβια, στα μακρινά του κρυσόγετα.

— Συμφορά μας! έψιθύρισε συμαζωνόμενος, τρομαγμένος, στην κρύπτη του. 'Ο θεός άς βάλη τώρα το χέρι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η όμορφη γυναίκα του άρχικουρσάρου, ή περίφημη Μπιάνκα, τέντωσε τα χέρια της, άνακάθισε στο κρεβάτάκι της καμπίνας της, άνοιγόκλεισε τα μάτια της, χασμουρήθηκε κι' έλεπε.

— Ά, το παράκανα σήμερα. Φαίνεται πως παρακοιμήθηκα. Είναι πολύ περασμένη ή ώρα, Κόρα;

Η Κόρα ή πιστή της σκλάβά, δεν άπάντησε. Η Μπιάνκα κότταξε έξω από το στρογγυλό παραθυράκι της καμπίνας της και έπρόσθεσε.

— Μπα!.. Η ήμέρα προχώρησε. Καί... φεύγουμε...

Την περασμένη νύχτα είχεν άκούσει τον άντρα της να λέη ότι θα μεναν άρκετές ήμέρες σ' αυτή την κρυψώνα, άλλ' όμως δεν έξεπλάγη, ούτε ύποπτεύθηκε τίποτα, τώρα που είδε πως έφευγαν.

— Δεν θα ήταν άσφάλεια έδω! έμονολόγησε. Καί πάμε άλλο.

Δεν άνησύχησε και δεν έρώτησε να μάθη ποιος ήταν ο κίνδυνος και ποιά ή έκτασή του, γιατί άδιαφορούσε γι' αυτό έντελώς. Η γυναίκα εκείνη δεν φοβότανε τίποτα· άκούλουθούσε σ' όλα τους τα ταξίδια τους πειρατές, έλάβαινε μέρος στις ναυμαχίες, στις έπιχειρήσεις και στους κινδύνους των, και έδειχνότανε πάντοτε ή πιο γενναία και πιο τολμηρή από όλους τους πραγματικά παλληκαράδες συντρόφους του σύζυγου της.

Η νεαρή όσο και όμορφη Μπιάνκα, είχε γίνει γυναίκα του άσχημου άρχικουρσάρου δια της βίας. 'Ο ήμίάγριος Μπελούλ την άρπαξε από το σπήτι της με τη βοήθεια των συντρόφων του. 'Ο πατέρας της συγκατέθηκε μ' εύχαρίστηση στο γάμο της με τον πανίσχυρο και πάμπλουτο άρχιπειρατή, και ή νεαρή Άλγερινή υπέκυψε στη διπλή αυτη βία, ύστερα από πείσμονα και μακροχρόνιο αντίσταση.

— Θά σε πάρω άντρα μου! του είπε νικημένη. Μά θα σε σκοτώσω, μά την πίστη μου, άμα φιλήσης άλλη γυναίκα...

Μπήκε στο πειρατικό και λάβαινε μέρος σ' όλα τα ταξίδια του.

— Το είπε και θα το κάνη! έλεγαν όσοι την έγνώριζαν. Άν ο Μπελούλ αγαπήση άλλη γυναίκα θα τα περάση άσχημα μαζί της. Καί να που δεν τον άφινη ούτε ώρα μοναχό.

Άλλ' όμως για να έκτελέση την άπειλή της αυτή ή ώρα ή Άλγερινή ακολουθούσε το σύζυγό της, ή για να θεραπυθί από κάποιο βαθύ της έρωτα όπως έχυρίζοντο οι

πιστές φίλες της: Το βέβαιο είναι ότι ζούσε κι' αυτή μέσα στη θάλασσα, άιρόμητη μπροστά στους κινδύνους, άπολαμβάνοντας με τις περιπέτειες, πολεμώντας σάν άνδρας και δυνατή σαν άνδρας. Άκατάβλητη στις κακουχίες, την κακοκαιρία και το άδιάκοπο ταξίδι, θεωρούσε για την πιο μεγάλη της ευχαρίστηση μια δύσκολη και έπικίνδυνη έπιδρομή, και στον κίνδυνο μονάχα εύρισκε ευχαρίστηση.

Ο άπότομος Μπελούλ, ο άγριος και βίαιος, κατά βάθος την φοβότανε.

Η Μπιάνκα, φαίνότανε πως περιφρονούσε το θάνατο, μά λιστα ότι τον έπιζητούσε. Τι μπορούσε να κάνη λοιπόν σε μια τέτοια γυναίκα, που ήταν άποφασισμένη να πεθάνη κι' ήταν έτοιμη να μετρηθί μ' αυτόν, ή και με κάθε άλλον; Φρόντιζε να μην έρχεται σε προστριβές μαζί της κι' ήλπιζε ότι, στο τέλος, θα βαρύνταν τα ταξίδια και θα ξαναγύριζε στα πατρικά κτήματα, για να τον περιμένη να γυρίση με τους θησαυρούς π' ύ θ' άρπαζε και τα βαρύτιμα όωρα που θα της πήγαινε.

Η Άλγερίνα θαλασσινή, το πρωί εκείνο που έγιναν τα γεγονότα, τα όποια άφηγηθήκαμε, δεν ξύπνησε με δια-θεση. Ίσως οι σκέψεις που την άπασχολούσαν την προηγούμενη μέρα—όκληρες σκέψεις και βασανιστικές—Ίσως τα όνειρα που την βασάνισαν τη νύχτα, της είχαν φέρει δυσθυμία και νευρικότητα. Ξανάπεσε και πάλι στο κρεβάτάκι της για να κοιμηθί, άλλ' ο ύπνος δεν την έπιασε.

Πήδησε κάτω από το κρεβάτι της κι' έλεπε:

— Δεν έχω σήμερα κέφι, καλή μου Κόρα. Καί θα ήθελα να κοιμάμαι όλη την ήμέρα...

— Κυρά μου! άπάντησε ή έμπιστη σκλάβά. Κι' εγώ δεν είναι λίγη ώρα που ξύπνησα και βγήκα. Μά καλύτερα θα ήταν να μην άνέβαινα.

— Γιατί;

— Γιατί άκουσα μερικά πράγματα, που μ' έκαναν ν' άνησυχήσω.

Η Μπιάνκα που παραέγγησε αυτά της τα λόγια, άναπήκωσε τους χυτούς, τους κατάλευκους ώμους της.

— Κάποιος κίνδυνος έ; έλεπε. Δεν βαρύνεσαι! Ούτε ή πρώτη φορά είναι, ούτε ή τελευταία θα μείνη. Μήπως αυτό δεν είναι το ριζικό μας, να πεθάνουμε κάθε στιγμή και μ' όλα ταύτα να είμαστε πάντοτε ζωντανόι; Φάνηκε κανένα τούρ-κικο πολεμικό; Η μήπως κανένα Ρωμέϊκο ή Βενετσιάνικο;

— Τίποτ' απ' όλα αυτά, κυρά μου.

— Τι σ' έπιασε τότε λοιπόν κι' έρχεσαι και μουρμουράς έδω χάμω για να μου μεγαλώσης την παραξενιά και να μου χαλάσης το κέφι περισσότερο; Τρικυμία φοβάσαι;

— Τρικυμία ναί, στη ψυχή της κυράς μου.

Η Μπιάνκα την κότταξε με βλέμμα παράδοξο, που έδειχνε άπορία, μαζί και φόβρα.

— Ω, παναθεμά σε, τι έπαθες; ξαναρώτησε. Έχεις νέα από την πατρίδα;

— Τα θαλασσοπούλια π' άπαντάμε στο πέλαγος, και τα κοράκια που βρίσκουμε στη στεριά, δεν μας δίνουν μαντάτα.

Η Άλγερίνα προχώρησε άπειλητική προς τη σκλάβά της.

— Άν έξακολουθήσης να μου έρεθίζης τα νεύρα με τα στρίγγλικά σου λόγια, της είπε, θα σε πνίξω. Η έξηγή σου μου καθαρά και έάστερα, ή μά την πίστη μου, δεν θα μπορέσω να βαστηχθώ πολύ.

Λέγε! Τι έχης να μου είπης;

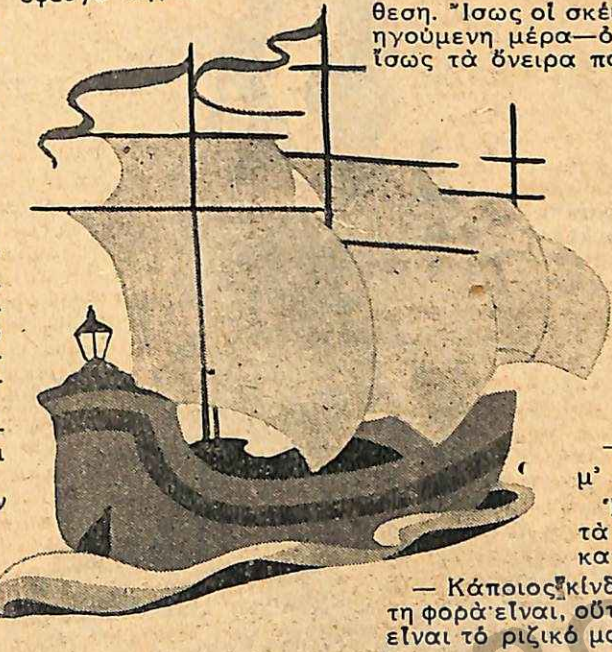
— Σήμερα τα ξεμερώματα, κυρά μου, φαίνεται ότι έγιναν στο καράβι μας πράγματα σοβαρά. Το κρασί που μου έδωσες κι' ήπια χθές το βράδυ μ' έκανε να βαρυνκοιμηθώ, όπως βαρεία κοιμήθηκες και σύ. Έτσι δεν ξύπνησα παρά όταν είχαμε ξεκινήσει και δεν είδα τί έγινε. Μά σαν άνεβηκα έπάνω είδα να κουβεντιάζουν δυο ναύτες ύποπτα. Κοντοβύγωσα με τρόπο, κι' έκρυψάκουσα.

— Τι λέγανε;

— 'Ο ένας βεβαίωνε πως μια τέτοια όμορφη γυναίκα, δεν ξαναείχε ιδωμένα ποτέ του.

— Για μένα μιλούσαν;

— Στην άρχή έτσι νόμισα κι' εγώ. Άλλά κατάλαβα ύστε-

ρα πώς μίλαγαν για μία Ρωμηοπούλα καλόγρη, που την άρπαξαν και τη φυλάκισαν στο καράβι μας όταν έμεις έκοιμαστούν.

Η Μπιάνκα συνωφρυώθηκε. Οι ανησυχίες της σκλάβας της μεταδόθηκαν και σ' αυτήν, αλλά γρήγορα καθσύχασε. μήπως ήταν πρώτη φορά π' άρπαξαν θμορφες νέες για να τις πουλήσουν στις αγορές της Συρίας;

— Και τό σπουδαιότερο από όλα, έσυνέχισε ή Κόρα, είναι τό άλλο που είπαν: "Οτι ό αφέντης μου σκέπτεται να την κρατήσει για λογαριασμό του.

Η θμορφη Άλγερινή άνεπήδησε με γουρλωμένα μάτια.

Τό πρόσωπό της είχε πάρει μία άγρια έκφραση και ή άλλοίωση των χαρακτηριστικών της έδειξε τη θύελλα που άνασκηώθηκε στην ψυχή της.

— Χίλιοι διαβόλοι, βρυχήθηκε.

"Αν αυτό είν' αλήθινό, άν ό Μπελούλ τολμήση να τό σκεφθί, θά του κομματιάσω με τό φαρμακερό μου μαχαίρι την καρδιά, όπως εκείνος μου σπάρανε άλλοτε την πονεμένη ψυχή μου. Κόρα, λέγε μου είσαι βεβαία για όσα λες;

Η σκλάβα έκανε μορφασμό άπορίας.

"Ετσι ύποπτεύομαι! είπε. Και φοβάμαι πώς ή θμορφη καλόγρη...

— Η καλόγρη, άπάντησε άπότομα ή Μπιάνκα, θά πάψη να είνα θμορφη, αυτό ξέρε το. Μιά είναι ή βασίλισσα της θμορφιάς έδω στο καράβι, κι' αυτή ή μία είμαι εγώ. "Όσο για τόν Μπελούλ, αυτός θά πεθάνη.

— Η ζήλεια σου σέ παραφέρνει, κυρά μου, σέ κάνει άδικη καί...

— Η ζήλεια μου για τόν Μπελούλ; άνέκραξε ή Μπιάνκα. "Ας γελάσω!

Η ζήλεια μου γι' αυτό τόν άνθρωπο που μισώ και σιχαίνομαι; Σίγουρα έτρελλάθηκες Κόρα. Όυτε ποτέ τόν αγάπησα, ούτε να τόν ζηλέψω είναι δυνατό. Το χρωστώ τό ρεζίλικι που μου έκανε να μ' άρπάξη μέσα από τό σπίτι του πατέρα μου και μέσα από τό γλυκά όνειρά μου. Το χρωστώ ένα χτύπημα σαν εκείνο που μου έδωσε, και τόσο τό χειρότερο αν θά μου δώση σήμερα την άφορμή. "Όσο για τή σκλάβα, άλλοίμονό της, αν όπως λες, είναι θμορφη.

Είδε ή Κόρα έτσι έρεθισμένη την κυρά της, και δέν θέλησε τά μιλήση περισσότερο για την θμορφιά της Ξάνθης που με τόσα ζωηρά χρώματα άκουσε τούς κουρσάρους να την περιγράφουνε. Μάλιστα, για να την καθυσάση, έξέφρασε την ύπόνοια πώς ίσως να μην ήταν αλήθεια ότι ό Μπελούλ την προώριζε για έρωμένη του.

— Αυτό θά τό μάθουμε, Κόρα, της άπάντησε ή Μπιάνκα. Σήμερα κι' όλας θά τό μάθουμε και σήμερα θά ξεκάνω και τούς δύο τους. Την πεντάμορφή σου καλόγρη, και τόν αφέντη σου τόν παλληκαρά.

— Να τόν σκοτώσης! Μά τότε, ποιός θά γίνη, κυρά μου, καπετάνιος του καραβιού;

"Υψωσε τό μεγαλοπρεπές παράστημά της ή Μπιάνκα τότε και άπάντησε.

— Ποιός άλλος έκτός από μένα μπορεί να διευθύνη τό γρήγορο αυτό καράβι, να δαμάση τούς μαύρους κουρσάρους και την τρομερή τρικυμία, να σκοπίση τόν τρόπο στα νησιά, στους άκεανούς και στις θάλασσες; Ποιός άλλος θά μπορούσε να φιάξη ένα στόλο πειρατικό και να γίνη της τρικυμίας βασίλισσα και της καταιγίδας άρχόντισσα; Κόρα έσύ, λέγε μου λοιπόν; Ποιός άλλος θά μπορούσε να τά κάνει όλα αυτά;

Η Σκλάβα την έκύταξε έντρομη. Μιλο"σε μ'έξαψη που μεγάλωνε διαρκώς, κατακόκκινη σαν να είχε πυρετό, και την φοβότανε όχι τόσο για την άγριότητα του προσώπου της, αλλά γιατί πρώτη τότε φορά μαρτύραγε τό μυστικό που φλόγιζε την πολυτάραχη ψυχή της.

— Κυρά μου! έτραύλισε. "Ομορφή μου κυρά. Αυτά λοιπόν είναι τά σχέδιά σου, και γι' αυτό χτυπιέσαι στους άκεανούς και στις θάλασσες, άφημώντας τόν κίνδυνο και γελώντας στο θάνατο;

— Ναί, πιστή μου Κόρα, αυτό είναι τό σχέδιο, οι σκοποί, τά όνειρά μου. Να γένω άρχηγός ενός στόλου κουρσάρων! Καπετάνισσα και βασίλισσα! Είμαι θμορφη, είμαι θαλασσίνη, είμαι κουρσάρα. Με την θμορφιά και τη δύναμή μου, με τόν κεραυνό της ματιάς και την άστραπή της ψυχής μου,

μπορώ να ύποτάξω τούς κουρσάρους όλους, να φτιάξω ένα στόλο τρομερό και άνίκητο και να επιβάλω τις θελήσεις μου σε βασιλιάδες και αυτοκράτορες, να γίνω όμοιά τους μ' ένα άτέλειωτο βασίλειο, τό βασίλειο των θαλασσών, με μία δύναμη άνίκητη, τη δύναμη των κουρσάρων μου!

— Κυρά μου!

— Δυνατή, πανίσχυρη, τρομερή κυρίαρχος των θαλασσών, θά διευθύνω εγώ τις τόχες του περισσότερου κόσμου. Οι στόλοι θά με τρέμουνε, οι άφεντάδες θά με προσκυνούν, οι άντρες θά με ποθούν κι' οι γυναίκες θά με ζηλεύουνε. Τέτοια θέλω να γίνω.

Κόρα. Και την άφορμή που την δίνει ό Μπελούλ, φέρνοντας έδω μία γυναίκα, να την κάνη άγαπητική του, πατώντας τις συμφωνίες μας και τις ύποχρεώσεις του.

Η Κόρα είχε ζαλιστή. Τό τρελλό εκείνο όνειρο, πόλημα της κυράς της, που για πρώτη φορά τό μάθαινε τότε, της είχε προξενήσει τόν ίλιγγο. "Ηθελε να φτιάξη στόλο πειρατικό!

Νά ύποτάξη τούς θαλασόλυκους όλους με την θμορφιά και την παλληκαριά της και να διαπραγματευθί έπειτα ως ίση προς

ίσους, με βασιλείς και αυτοκράτορες!

— Κυρά μου, έτραύλισε, έχεις πυρετό! Πάμε άπάνου να σέ φυσιέη ό άνεμος λίγο.

— Τόν πυρετό της τρέλλας ναί, καλά τό είπες. Πυρετό όμως που μου καίει τά σωθικά μου αδιάκοπα μήνες πολλούς, πυρετός που θά γινή αλήθεια.

— Και γι' αυτό λοιπόν, δέν έμεινες κοντά στους γονείς σου;

— Τούς γονείς μου; Ποιούς έννοείς; Αυτούς που νομίζουνε όλοι γονείς μου; "Ε, τούς εύχαριστώ γιατί μ' άναθρέψανε, μά όμως... δέν τούς έχω γονείς.

— Κυρά μου!

— Δέν έτρελλάθηκε, Κόρα, μην γουρλώνης τά μάτια σου έτσι. Σού λέω μία αλήθεια που έμαθα από την παραμύνα μου τη στιγμή που ξεψύχαγε. "Ο Άλκουλά δέν είναι πατέρας μου...

— Για τό Θεό, τί λόγια είν' αυτά;

— Λόγια αλήθειας.

— Και τίνος είσαι τότε κορίτσι;

Με ζωηρή πάντοτε την έξαψη της ή Μπιάνκα άπάντησε. — Πρίν ό Άλκουλά να γίνη πειρατής, έμενε δώ στην Έλλάδα τσαούσης στον τουρκικό στρατό, σε μία πόλη που τη λένε Χαλκίδα.

— Άκουσα πώς είναι κάπου έδω...

— Μιά νύχτα, αυτός, με τό απόσπασμά του, μπήκαν σε κάποιο χωριό και άρχισαν τό παιδομάζωμα. Έσφαξαν γέρους, έκλεψαν χρυσάφικά, πήραν τά παιδιά τους, έβαλαν φωτιά στα σπίτια και φύγανε. Άρπαξαν όλα τά άγόρια και μερικά κορίτσια.

— Τούς άνδρες τούς ήθελαν για Γενήτσαρους. Άμ' τά κορίτσια;

— Για σκλάβες. Άρπαξαν και μένα, με τόν αδελφό μου μαζί.

— Ποιόν αδερφό σου;

— Ποτέ μου δέν τόν γνώρισα και τίποτα δέν μπόρεσα να μάθω. Αν και πήγα έδω και δυό χρόνια στη Χαλκίδα, και έμεινα έξη μήνες. Πλήρωσα πολλά, αλλά δέν έμαθα τίποτα. Κανείς δέν ήξερε για ποιο παιδομάζωμα τούς μιλούσα και κανένας δέν είχε άκουστά για τό έπεισόδιο που τούς διηγήθηκα.

— Ποιό έπεισόδιο;

— Άλγερινοι κουρσάροι έσφαξαν τούς στρατιώτες που είχαν κάνει τό παιδομάζωμα, και τούς πήραν τό χρυσάφι που είχαν άρπάξει. "Ο Άλκουλά γλύτωσε γιατί ήτανε άπ' τό Άλγέρι κι' αυτός, και τούς άκολούθησε. Μά με κρατούσε στα χέρια και με πήρε μαζί του, μ' αγάπησε, με παρουσίασε για δικό του παιδί, κι' έτσι μ' έπίστεψαν όλοι.

— "Ο αδερφός σου; Σκοτώθηκε;

— Ποιός τό ξέρει; Η έξομολόγηση της παραμάννας μου που είχε τόσα σκοτεινά και διφορούμενα, μαζί με τόσα άλλα άνεξήγητα, άφισε κι' αυτό τό ζήτημα.

— Κι' είσαι Ρωμηά λοιπόν;

— Ρωμηά; Μπορεί! Μά ίσως και Τούρκα.

Διόλου παράξενο και τσιγγάνα. Γιατί εκείνο τό βράδυ είχαν άρπάξει και τουρκόπουλα—για να πάρουν λύτρα—και τσιγγάνων παιδιά. Μά... τί σημαίνει;... "Οτι κι' αν είμαι, εγώ είμαι, Τί ήμουνα δέν θέλω να μάθω. Ξέρω πώς είμαι κουρσάρα και θέλω να γίνω βασίλισσα.

Η Κόρα άκουγε με κατάπληξη, τρόμο και θαυμασμό. Ποιά ήταν λοιπόν ή όρμητική εκείνη γυναίκα και από ποιους καταγότανε; "Αν πραγματικά δέν ήταν κόρη του Άλκουλά, ποιολ ήταν οι γονείς της; Τό μυστήριο της καταγωγής της αύξανε τόν τρόπο που έννοιωθε γι' αυτήν κι' οι σκοποί της την έκαναν να την πιάνη ίλιγγος.

— Κυρά μου! έμείλλισε. Κι' αν δέν είν' αλήθινά όλα αυτά.

Η Μπιάνκα έκανε μορφασμό αδιαφορίας.

— Τίποτα δέν έχω να χάσω ούτε τότε! άπάντησε. Θά είμαι κόρη του γέρο—Άλκουλά, όπως είμαι του Μπελούλ γυναίκα. Μά, ότι κι' αν συμβάλνη, αδιάφορο. Έγώ θά κάνω ό,τι σχεδιάζω μέρες και νύχτες, μήνες και καιρούς, και να που δίνεται ή εύκαιρία σήμερα. Πρίν νυχτώση θά τά μάθω όλα. Πρίν από τά με-

σάνυχτα θά σκοτώσω την θμορφη καλόγρη κρυφά. Και αύριο τό πρωί τόν Μπελούλ φανερά, παλληκαρίσια, μπροστά στους κουρσάρους για να με δούν και να με θαυμάσουν, να καταπλαγούν, να φοβηθούν και να με παραδέχθουν καπετάνισσά τους...

— Φοβάμαι, κυρά μου! έτραύλισε ή σκλάβα.

— Κρύψου λοιπόν, σαν φοβάσαι. Κρύψου, όπως κρύβουνται οι ποντικοί και βγαίνουν τη νύχτα.

— Φοβάμαι για σένα...

— Να μή φοβάσαι και να μή γυρεύης να στάξης τό φόβο και στή δική μου ψυχή. Άκουσε! Φρόντισε να ρωτήσης τόν Άλτσι, που σού κάνει τά γλυκά μάτια, να μάθης τί γίνεται. Θά ξεσαχνίσω τό Μπελούλ εγώ, και πρίν νυχτώση, θά τά ξέρουμε όλα.

— "Ωστε, τ' αποφάσισες λοιπόν;

— Πρίν άπ' τά μεσάνυχτα εκείνη, ναί! Τό πρωί τόν άνθρωπο μου θ' άρχίσω να γίνεταί αλήθεια από αύριο...

Η Κόρα δέν τόλμησε να φέρη αντίρρηση στην έρεθισμέ-

νη κυρά της. Κι' άπ' αυτή τη στιγμή, επιδόθηκαν κι' οι δυό τους στην έφαρμογή του τολμηρού της σχεδίου.

Καρφωμένος στη θέση του ό Μοϋρτος, σιδή μεταξύ αυτό, βασανιζότανε άπ' την τρομερή άπελπισία, όσο έβλεπε ότι ξανοίγονται όλοένα π' άνοιχτά κι' ή ξηρά χανότανε σιγά-σιγά στα βάθη του όρίζοντος. Στόν παραμικρότερο θορυβο, ταραζότανε. Κάθε στιγμή τόν έπιανε και μία διαφορετική ύποψία κι' ό φόβος ότι τόν είδανε, τόν παραμόνευαν, και θάρχοντο σε λίγο να τόν πιάσουν και να τόν κρεμάσουν στο ψηλό κατάρτι.

Και ταυτοχρόνως πόσες τολμηρές σκέψεις δέν έκανε, πόσα σχέδια, όλα άνεφάρμοστα, δέν περνούσαν από τό μυαλό του, σχετικά με τη σωτηρία της Ξάνθης και τόν τρόπο με τόν όποιο θάφευγαν από κεί για να γυρίσουν στα βουνά και στα λημέρια τους.

"Επλεαν διαρκώς, έφευγαν αδιάκοπα, προς διεύθυνση άγνωστη, προς τις άγορές των σκλάβων, χωρίς άλλο, όπου θά μπορούσαν να μεταβάλουν σε χρυσάφι τό κυπαρισσένιο κορμί της Ξάνθης, και σε κόλαση τη ζωή της. Και καρφωμένος αυτός, σε κείνη τη θέση, δέν μπορούσε να κάνη άλλο παρά να σχεδιάζη μονάχα και να ξαφνιάζεται κάθε στιγμή που έφτανε μέχρι τ' αυτιά του κάποιας θύρβος, που είχε άγνωστη την προέλευση. Πότε τάχα θά τόν ανακάλυπταν και θά τόν έπιαναν;

Σε μία στιγμή πίστεψε πώς όλα θά τελείωναν πιά. Είδε δυό κουρσάρους να πηγαίνουν κατ' ευθείαν άπάνω του, και δέν του έμεινε ή παραμικρή άμφιβολία πώς τόν είχαν ίδη.

Τό καρποφύλλι δέν τό είχε μαζί του. "Εκρυβε όμως στη ζώνη του μία πιστόλα και ένα μαχαίρι, που μ' αυτά θά μπορούσε να πουλήση ακριβά τη ζωή του. Συμμαζεώθηκε στη θέση του, σαν άγρίμι έτοιμο να όρμηση

κι' έπερίμενε, λυπημένος μονάχα, γιατί θά πέθαινε χωρίς να βοηθήση σε τίποτα την θμορφη καλόγρη.

Οί δυό πειραταί πήγαν και στάθηκαν λίγο πιό πέρα από τό σωρό των σχοινιών, μέσα στον όποιο ήταν χωμένο τό τολμηρό κλεφτόπουλο, κάθησαν έπειτα χάμω κι' άρχισαν να τρώνε τό πρωινό κολατσιό τους. Βεβαιώθηκε ό Μοϋρτος ότι δέν τόν είχαν ίδη, άλλ' όμως και δέν καθήσυχασε.

Οί δυό κουρσάροι, έκάθησαν τόσο κοντά, ώστε ύπήρχε φόβος ν' άκούσουν την άναπνοή του, άκόμη κι' αυτή την καρδιά του που χτυπούσε γρήγορα και δυνατά.

"Αν τόν έπερναι είδηση; "Αν έβριχε ή έκανε τόν παραμικρότερο θορυβο; Συγκρατώντας κι' αυτή την άναπνοή του, και κουλουριασμένος στη θέση του, σκεπτότανε πόσο άνόητο ήταν εκείνο που έκανε και πόσο άσκοπη θά ήταν ή θυσία του. Γιατί να μη τρέξη να είδοποιήση τόν καπενάνιο του, να στεί-

λη εκείνος μηνύματα στα θαλασσοπούλια της "Υδρας, για να πιάσουν τό κουρσάικο και να έλευθερώσουν την Ξάνθη;

Τρώγοντας οι πειραταί, έκαυβέντιαζαν. Και μιλούσαν κι' αυτοί, όπως κι' όλοι τους οι σύντροφοι για τη σκλάβα που βρήκαν και την θμορφιά της, όμοια με την όποια δέν είχαν ίδη ποτέ.

— Μά τί τό όφελος Ράκε; είπεν ό ένας. Τί κι' αν πήραμε μία γυναίκα, που όμοιά της δέν έχουν ιδωμένα ποτέ οι άγορές των σκλάβων, αφού την πήραμε μοναχά για να την γλεντήση ό καπετάνιος μας;

— Άλλοίμονο και στους δυό τους, Κερμ φίλε μου! είπεν ό άλλος. Η καπετάνισσα δέν άστειεύεται. Να ίδούμε ποιός θά τούς γλυτώση από τη μανία της;

— Αυτό σκέπτομαι κι' εγώ. Είναι θεριό ή καπετάνισσα. Δυνατή σαν τόν καλύτερο άντρα, παλληκαρού κι' από μας μεγαλύτερη. Ποιός μπορεί να τά βγάλη πέρα μαζί της δταν κρατάη στο χέρι της, που φαίνεται κέρινο κι' είναι άτσαλένιο, όταν κρατάη τό δίκικο φαρμακερό της μαχαίρι;

(Άκολουθεί)

Ένω έδικαζόταν, έκλεψε..τόν πρόεδρο !

“Η Αυστρία φαίνεται πως δέν είναι μονάχα ή χώ-
ρα τών ωραιών όπερετιών, αλλά και τών μεγαλο-
φυών λωποδυτών. Πρό ήμερών στοΓκράτζ συνελήφθη
ένas διαβολεμένος τύπος, πού είχε κλέψει τό ρολόι
ένός συμπολίτου του. “Ο Πταισματοδίκης τόν κατεδίκασε
σέ φυλάκιση τριών ήμερών. Άλλά κατά την διάρκεια της
δίκης, ό λωποδύτης κατώρθωσε νά κλέψη τό ρολόι... του
πταισματοδίκη. Γιό την κλοπή αυτή εκδικάσθηκε στο Πλημ-
μελειοδικείο, όπου όμως κατώρθωσε και πάλι νά κλέψη
τό ρολόι του Προέδρου !

“Υστερα από λίγο καιρό, ό τρομερός αυτός άνθρωπος
θά δικασθί στο Κακουργοδικείο, όπου ό Πρόεδρος πι-
στεύεται ότι θα μεταβή... χωρίς ρολόι διά λόγους προ-
νοίας. Οι έφημερίδες λένε πως, αν ό περιεργός αυτός λω-
ποδύτης φθάση μέχρι του Άρείου Πάγου, ύπάρχει κίνδυ-
νος νά κλέψη και τό... μεγάλο ρολόι της Δημαρχίας !

“Η μεγαλοφυΐα... δι’ ένέσεων !

“Ο Ιταλός ψυχίατρος Μπενίτο Ματζόνι, ισχυρίζε-
ται ότι μπορεί νά θεραπεύση τους κουτούς, τους
ήλιθιους, τους ύστερημένους πνευματικώς και νά
μεταβάλη γενικά την Γή σέ παράδεισο μεγαλοφυών.
Τό θαύμα θα τό κατορθώση με ειδικούς όρρους
πού θα προσθέσουν στα άνώτερα έγκεφαλικά κέντρα
της κρίσεως «λπ. Γς «έλλείποντα συστατικά της έν-
δοκτιarikής συνθέσεως» και θα ίσορροπήσουν τάς
διανοητικές δυνάμεις.

— Τό νά γίνη κανείς Μουσολίνι εις τό μέλλον,
εδήλωσε ό ψυχίατρος Ματζόνι, δέν θα είναι παρά
ζήτημα όρρου.

“Ας μάς επιτρέψη όμως ν’ άμφιβάλωμεν, ό δια-
πρεπής ψυχίατρος. Τό τελευταίον τουλάχιστον ίσως
είναι μάλλον ζήτημα... ρετσινόλαδου !

“Ενας ψεύτης πού πέθανε...στ’ αλήθεια!

Στό Μπάρλιγκτον πέθανε πρό ήμερών ό μεγαλύ-
τερος... ψεύτης του κόσμου. Καί ό άνθρωπος αυτός πού
έγινε διάσημος, έπειδή έλεγε τρομερά ψέμματα, έβαλε
τόρα, και μετά θάνατον, σέ τρομερό δίλημμα τους κλη-
ρονόμους του. Γιατί στή διαθήκη του μιλεί για την κρύ-
πη ένός θησαυρού, πού παραγγέλλει νά σκά-
ψουν οι κληρονόμοι του και νά τόν βρούν, μαζί
με τό σχέδιον της διανομής, στα ύγρα υπόγεια
ένός παληού σπιτιού του, πού έμενε χρόνια
άκατοίκητο, σέ μία μακρινή έξοχή.

Καί όλοι άναρωτιούνται : είναι άραγε αλή-
θεια ότι ύπάρχει κρυμμένος θησαυρός ή είναι
κι’ αυτό μία από τις περίφημες ψευτιές του
μακαρίτη ;

“Όταν πέθαινε ό τρομερός αυτός ψεύτης είπε :

— Παιδιά μου, πεθαίνω. Τί τρομερό νά μη
πορώ νά πώ και τώρα ψέμματα !

“Ήταν ίσως ή μόνη αλήθεια πού είπε !

“Ενα άτσαλένιο μυαλό

“Ενας περίεργος διαγωνισμός έγινε πρό όλί-
γου καιρού στο Σικάγο για νά βρεθί και νά
βραβευθί ό έγκέφαλος εκείνος πού θ’ άντείχε
στην πιό σύνθετη και πολύπλοκη δουλειά.

“Ελαβαν μέρος 600 άντρες και γυναίκες στον
πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό κ’ έβραβεύθηκε έπα-
ξίως ή Μίς Λίντον, ιδιαίτερα στενοδακτυλο-
γράφος του τραπεζίτη Γκώρκ.

“Ιδού τί κατώρθωσε αυτό τό διαβολοκόριτσο : “Εκανε συγχρό-
νως τά έξης :

α) “Εδεχόταν την ύπαγόρευση μιός εκθέσεως από τόν προϊστά-
μενό της και με τό δεξί της χέρι έπερνε σημειώσεις.

β) Με τό άριστερό χέρι έδακτυλογραφούσε τό κείμενο της εκθέ-
σεως αυτής... γαλλιστί—ή ύπαγόρευση γινόταν στην άγγλική.

γ) “Υπαγόρευε στή βοηθό της μιá έμπορικé έπιστολή.

δ) “Απαντούσε στο τηλεφώνο σέ κάποιον πού ζητούσε πληροφορίες.

ε) “Επολλαπλασίασε στο μυαλό της τό 152 επί 24.

Δικαίως λοιπόν ή Μίς Λίντον έθεωρήθη «φαινόμενον» και έβρα-
βεύθη και δικαιότερα, την έπομένην, έγινε Κυρία Γκώρκ.

ΝΕΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ
ΤΟ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

“Ο άνθρωπος θα γίνεται... άετός !

“Ενας μηχανικός από τό Λος Άντζελες έκαμε
πρό όλίγων ήμερών τις δοκιμές μιός έφευρέσεως
του, πού πρόκειται νά ευεργετήση κυρίως τους άλπι-
νιστές. “Η έφεύρεση του άμερικανού μηχανικού με-

ταβάλλει τόν άνθρωπο σέ πραγματικό άετό, χάρis σέ δυό
τεράστια φτερά, πού με τις ρυθμικές τους κινήσεις θα
συγκρατούν τό σώμα του στον άέρα. Τό μηχανήμα αυτό,
έλαφρότατο και εύκολο μεταχείριστο, θα χρησιμεύη συγ-
χρόνως για άλεξιπτωτο και άτομικό «μέσον ώθήσεως»
στον άέρα. Θα επιτρέπη δηλαδή στους άλпинιστές νά
κάνουν τεράστια άλματα στο κενόν και θα τους έξασφα-
λίη από τις θανάσιμες πτώσεις στα βράθρα. Θα
λείψουν έτσι τά δυστύχηματα πού πολλούς έστειλαν στον
“Αδη έως τώρα.

Στό μέλλον ό άνθρωπος θα μπορή μ’ένα ζευγάρι τέτοια
φτερά κατά βούλησιν νά μεταβάλλεται σέ άετό !

Μονομαχία μέ μύρα !

Δυό μαθηταί ένός Κολλεγίου αγάπησαν τρελλά
μιá συμπαθήτριά τους. Μά για κακή τους τύχη αυτή
αγάπησε... και τους δυό.

Και άφοι οι δυό άντίζηλοι παραμόρφωσαν τά πρό-
σωπά τους από τις γροθιές, σέ καθημερινές μονο-
μαχίες μπόξ, άπεφάσισαν, στο τέλος, νά μονομα-
χήσουν κατά ένα περιεργό τρόπο : θ’ άρχίζαν νά
πίνυν μύρα και θα έξακολουθούσαν ν’ άδειάζουν
κάθε δυό λεπτά ανά ένα ποτήρι, μέχρις ότου κά-
ποιος από τους δυό τους στο τέλος θα έσκαζε από
τό πιστό.

“Αποτέλεσμα : “Ωδηγήθησαν κι’ οι δυό σέ άξιοθρή-
νητητή κατάσταση στο Νοσοκομείο, ένω ή «ώραία»
τους παντρεύτηκε... τόν διαιτητή της περιεργής
αυτής μονομαχίας.

Βροχή από... τουβλα

Πρό καιρού στην Ίταλία έβρεξε... ψάρια, στην Άγ-
γλία έβρεξε νεκρά πουλιά και συχνά βρέχει παντού βα-
τραχάκια, χώμα και άλλα μικρά σώματα, ή δέ Φυσική
έξηγεί τις βροχές αυτές.

“Αλλά κατά την διάρκεια ένός κυκλώνος στην Κούβα
έβρεξε... τουβλα, τά όποια και σκόινωσαν πολ-
λους ανθρώπους, πού έτυχε νά μη προφθά-
σουν νά φυλαχτούν. Τό περιεργότερο είναι ότι
τά τουβλα αυτά άνηπάγησαν από κάποιο έρ-
γοστάσιο πού άπείχε όκτώ μίλια και πέρά-
σαν πάνω από πανύψηλες κορφές πολλών
βουνών.

“Η βροχή θάταν άσφαλώς... θεαματικωτάτη !
για όσους φυσικά μπορούσαν νά την άπο-
λαύσουν από μέρος, πού θ’ άσφάλιζε τό κεφάλι
τους από τέτοια τουβλιά. Τώρα, όσο για την
άκρίβεια της είδήσεως, δέν μπορούμε νά πά-
ρουμε όρκο.

“Ο τρομερώτερος κίνδυνος !

Εις τό Μεξικό ζή κάποιος “Αλφόνσο Ντ’
“Αλλέντζα, πού μπορεί νά θεωρηθί ως ό άν-
θρωπος, πού έδοκίμασε τις ισχυρότερες συγ-
κινήσεις στη ζωή του. Μετρήστε :

Κατεδίκασθη τέσσαρες φορές εις θάνατον
και μάλιστα την τελευταία φορά ή χάρη του
έδόθηκε ένω βρισκόταν μπρός στο έκτελε-
στικό άπόσπασμα.

“Επese δυό φορές μέ άεροπλάνο και για άνάμνηση αυτών τών
πτώσεων έχει ένα ξύλινο χέρι και ένα γυάλινο μάτι.

Ευρέθηκε δυό φορές σέ ναυάγια πλοίων, μιá φορά σέ τραίνο πού
έκτροχιάστηκε και μιá φορά κάτω από τους τροχούς αυτοκινήτου.

Και όμως ό άθεόφοβος, ύστερα άπ’ όλα αυτά, έξακολουθεί νά ζή
και νά γλεντά και νά λένε, γελώντας, στην παρέα του, πως δέν
πρόκειται νά πεθάνη ποτέ.

— “Εχω δει τόσες φορές τό χάρο πού... γίναμε φίλοι, είπε σέ κά-
ποιο δημοσιογράφο, πού του πήρε συνέντευξη, κι’ ύστερα πρόσθεσε :
“Ο κίνδυνος πού μ’ έτρόμαξε περισσότερο στη ζωή μου ήταν
έκείνος πού διέτρεξα κάποτε πού με ζόριζαν νά παντρευτώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

Πρόλαβα και κουλουριάστηκα στην καρέκλα μου, όσο μπορούσα πιο χαμηλά. Την ίδια στιγμή ή νέα κοπέλλα τραβούσε τη σκανδάλη, και η σφαίρα μ' ένα ανεπαίσθητο θόρυβο, πέρασε από το μέρος ακριβώς, που λίγα λεπτά πριν βρισκόταν το κεφάλι μου, και πήγε και σφηνώθηκε στη μέση του γραφείου. Χάρη στο καθρεφτάκι, είχα κατορθώσει να σωθώ αυτή τη φορά. Άλλα έπειδή δεν είχα διόλου διάθεση να δω ένα τέτοιο πείραμα να επαναλαμβάνεται εις βάρος μου, πετάχτηκα σαν αστραπή, διέσχισα το γραφείο μου και άρπαξα τα χέρια της δημοφούς επισκεπτρίας μου. Όλα αυτά έγιναν σε λιγότερο χρόνο απ' όσο χρειάζεται για να τα διηγηθώ.

Άφισε το όπλο να πέση χάμα και χωρίς να προβάλλη την παραμικρή αντίσταση, στάθηκε μπροστά μου, βουβή, ακίνητη, με τα μεγάλα της μάτια γεμάτα φρίκη.

Μου κάνετε τη χάρη να καθίσετε, ρώτησα με κάποια ειρωνεία και χωρίς να απομακρύνω το βλέμμα μου από πάνω της.

Πραγματικώς ήταν ωραία. Ίδια μ' αρχαίο άγαλμα λαξεμμένο στο πιο λευκό μαρμαρο της Πάρου. Για μόνη απάντησή μου έφριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος και περιφρόνηση.

Γιατί, ρώτησε, δεν καλείτε τους υπηρέτες σας να με παραδώσετε στην αστυνομία;

Μιλούσε υπόκοφα και με πάθος. Ο τόνος της φωνής της μελωδικός, βαθύς και θλιβερός, φαινόταν να περικλείνει, δι' υπάρχει στον κόσμο το συγκινητικό και το παθητικό. Από την προφορά της, όμως, φαινόταν ξένη.

Η αγανάκτηση της δεν μ' έκανε να κατεβάσω τα μάτια.

— Κατ' αρχή, αποφεύγω την αστυνομία, αποκρίθηκα.

— Άλλωστε δεν βλέπω για ποιο λόγο ν' αναμειγνύεται στις υποθέσεις μου. Έπειτα δά, το έγκλημά σας δεν είναι και τόσο μεγάλο!

— Άρκεσθήκατε να καταστρέψετε απλώς το γραφείο μου.

Πριν προλάβω ν' απαντήσω ή συνομιλήτρια μου, κάποιος χτύπησε σιγά στην πόρτα.

— Ποιος είναι; φώναξα.

— Ω. εγώ κύριε, ακούστηκε ή φωνή του Μίλφορντ, σά νά ζητούσε συγγνώμη. Μου φάνηκε πως άκουσα κάποιο θόρυβο στο γραφείο του κυρίου, και ήρθα να ρωτήσω μήπως ο κύριος έχει ανάγκη από τίποτα.

Αφού διάτασα λίγο πήγα και άνοιξα την πόρτα, αλλά όχι αρκετά που να επιτρέψω στον μέτρο ν' δτέλ ν' αντιληφθώ τί γινόταν μέσα στο δωμάτιο.

— Καλά Μίλφορντ. Καθάριζα ένα όπλο. Έκπυρσοκρότησε ξαφνικά, κι' ή σφαίρα έκανε κάποια ζημιά στο γραφείο. Αύριο το πρωί θα δούμε πως μπορεί νά διορθωθώ. Αλήθεια, δέ με γύρεψε κανένας την ώρα που έλειπα;

— Όχι κύριε.

— Άκουσε Μίλφορντ. Άν άκούσης τίποτα βήματα σέ λίγο, μὴν φανταστής πως είναι κανένας λωποδύτης. Πριν κοιμηθώ θα πάω μόνος μου νά ταχυδρομήσω ένα—δυό γράμματα. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα κύριε.

Μόλις έφυγε ο πιστός μου υπηρέτης, κλείδωσα την πόρτα και πλησίασα πάλι την παράδοξη επισκέπτριά μου.

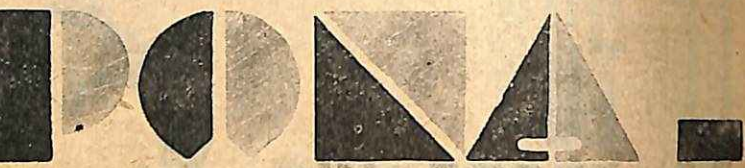
— Νομίζω πως είναι φρονιμώτερο, είπα, να μου επιστρέψετε το κλειδί μου. Τώρα μάλιστα, για να μὴν το ξεχάσετε.

Στεκόταν απέναντί μου κι' έμοιαζε σαν κυνηγημένο ζώο. Άνοιξε μιά τσάντα που κρεμόταν στη ζώνη της, πήρε ένα κλειδί και το πέταξε στον καναπέ!

— Σας ευχαριστώ. Και τώρα, χωρίς να με θεωρήσετε πολύ αδιάκριτο, μπορώ νά μάθω για ποιο λόγο θελήσατε τὰ με σκοτώσετε;

— Γιατί προσποιείσθε πως δεν ξέρετε;

Μου έθεσε αυτή την έρώτηση μ' ένα ύφος ολότελα περφορητικό.

— Στην τιμή μου δεν έχω την παραμικρή ιδέα.

— Έσφιξε το χέρι της μ' ένα τρόπο χαριτωμένο και ρίχνοντας αγέρωχα πίσω το κεφάλι της:

— Είμαι ή Μέρσια Σολάνο είπτε.

— Υποκλίθηκα.

— Τό διομά σας είναι γλυκύτατο, παρατήρησα. Οφείλετε όμως νά ομολογήσετε, πως στη σημερινή περίπτωση ή δεσποινίς Μέρσια Σολάνο κάθε άλλο έδειξε παρά οίκτο.

— Ά! πόσο σάς ταιριάζει νά κάνετε τώρα και άστεία! φώναξε με πικρία. Έσείς που όλοι είχαν έπνομασει «ή Τίγρις της Κιουλεβρας».

— Δεν ξέρετε αλήθεια, πόσο κολακεύομαι ν' ασχολείται ο κόσμος τόσο μαζί μου. Άλλα ακόμα μιά φορά σάς ρωτώ; τί έχω κάμει που ν' άξίζει τον κόπο νά ενδιαφέρονται τόσοι άνθρωποι για την εξόντωσή μου, και πάνω απ' όλους έσεις;

— Τί έκάματε;

— Έσφιξε τους γρόθους και τὰ μάτια της πέταξαν σπίθες.

— Με ρωτάτε τί κάματε. άφου το χῶμα του πατέρα μου είναι νωπό, ακόμα, στον τάφο του;

— Έκρυσσε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και έέσπασε σέ δυνατούς λυγμούς σαν ένα μικρό παιδί.

Πρέπει νά ομολογήσω πως για λίγες στιγμές ο έαυτός μου μου προξέννησε την έντύπωση ενός αποτρόπαιου τέρατος.

— Από μέσα μου καταριόμουν τον Νορθκόουτ.

— Άκούστε, δεσποινίς Σολάνο, και αν θέλετε με πιστεύετε. Είμαι άθώος, όσο και σεις για το θάνατο του πατέρα σας.

Σταμάτησε τὰ κλάμματα και με κύτταξε μ' ένα βλέμμα τρελλό.

— Θεέ μου, αναστέναξε, πως μπορείτε νά μιλάτε έτσι; Γιατί λέτε τόσες ψευτιές σέ μένα; Μήπως δεν ήμουν στο πλάι του όταν τον τουφέκισαν; Κυττάξετε...

Σήκωσε το μανίκι της ψηλά, σχεδόν ως τον ώμο και μου έδειξε μιά κόκκινη ούλη ψηλά στο κατάλευκο μπράτσο της.

— Νά ακόμα το σημάδι της σφαίρας, πως τολμάτε νά άρνείσθε; Τί έσπε λοιπόν, άνθρωπος ή δαίμονας;

— Άφισε τον έαυτό της νά πέση στον καναπέ και έέσπασε σέ άγρια κλάμματα. Με δυσκολία συγκρατήθηκα νά μὴν την πάρω στην άγκαλιά μου και νά της τὰ έξηγήσω όλα.

— Κυττάξετέ με, είπα με κάποια

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Ίακωβος Μπυρτον άπογοητευμένος από τη ζωή, μ' ένα μισον σχεδόν σελίνι στην τσέπη του συναντάται μ' έναν παλιό του φίλο, τυχοδιώκτη κι' αυτόν τον Μπίλλυ Λογκαν, που του κάνει τὸ τραπέζι, του δανείζει λίγα χρήματα και του δίνει τη διευθύνσή του. Πηγαίνοντας στο σπίτι του ο Μπυρτον, συναντάει στο δρόμο έναν κύριο άψογα ντυμένο που του μοιάζει καταπληκτικά. Ο κύριος αυτός, ο Νορθκόουτ, τον καλεί νά πιούν κατι μαζί και τὸν πέρνει με ταξί σ' ένα μεγάλο κέντρο. Εκεί ζητεί από τον Μπυρτον αντί δεκα χιλιάδων λιρών νά δεχθώ ν' αλλάξουν ταυτότητες και ρούχα και νά υποδυθώ τὸ ρόλο του Νορθκόουτ έγκαθιστάμενος στο μέγαρό του. Τὸ ποσόν ζητεί τον φτωχό Μπυρτον και μ' ὅλο

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

που ο μυστηριώδης γνώριμός του του έξομολογήθη πως διατρέχει τὸν κίνδυνο νά σκοτωθώ, δέχεται τη συμφωνία. Ο Νορθκόουτ τον κατατοπίζει τότε σχετικά με τη διαίρεση του μεγάρου και του προσωνομικού του και χωρίζονται εύχμενοι ο ένας στον άλλο «καλή τύχη». Ο Μπυρτον πὸν στο μεταξύ είχε φορέσει τὰ ρούχα του Νορθκόουτ, τράβηξε με κάποιο δισταγμό για τὸ μέγαρό του, μήπως άναγνωρίσθῃ. Δὲν έγινε όμως, ὅτι φοβότανε κι' έγκαταστάθηκε στο γραφείο χωρίς επεισόδο. Σέ μιά στιγμή όμως, ἐνῶ συλλογίζανε την περιπέτειά της βραδυάς και έπαυσε τυχαία μ' ένα καρδιοχερτακί πούδρε σέ το γραφείο, είδε μέσα σ' αυτό πως μιά νέα πὸν ξερτύπωνε απ' ένα παραβάν, έτοιμαζόταν νά τὸν πυροβολήσῃ.

χωρίς ν' άποτελειώσῃ τη φράση της.

Καλά είπα σηκώνοντας τὸς ώμους μὴ μιλήσετε άφου δὲ θέλετε. Είσπε ελεύθερη νά φύγετε ὅποταν θέλετε! Άλήθεια, πρόσθεσα, βγάζοντας τὸ όπλο της από την τσέπη

μου, είναι δικό σας, σὰς τὸ έπιστρέφω ὅπως και σεις μου έπιστρέψατε τὸ κλειδί μου.

Με κύτταξε έμβρόντητη.

— Ίσως μπορούσατε νά με πληροφορήσετε ἂν κυκλοφορούν πολλὰ τέτοια κλειδιά στο Λονδίνο, για ν' αλλάξω τίς κλειδαριές.

Κούνησε τὸ κεφάλι και έξακολούθησε νά με κυττάζῃ σαν νά ήμουνά ένα περιεργό ζώο.

— Δεν ξέρω, είπτε, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Άθῶο ή ένοχο τίποτα δεν μπορῇ νά σάς σώσῃ.

Αυτή ή δήλωση δεν ήταν βέβαια έξαιρετικά καθισυχαστική.

— Ίσως έχετε δίκη, παραδέχτηκα. Πάντως θά κατέβω μαζί σας νά σάς συνοδεύσω.

Παρακαλώντας τὸ Θεό νά μὴ συναντήσουμε κανένα υπηρέτη, τη βοήθησα νά κατέβῃ τη σκάλα. Μόλις βρεθήκαμε στο δρόμο, έκλεισα τὴν πόρτα πίσω μου.

— Θά περπατήσω λίγο μαζί σας, ὡς που νά βρω με κανένα ταξί, είπα με άφέλεια.

Είδα, στο φῶς ενός φανοῦ, νά περνά μέσα στα μάτια της ένα αίσθημα τρόμου.

— Όχι, όχι ψιθύρισε. Πρέπει νά έπιστρέψετε άμέσως στο σπίτι σας. Δεν είναι φρόνιμο αυτό που κάνετε.

— Πραγματικά, δεν είναι φρόνιμο για μιά νέα νά περιφέρεται τέτοια ὥρα μόνη της. Νά γιατί θέλω νά σάς βρω ένα ταξί.

Μούπιασε τὸ χέρι με κάποια ζωρότητα.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα, είπτε μ' ένα ύφος παραπονεμένο.

— Είσπε τόσο διαφορετικός απ' ὅτι

περίμενα.

Σταμάτησα ένα ταξί που περνούσε. Άνέβηκε, ψιθυρίζοντας ένα ευχαριστώ, που μόλις άκούστηκε.

— Καληνύχτα, είπα και της έτεινα τὸ χέρι. Άμα απομακρυνθώ δίδετε τη διευθύνσή σας στον οδηγό.

Δίστασε μιά στιγμή κι' έπειτα με μιά γρήγορη κίνηση έβαλε τὸ χέρι της μέσα στο δικό μου.

— Καληνύχτα, είπτε σιγά.

Ένοιωσα τὰ δάχτυλά της νά με σφίγγουν, αυτά τὰ ίδια δάχτυλα, που, λίγες ὥρες πριν, ήταν έτοιμα νά σταματήσουν τη ζωή μου και τη σταδιοδρομία μου που υποσχόταν πολλά.

Ένα περιεργό ρίγος διέτρεξε ὅλο μου τὸ σώμα.

Απομακρύνθηκε γρήγορα και είδα τὸ σῶφρ νά σκυβῇ κάτω νά ρωτᾷ και έπειτα τὸ αὐτοκίνητο νά κατευθύνεται στη Λεωφόρο Όξφορντ.

«Τέλειωσε, σκέφθηκα, τὸ πρώτο κεφάλαιο».

Έκείνη τη στιγμή κάτω τράβηξε τὴν προσοχή μου από τὴν ἄλλη μεριά του δρόμου. Μου φάνηκε πως είδα μιά σκιά νά κινῆται απέναντι, κάτω από τὰ δένδρα, μέσα στο πάρκο.

Τὰ νεῦρά μου ήταν σέ κακή κατάσταση και παρ' ὅλιγο νά πηδήσω από τὸν τρόπο μου μέσα στην αὐλή του σπιτιού μου. Κατάρθωσα όμως, εὐτυχῶς, νά επιβληθώ στον έαυτό μου. Χωρίς νά βιάζομαι άναψα ένα τσιγάρο, ανέβηκα με άξιοπρέπεια τὰ σκαλοπάτια, έχωσα τὸ κλειδί στην κλειδαριά, άνοιξα, χωρίς νάστρέψω διόλου τὸ κεφάλι πίσω, και μπήκα. Μόνο τότε όμως ή καρδιά μου ήσύχασε από τὸ φόβο μήπως στο μεταξύ δεχθώ καμμιὰ σφαίρα στην πλάτη.

Με μεγάλη άνακούφιση κλείδωσα και άμπάρωσα καλά τὴν πόρτα.

Η πρώτη μου δουλειά, μόλις μπήκα στο γραφείο ήταν νά πῶ ένα γεμάτο ποτήρι κονιάκ με σόδα. Είχα μεγάλη ανάγκη νά τυνώσω τὰ νεῦρα μου. Κάπνισα και δυό τρία τσιγάρα και συνήλθα ὀλίγε. Στο κάτω-κάτω ήμουνά ακόμα ζωντανός και κανένας δεν είχε υποψιασθῇ ακόμα τὴν ἀλλαγῇ. Τί μπορούσα νά επιθυμῶ περισσότερο; Μολαταῦτα έκανα τὴ σκέψη πως,

αν ή ζωή μου κυλούσε τριγυρισμένη κάθε μέρα από τέτοιους κινδύνους, δεν είχα και πολλές πιθανότητες νά βγῶ σῶος και άβλαβής απ' αυτή τὴν περιπέτεια.

Αν ή Μέρσια ήταν άντρας, δεν χωρῇ καμμιὰ άμφιβολία πως αυτή τη στιγμή θά ήμουνά στον άλλον κόσμο.

Ποιά ήταν λοιπόν, αυτή ή νέα γυναίκα και γιατί μισούσε τόσο τὸν Νορθκόουτ; Είχε πιά σχηματισθῇ μέσα μου ή πεποίθηση, πως αυτός ο άνθρωπος είχε σκοτώσει τὸν πατέρα της. Αλλά για ποιο λόγο; Τὸ πρόβλημα έμενε πάντα αὐτο για μένα. Ασφαλῶς οί συνθήκες της δολοφονίας θά ήταν τρομερές, για νά σπρώξουν ένα τόσο νέο κορίτσι σέ έγκλημα.

Ίσως και νά ήταν ὄργανο τρίτων.

Όπως και νά είχαν τὰ πράματα ήμουνά άναγκασμένος νά ομολογήσω στον έαυτό μου πως είχα σφοδρή επιθυμία νά τὴν ξαναδῶ. Τὸ ὥραίο της πρόσωπο παρουσιαζόταν αδιάκοπα μπροστά μου και έννοιωθα ακόμα ένα

μου πως είχα σφοδρή επιθυμία νά τὴν ξαναδῶ. Τὸ ὥραίο της πρόσωπο παρουσιαζόταν αδιάκοπα μπροστά μου και έννοιωθα ακόμα ένα

μου πως είχα σφοδρή επιθυμία νά τὴν ξαναδῶ. Τὸ ὥραίο της πρόσωπο παρουσιαζόταν αδιάκοπα μπροστά μου και έννοιωθα ακόμα ένα

μου πως είχα σφοδρή επιθυμία νά τὴν ξαναδῶ. Τὸ ὥραίο της πρόσωπο παρουσιαζόταν αδιάκοπα μπροστά μου και έννοιωθα ακόμα ένα

μου πως είχα σφοδρή επιθυμία νά τὴν ξαναδῶ. Τὸ ὥραίο της πρόσωπο παρουσιαζόταν αδιάκοπα μπροστά μου και έννοιωθα ακόμα ένα

ρίγος νά μέ διατρέχει όλόκληρο όταν συλλογίζομαι πώς μου έσφιξε τό χέρι. Έπειτα όμως ξαναθυμήκα τόν κίνδυνο πού είχα διατρέξει και βρήκα πώς δέν ήταν κατάλληλη ή στιγμή νά χάνωμαι σέ αισθηματικότητες. Τράβηξα γιά τήν κρεββατοκάμαρα, άναψα τό φώς και μπήκα.

Τό δωμάτιο ήταν άκόμα πιό ευρύχωρο από τό γραφείο τό κρεβάτι μεγαλοπρεπέστατο. Έπιθεώρησα καλά καλά όλες τίς γωνίες γιά νά είμαι βέβαιος πώς δέν έκρυβαν καμιά χαριτωμένη έπισκέπτρια, ή κανένα άνεπιθύμητο ξένο κλειδωσα μέ προσοχή τήν πόρτα, πού συγκοινωνούσε μέ τό γραφείο μου και κείνη πού έδινε στό χόλλ, γδύθηκα, φόρεσα τή μεταξωτή πιτζάμα πού είχαν έτοιμάσει ό Μίλφορντ και ήμουνα έτοιμος νά πλαγιάσω.

Πρίν πέσω όμως στό κρεβάτι ύπακούοντας σέ μιά έσωτερική εαφνικήν έμπνευση, πλησίασα τό παράθυρο και από τή χαρμάδα τοῦ παντζουριου έρριξα ένα βλέμμα στό δρόμο.

Τήν ίδια στιγμή μιά σκοτεινή σιλουέττα άνδρος γλύστρησε από τή σκιά τών δένδρων και άπομακρύνθηκε γρήγορα. Πλάγισα και έσβυσα τό φώς.

Άσφαλώς, χωρίς άλλο, αυτός είναι ό περίφημος κύριος Γουαρέζ, συλλογίστηκα. Πέντε λεπτά άργότερα κοιμώμουν βαθειά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Τήν άλλη μέρα τό πρωί δέν ήρθε νά μέ

ξυπνήση ό Μίλφορντ, αλλά μιά χαριτωμένη καμαριέρα. Μου έφερε τό τσάι μου και κάτι γράμματα και μου άνάγγειλε πώς ό Μίλφορντ δέν ήταν διόλου καλά.

— Υποφέρει; ρώτησα.

— Ναι κύριε. Φαίνεται νό υποφέρει πολύ.

— Νά ειδοποιήσετε άμέσως τό γιατρό, είπα γεμίζοντάς τό φλυτζάνι μου τσάι.

Η άρρώστεια τοῦ Μίλφορντ ήταν έξαιρετικά δυσάρεστη. Έχανα, έστω και γιά λίγο, τόν μόνο άνθρωπο πού σ' αυτόν μπορούσα νάχω άπόλυτη έμπιστοσύνη.

— Νά τηλεφωνήσω στό γιατρό Ρίτσι, κύριε; ρώτησε ή καμαριέρα.

— Νά τοῦ πής νά έρθη τό ταχύτερο. Θα κατέβω νά δώ τόν Μίλφορντ μόλις τελειώσω τό πρόγευμά μου.

Μόλις έφυγε ή καμαριέρα, κάθισα στό κρεβάτι μου και άρχισα ν' άνοίγω τήν άλληλογραφία μου. Τά περισσότερα ήταν λογαριασμοί, αλλά ένα φάκελλο μέ οίκόσημο τράβηξε τήν προσοχή μου. Τό άνοιξα και διάβασα :

Άγαπητέ Νορθκόουτ.

Είχα χθές μιά συνέντευξη μέ τόν Ροζντάιλ. Μου φαίνεται πώς όλα πάνε καλά. Προτείνει νά ίδρυθ ή εταιρία τήν πρώτη έβδομάδα τοῦ Οκτωβρίου. Υπάρχουν ένα δυο σημεία πού ήθελα νά συζητήσωμε μαζί, αλλά φαντάζομαι πώς θα μάς δοθ ή ευκαιρία τήν τετάρτη τό βράδυ. Άλήθεια άκολουθήσα τήν συμβουλή σας και άγόρασα τόν «Γλάρο». Ό Μόρτον μου ζήτησε πολύ άκριβά άλλα κατώρησα νά τόν πείσω νά δεχθ ή μιά προκαταβολή και νά τοῦ υπογράψω ένα γραμμάτιο γιά τό υπόλοιπον ποσό. Θα άποπληρωθ ή μόλις ίδρυθ ή εταιρεία.

Όλως δικός σου
ΣΑΝΓΚΑΤ

Όταν διάβασα τήν ύπογραφή άρχισα νά σφυρίζω σιγά σιγά. «Όσο λίγο κι' αν γνώριζα τήν άγγλική κοινωνία είχα όμως άκούσει, νά γίνεται λόγος γιά τόν Λόρδο Σανγκάτ. Δέν έχαιρε διόλου καλής φήμης.

Διέτρεξα στό σημειωματάριο τοῦ Νορθκόουτ τίς διάφορες συνεντεύξεις του γιά τήν Τετάρτη. Υπήρχαν δυο τρεις μυστηριώδεις συναντήσεις πού είχε όρίσει γιά τό πρωί και

τό άπόγευμα και κάτω—κάτω, γραμμένες μέ μολύβι αυτές οι δυο λέξεις : «χορός» Σανγκάτ.

— «Θά πάω δίχως άλλο» σκέφθηκα μέ ευχαρίστηση.

Αυτή ή ίδρυση τής εταιρείας Σανγκάτ και Νορθκόουτ παρουσίαζε μεγάλο ενδιαφέρον. Θα ήταν βέβαια μιά έπιχειρηση όλος διόλου περίεργη.

Πήρα τό μπάνιο μου και ντύθηκα σιγά-σιγά. Διάλεξα ένα κομψότατο ένδυμα περιπάτου και ένα ζευγάρι καφέ παπούτσια.

Έπειτα κατέβηκα στήν τραπεζαρία όπου μέ περίμενε ένα πλουσιώτατο πρόγευμα από νεφρά στή σχάρα, χοιρό-μέρι, αυγά και πεπόνι. Όλα αυτά σερβιρισμένα σέ πολυτελέστατα άσημένια πιάτα και σέ άκριβές πορσελάνες. Άφου τέλειωσα άναψα ένα πούρο και κάθισα σέ μιά πολυθρόνα κοντά στό άνοιχτό παράθυρο. Μέσα στίς τολύπες τοῦ καπνοῦ μου φαίνόταν πώς έβλεπα μπροστά μου, τό ώραίο και μελαγχολικό πρόσωπο τής καταπληκτικής έπισκεπτρίας μου. Έπανελάβαινα τόννομά της μέ μιά άτέλειωτη ήδονή : «Μέροια Σολάνο». Τής ταίριαζε θαυμάσια αυτό τό όνομα πού έκλεινε τόση μουσικότητα, χρῶμα, και μιάν άνέκφραστη λύπη.

Έσπαζα τό μυαλό μου νά βγάλω κάποιο θετικό συμπέρασμα από τήν περιπέτεια τής περασμένης νύχτας. «Όστε ήμουνα «Η τίγρις τής Κιουλέβρας» Πού βρισκόταν άρα γε αυτό τό

μέρος; Κάπου στή Νότιο Άμερική. Άλλά πού άκριβώς, ήταν άδύνατο ν' άνακαλύψω :

Αυτά τά ξενικά όνόματα Γκουαρέζ, Κιουλέμπρα, Μέροια Σολάνο, θυμίζαν όλα αυτή τήν πολυτάραχη ήπειρο. Πήρα τήν άπόφαση νά ψαξώ στό χάρτη.

Έκείνη τή στιγμή ή καμαριέρα ήρθε νά μέ ειδοποιήσει πώς ό Μίλφορντ πήγαινε λίγο καλύτερα. Με τίς όνειροπολήσεις μου είχα έντελώς ξεχάσει τήν άδιαθεσία τοῦ μέτρου ντ' ότέλ μου. Ντροπιασμένος τήν άκολουθήσα στό υπόγειο. Βρήκα τόν Μίλφορντ άκούμπισμένο σά μαξιλάρια του. Άνάπνεε μέ δυσκολία. Τό πρόσωπό του ήταν μαυροκίτρινο και λουσμένο στόν ιδρώτα.

— Έ, Μίλφορντ, ρώτησα, τί σοῦ συμβαίνει; Προσπάθησε νά μειδιάσει.

— Δέν ξέρω, Κύριε.

άπάντησε μέ φωνή πού μόλις άκούόταν. Δέν αίσθάνθηκα πολύ καλά τόν έαυτό μου χτές τήν νύχτα, και σήμερα τό πρωί ξύπνησα σ' αυτά τά

χάλια.

Έπιασα τό σφυγμό του. Ήταν άδύνατος και άτακτος. Ό γιατρός θάρρη σέ λίγο, είπα. Και πρόσθεσα, γιά νά τοῦ δώσω θάρρος: θα κάμη τή διήγνωση, μά δέν πιστεύω νάχης τίποτα τό σοβαρό. Μήπως έφαγες τίποτα πού νά σ' έβλαψε; Κούνησε τό κεφάλι.

— Όχι κύριε. Έφαγα σπίτι, όπως συνήθως. Έπειτα πήγα και πήρα τό συνειθισμένο ποτήρι μύρας στό άντικρυνό καφενείο. Δέν πιστεύω νά... ένας όδυνηρός σπασμός τόν άνάγκασε νά σταματήσει.

— Ηούχασε, μην κουράζεσαι, είπα, και όλα θα περάσουν. Σήκωσε τά μάτια του και μέ κύταξε μέ άπειρη ευγνωμοσύνη και αυτό φάνηκε νά ελαφρύνη τούς πόνους του.

Έκείνη τή στιγμή άντήχησε τό κουδούνι τής έξώπορτας και ή καμαριέρα άνάγγειλε τόν κύριο Φέρνιβαλ. Θυμήθηκα εαφνικά, πώς αυτός ήταν ό περίφημος ξάδερφος πού τόσο λίγη έμπιστοσύνη τοῦχε ό Νορθκόουτ.

Μέ κάποιο δισταγμό άνέβηκα νά τόν συναντήσω. Δέν ήμουνα άκόμα βέβαιος γιά τήν άπόλυτη όμοιότητά μου μέ τόν Νορθκόουτ.

(Άκολουθεϊ)

Η AGATHA CHRISTIE ΕΩΡΤΑΣΕ ΠΡΟΧΘΕΣ ΤΗΝ 60ΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ

ΔΩΡΟΘΕΑ Σ' ΑΓΑΠΩ!

«Δωροθέα σ' άγαπώ, Δωροθέα σέ λατρεύω, Δωροθέα θέλω νά σέ πάρω γυναίκα μου». Αυτά τά λόγια βούιζανε άκόμα μέσα στ' αυτιά τής Δωροθέας.

Κι' ή Δωροθέα άπελπισμένη από τή μοίρα της, σκυμμένη πάνω στό παρελθόν της, έκλαιγε. Έκλαιγε και τά δάκρυά της ποτίζανε τ' άπαλά χεράκια της.

Θυμόταν πώς, δεκάξη χρονών κορίτσι άκόμα, έμεινε όρφανή κι' από τόν πατέρα της.

Κανέναν, μά κανέναν, δέν έμεινε πιά στό έρειπωμένο αυτό σπιτάκι τής έπαρχίας, πού χρόνια τώρα κράτησε τόν πατέρα της δασκαλάκο στό χωριό, μακριά από τίς μεγάλες πολιτείες.

Και τώρα;... τί θα γινότανε μέ τά λίγα γράμματα πού ήξερε ή Δωροθέα; Ποιός θα φρόντιζε πιά γι' αυτήν;

Είναι άλήθεια πώς ό Τζώρτζ, ό γυιός τοῦ προύχοντα έκείνου μέ τά πολλά τά κτήματα, τήν άγαπούσε. Τής τόχε πει πολλές φορές. Κι' έξω στό δημόσιο δρόμο πού τή συναντούσε σάν πήγαινε περίπατο, μά και στίς βεγγέρες πού καλούσανε τό δασκαλό μέ τήν κόρη του.

Τι νά έλπιζε όμως από τό Τζώρτζ; Νά τήν παντρευτ ή; Νά φτιάση νοικοκυριό μαζί του;

Ήτανε λογικό κορίτσι ή Δωροθέα και έβλεπε καλά πώς ή θέση της ήταν πολύ μακριά από τά άφθονα πλούτη τοῦ Τζώρτζ κι' από τόν δύστροπο χαρακτήρα τοῦ πατέρα του.

Κι' έτσι μιά μέρα, τρείς μήνες ύστερ' από τό θάνατο τοῦ πατέρα της, ή Δωροθέα άποφάσισε νά έγκαταλείψη τό χωριό και νάρθ ή στό Λονδίνο μέ τήν έλπίδα νά βρ ή καμιά θετούλα παιδαγωγού σέ κανένα πλούσιο σπίτι, άπ' αυτά πού άθροουν τόσο πολύ στίς μεγαλουπόλεις.

Τή σκέψη της τήν είπε και στό Τζώρτζ. Μά εκείνος: «Δωροθέα σ' άγαπώ, Δωροθέα θέλω νά σέ πάρω γυναίκα μου» τής έπανελάβαινε.

Η Δωροθέα, όμως, μ' όλο πού ήταν μικρή, ήταν λογική κ' έτσι ένα βράδυ μπήκε στό τράινο πού περνούσε τά μεσούνυχτα από τό χωριό κι' έφτασε πρωί-πρωί στό Λονδίνο.

Άφισε τή βαλίτσα της σ' ένα μικρό ξενοδοχείο κοντά στό σταθμό, σιγυρίστηκε όσο μπορούσε πιό πολύ, γιά νά ναι ευπρεπισμένη, και πήγε πρώτ' άπ' όλα και κανόνισε τή σύνταξη τοῦ πατέρα της, τήν όποία, τρείς μήνες τώρα δέν είχε εισπράξει. Πέρασε έπειτα από μιά έφημερίδα, έβανε μιά άγγελία και έπειτα χάζεψε λιγάκι στίς βιτρίνες.

Δέν άργησε νά έρθη μεσημέρι. Κατατοπίστηκε και γιά τό φαί.

Άρχισε μιά καινούργια πιά ζω ή γιά τή Δωροθέα, γιά τήν όποία έπρεπε νά φροντίζε μόνη της από δώ και μπρός.

Σέ δυο μέρες έφτασαν γράμματα από τήν άγγελία πού είχε δημοσιεύσει.

Τά περισσότερα από τίς έπαρχίες κι' ένα από τήν πρωτεύουσα.

Τό άνοίξε και τό διάβασε.

Ένας κύριος, χήρος, έμπορος, ζητούσε γιά τό κοριτσάκι του μιά έσωτερική δασκάλα.

Η Δωροθέα δέχτηκε.

Έπειτα από ένα μήνα όμως δέχτηκε και κάτι άλλο. Νά γίνη γυναίκα τοῦ Σίξτον, τοῦ χήρου έμπόρου.

Από τότε είχαν περάσει τρία χρόνια κι' όχι μόνο δέν έκανε παιδιά ή Δωροθέα, αλλά τούς πέθανε και τό παιδί τοῦ Σίξτον από τήν πρώτη γυναίκα του.

Κι' ένα άπογευματάκι, πού ό Σίξτον ό άντρας της έλει-

πε στό μαγαζί του, χτύπησε τό κουδούνι τής έξώπορτας. Κι' όταν άνοιξε ή Δωροθέα είδε μπροστά της τό Τζώρτζ πού πήγε νά τήν άγκαλιάσει από τή χαρά του πού τήν ξανάβρισκε.

Η Δωροθέα όμως ήταν πάντα λογική, κι' έτσι δέν άφισε νά παρα-

συρθ ή ούτε σέ ένθουσιασμούς μά ούτε και σέ αισθήματα. «Δωροθέα σ' άγαπώ, Δωροθέα θέλω νά σέ παντρευτώ», βούιζε στ' αυτιά της ή φωνή τοῦ Τζώρτζ.

Βέβαια, είχε μεγαλώσει πιά ό Τζώρτζ, είχε κληρονομήσει και τόν πατέρα του, μά ή Δωροθέα ήτανε παντρεμένη πιά.

Ό Τζώρτζ όμως δέν είχε τήν ίδια γνώμη. Πίστευε πώς ή Δωροθέα βρέθηκε στήν άνάγκη νά παντρευτ ή, αλλά χωρίς τή θέλησή της. Γι' αυτό κι' έπέμενε, όχι μονάχα νά έρχεται σπίτι της, αλλά και νά τήν πιέξη νά πάρ ή διαζύγιο.

«Μόνο ό θάνατος θα μάς χωρίση από τόν άντρα μου» τοῦ είπε ένα βράδυ ή Δωροθέα. Και ό Τζώρτζ τότε σκέφθηκε τό θάνατο.

Στό λογικό του, πού ό τρελλός έρωτας γιά τή Δωροθέα είχε θολώσει, μιά λύση πρόβαλε τότε, ή μόνη λύση πού, όπως έλπιζε, θα τήν έρριχνε στήν άγκαλιά του. Ό θάνατος τοῦ άντρα της. Και τό θάνατο αυτό έπρεπε νά τόν προκαλέση εκείνος...

Και άποφάσισε νά τό κάν η.

Η Δωροθέα έπρεπε νά γίνη δική του μέ κάθε τρόπο.

Και μιά νύχτα πού ή Δωροθέα ήταν άπασχολημένη στήν κουζίνα της μέ τό νοικοκυριό της, όταν γύρισε νά κοιμηθ ή κι' αυτή στή κρεββατοκάμαρά της μέ τόν άντρα της, εύρήκε τό Σίξτον πάνω στόν ύπνο του σκοτωμένο. Κάποιο μαχαίρι τοῦ άνοιξε βαθειά πληγή άνάμεσα στό στήθια.

Όσο λογική και νά ήτανε ή Δωροθέα μπροστά στό σκοτωμένο άντρα της έχασε γιά πρώτη φορά τήν ψυχραιμία της.

Τά είπε όλα στήν άστυνομία και ό Τζώρτζ καταδικάστηκε. Δέ φρόντισε ποτέ της νά μάθ ή αν πήγε Ισόβια δεσμά ή τόν θανατά-ανε γι' ατί ποτέ της δέ διάβασε έφημερίδα. Τίποτα, τίποτα δέν τήν ένδιέφερε πιά. Ήξερε πώς έπρεπε νά μείνη μονάχη, μακριά από όλο τόν κόσμο, άκόμα κι' άπ' τή διαπεραστική εκείνη φωνή πού τήν ένοχλούσε άδιάκοπα σά βούιτό μέσα στ' αυτιά της. «Δωροθέα, σ' άγαπώ, Δωροθέα θέλω νά σέ παντρευτώ»!

Κι' ή ψυχή της έγέμιζε θλίψη, τά μάτια της βούρκωναν άπ' τ ή δάκρυα. Και τότε μέσ' τό βαθύ της πόνο και τόν πικρό σπαραγμό μάλων τόν

εαυτό της: «Είμαι νά είμαι τόσο λογική! Γιατί νά μην άκούσω τή φωνή τής καρδιάς μου, και σά γλυκά έρωτόλογα τοῦ Τζώρτζ νά μην άπαντήσω; Κι' έγώ, σέ λατρεύω! Άν τόκανα, σήμερα άσφαλώς, κι' εκείνος δέ θάταν στή φυλακή, κι' έγώ δέ θάμουνά κλεισμένη μόνη, έρημη, χωρίς τή γλύκα τής αγάπης έδω, μέσα σ' αυτό τό καταραμένο μέγαρο πού δέ φωτίσε ποτέ ό ήλιος τής άληθινής αγάπης. Άσφαλώς τότε ό φτωχός άντρας μου δέν θα τελείωνε έτσι άσχημα τή ζωή του».

Και στίς σκέψεις αυτές εξέσπανε σέ λυγμούς πού άντηχοσαν άνατριχιαστικά στή σιγαλιά τής βαθειάς νύχτας.

Έτσι, στή θλίψη της αυτή τήν άτέλειωτη, ή ζωή της φαινότανε χωρίς σκοπό, βάρος. Και μιά μέρα, πούλησε τήν περιουσία της και πήρε τό δρόμο γιά τό μοναστήρι.

AGATHA CHRISTIE

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΚΡΙΔΑΣ

— Δεσποινίς, ή 'Ακρίδα.
— Μπα; 'Αλήθεια;
— Ήταν έν' αγοράκι ως δέκα χρονών. Ή υπηρέτρια μου τόφερε άνάμεσ' άπ' τόν κήπο ως τόν σκιερό μπάγκο πού καθόμουνα καί διάβαζα στή δροσιά.
Τό κύτταξα, καθώς έρχότανε μέ τά δεκανίκια, πού τούδιναν άόριστα τή σιλουέττα ένός μεγάλου έντόμου. "Ισως γι' αυτό όλοι στό χωριό τό φώναζαν 'Ακρίδα. Τό κεφάλι του, κάπως δυσανάλογα μεγάλο, έγερνε λίγο πρós τόν δεξιό του ώμο μ' ένα θλιβερό χαμόγελο στ' άχρò πρόσωπό του. Έκαστε χάμω, στά πόδια μου, άπάνω στήν άμμο.
— "Ωστε έσύ σ'αί ή 'Ακρίδα;... τού είπα.
— Έγώ.
— Καί δέν έχεις άλλο όνομα;
— Άνασήκωσε λιγάκι τούς κοκκαλιάρικους ώμους του:
— 'Η μάνα μου, καμμιά φορά, μέ λέει καί Φερνάν.
— 'Α! ή μητέρα σου. Δέν κάθεται σ' ένα σπιτάκι κοντά στή βρύση; Μήπως έκείνη σέ στέλνει νά κλέβης τά κεράσια;
— "Οχι!... "Όταν περνώ άπ' τό μονοπάτι καί βλέπω τά κλαδιά φορτωμένα ξέω άπ' τόν τοίχο... νά, έκείνο έκεί τό κλαδί... δέν μπορώ νά κρατηθώ. Τότε...
— Νάί, ξέρω. Πέρνειν τό δεκανίκι σου καί τό ρίχνεις άπάνω στά κλαδιά. Αυτό όμως είναι κακό. Τόσο κακό πού άπό σήμερα θά κάνουμε οί δύο μας μιá φιλική συμφωνία: όταν θάχνης όρεξη γιά φρούτα, θάρχεσαι τό πρώτò, όπως σήμερα, καί θά σου γιεμίζω τίς τσέπες. Σύμφωνοι;
Μέ κύτταξε μ' έκπληξη καί δυσπιστία. Πώς ήτανε δυνατό;...
— Με κοροϊδεύεις;...
— Διόλου. Σοι μιλάω σοβαρά. Νάί θά δης άμέσως.
Σκάλωσα στό τοιχάκι καί μάζεψα χουφτές τά κατακόκκινα, δροσερά κεράσια.
"Ο μικρός, καθισμένος χάμω, στή ρίζα τού δέντρου, άπλωνε τό παληό του κασκέτο κι' όταν πιά τό ξεχειλίσε φών αφε χαρούμενος:
— Σώνει!.. "Ερχουμε κι' αύριο. Τι νά σου πώ όμως.. "Αλλη γλύκα έχουνε τ' άφιλότιμα όταν τά πέρνης κρυφά μέ τό χέρι σου...
— Αυτό δέν πρέπει πιά νά τό ξανακάνης. Θέλω νά γίνης ένα καλό αγοράκι, νά σ' αγαπώ, είπα χαϊδεύοντας τά μαλλιά του.
Έφυγε χωρίς ν' άπαντήση. Σταμάτησε άμως σέ μιá τριανταφυλλιά κι' άρπαξε άπότομα μερικά λουλούδια. "Υστερα τόν είδα στό μονοπάτι. Έσκυφα λιγάκι άπ' τόν χαμηλό τοίχο καί παρακολουθούσα τήν παράξενη σιλουέττα, όπου χάθηκε άνάμεσα στά δέντρα.
Τόν περίμενα τίς άλλες μέρες χωρίς όμως νά φανή.
Η μητέρα του ήτανε άπ' τά Βόρεια μέρη. Τήν είχα ίδη πολλές φορές, νοστιμούλα, ροδομάγουλη, μέ ζωηρά παιχνιδιάρικα μάτια κι' άφθονα άταχτα μαλλιά. Δέν φαινότανε νά πολυσκοτίζεται γιά τό παιδάκι κι' έτσι ή 'Ακρίδα γυρνούσε ρέμπελα ξέω στόν ήλιο ή κάτω άπ' τά δέντρα, ένώ ή μητέρα τραγουδούσε άδιάκοπα στό κατώφλι τής πόρτας τής μπαλάνοντας κάτι παληόρρουχα.
Λίγες μέρες άργότερα έμαθαπως έφυγε. Κλέφτηκε μέ κάποιον άπ' τό χωριό κι' ούτε τήν ξανάειδε πιά κανείς.
— Καί τό παιδάκι; ρώτησα.
— "Ο Θεός φροντίζει γιά όλους. Τό μάζεψαν οί 'Αμερικάνοι τού νοσοκομείου καί τόκαναν παιδί τους.
"Ετσι τήν έχασα τήν 'Ακρίδα, άν καί μέ είχε πειράξει πού μάδησε τ' αγαπημένα μου τριαντάφυλλα. Καί τά κεράσια όλο κι' όρίμαζαν. Ήτανε τώρα μιá χαρά νά τά βλέπη κανείς, καθώς σχημάτιζαν μαζί μέ τά φύλλα τού δέντρου έναν κοκκινοπράσινο θόλο πάνω άπ' τόν μπάγκο μου. Κι' άνάμεσα στά φορτωμένα κλαδιά αναρίθμητοι σπουργίτες στήνουν άτέ-

λειωτους καυγάδες, ποιός θά πρωτοφή. Μέ ξεκουφαίνουν μέ τίς φωνές τους όλη μέρα. 'Ακουμπισμένη σ' ένα κλαδί πού προχωρεί πέρα ως ξέω άπ' τόν τοίχο στό μονοπάτι παρακολουθούσα τούς φτερωτούς έκείνους λωποδύτες πού έτρωγαν τά κεράσια μου, χωρίς ούτε νά μέ λογαριάζουνε διόλου.
Μιά μέρα, καθώς άκουμπούσα, αίσθάνθηκα τό κλαδί σ' τό νά κουνιέται άπότομα κι' είδα τά σπουργίτια νά φεύγουνε τρομαγμένα σά σύννεφο. Τήν ίδια στιγμή άκουσα κάτω άπ' τό τοιχάκι τά δυνατά γέλια τής 'Ακρίδας: «ρίξε κι' άλλα! Κι' άλλα!...»
Τά κεράσια πέφτανε σάν χαλάζι καί όμως άκόμα κουνούσανε τό κλαδί. Πρόβαλα τότε τό κεφάλι μου άπ' τό τοιχάκι. Ήταν ένας άμερικάνος στρατιώτης, σωστός γίγαντας. Μόλις μέ είδε παράτησε τό κλαδί σαστισμένος. Κονκίνισε σάν κορίτσι καί δείχνοντάς μου τήν 'Ακρίδα, είπε:
— Για τό μικρό...
— Τό βλέπω.
Τό αγοράκι ντυμένο μ' ένα θαυμασιο ναυτικό κοστούμκι μέ κύτταξε άναϊδέστατα, ένώ διηγώμουν τήν Ιστορία του στό στρατιώτη. Έκείνος όλο κουνούσε τό κεφάλι του μισοκαταλαβαίνοντας τήν γλώσσα. Συγκινήθηκε πολύ μέ τό ένδιαφέρον μου γιά τό παιδί καί άφέλεστα σκαρφάλασε άξαφνα κι' έκαστε στόν χαμηλό τοίχο τού περιβολιού. Ή 'Ακρίδα μäs κύτταξε, τρώγοντας μέ βουλιμιά τά κεράσια.
— Είναι τώρα τό παιδί τού νοσοκομείου μας, είπε ό στρατιώτης. Τό αγαπώ πολύ γιατί μου θυμίζει τόν μικρό τό Τζέκυ, τ' αδελφάκι μου. "Ετσι κι' έκείνο είναι σακάτικο. "Οχι δηλαδή όλωσδιόλου. Έσπασε πέρσι τό πόδι του καί δέ λείει νά γιάνη. Ή μητέρα τόχει μεγάλο καύμò. "Όταν λοιπόν περιποιούμαι τήν 'Ακρίδα, μου φαίνεται πως φροντίζω καί γιά τό άλλο, γιά τό παιδί μας. Τούτο έδω τό δυστυχισμένο είναι πολύ άρρωστο.
Κι' αλήθεια, τό πρόσωπο τού μικρού ήτανε άκόμα πιό άχρò άπ' τήν άλλη φορά πού τό είχα ίδη. Τά μάτια του είχανε τήν λάμψη πού δίνει ό άδιάκοπος πυρετός. Ήτανε πολύ άρρωστο τό δυστυχισμένο...
"Όταν έφυγαν σχεδόν τρώμαξα άπ' τήν αντίθεση: ό νέος, ξανθός καί άθλητικός, γιεμάτος ύγείας, έσκυβε πολύ γιά νά βοηθήσει τό παιδάκι. Ήτανε νά κλαίη κανείς μέ τήν αδέξια, μά γιεμάτη προσοχή, τρυφερότητα, τή συμπόνια σ' όλες τίς κινήσεις του γερού καί καλοδεμένου παλληκαριού, πού προσπαθούσε νά προστατέψη τό σκατεμένο κι' άρρωστο παιδάκι.
Στή στροφή γύρισαν κι' οί δύο καί μ' αποχαιρέτησαν μέ τό χέρι.
Πέρασε καιρός χωρίς νά τούς ξαναίδη. Πολύς καιρός. Γιατί φύγανε πιά τά κεράσια κι' έπαψαν οί χαρούμενες τρελλές φωνές τών σπουργιτιών, ήρθε τό φθινόπωρο μέ τίς βροχές του, μέ τόν παγωμένο άέρα πού σάρωνε όλα τά φύλλα τού κήπου. Δέν πήγαινα πιά νά καθήσω στόν μπάγκο, έμενα κοντά στή φωτιά, έπλεκα καί σκεπτόμουν.
"Ενα πρωτò μέ είδοποίησαν πως μέ έπτούσε ένας άμερικάνος στρατιώτης. Πατούσε μέ μεγάλα βήματα κάτω άπ' τή βεράντα. Τόν αναγνώρισα άμέσως άπ' τήν άθλητική κορμοστασιά του. Τούδεια μέ τό χέρι τόν μελαγχολικό κήπο μέ τά γυμνά δέντρα κάτω άπ' τόν γκρίζο ούρανό.
— Πάν' τά κεράσια, τού είπα. Καί ή 'Ακρίδα; τί γίνεται τό άρρωστο μικρό;
"Ερχότανε βέβαια γιά τό παιδί. Από καιρό είχε χειροτερέψει ή κατάστασή του καί τώρα πιά περιμέναν τό τέλος άπ' τή μιá μέρα στήν άλλη. Χτές είχε προφέρει τ' όνομά μου.
— Λοιπόν, μίς, άν θέλατε νά ρηήτε νά τό δήτε... Έγώ φροντίζω γι' αυτό, ξέρετε, μιá καί δέν πρόλαβα τό Τζέκυ...
— Δέν προλάβετε!... "Ο Τζέκυ λοιπόν... Δέν τόλμησα νά ρωτήσω περισσότερα.

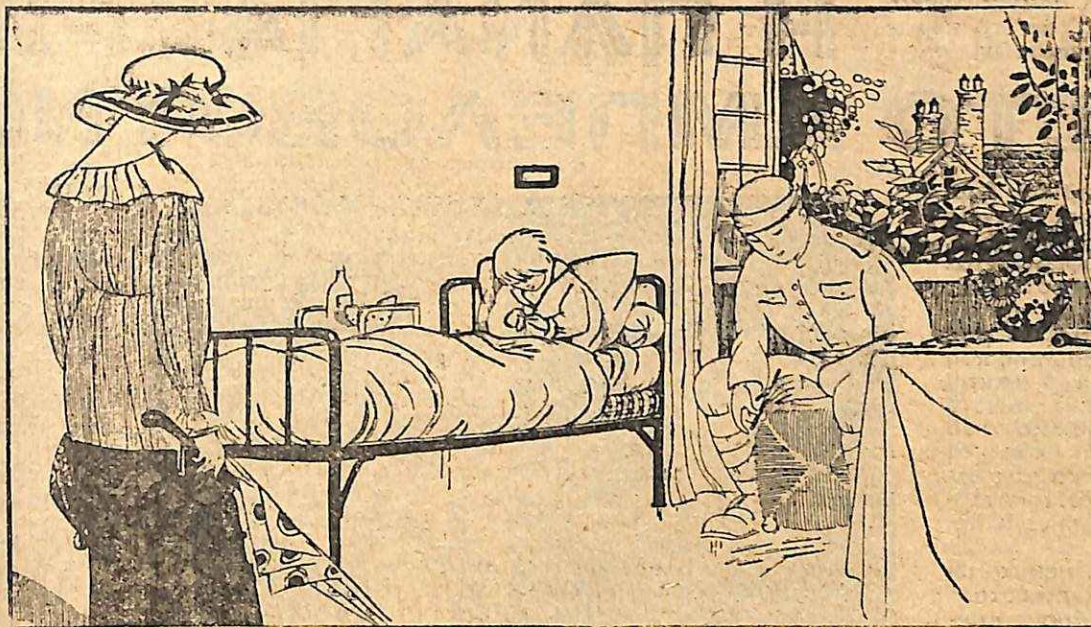
Τά μάτια έκείνου τού γίγαντα ήτανε γιεμάτα δάκρυα.

— Νάί! Αυτό...
"Ο Καυμένος ό Τζέκυ δέν τυραγιέται πιά.
"Αν μπορούσα τούλάχιστον νά σώσω αυτό έδω, θά ήμουνα πολύ ευχαριστημένος. Τόβαλα λοιπόν στό σπύτι μιáς καλής, ήλικιωμένης κυρίας, κοντά στό νοσοκομείο μας. "Αν θέλατε νά τό δήτε...
— Θάρρω! Θάρρω, άπόψε μάλιστα χωρίς άλλο.
"Ημουνα κατασυγκινημένη. "Ολη μέρα συλλογίζόμουν έκείνο τό βασανισμένο παιδάκι πού πέθανε πέρα στήν 'Αμερική καί όμως εξακολουθούσε μέ τήν άνάνησή του νά γλυκαίνει τήν άγωνία τής 'Ακριδούλας. Κι' όλο ξανάλεγα τά λόγια τού μεγάλου τούαδελφού:
"Αν μπορούσα νά τό σώσω θά ήμουνα πολύ ευχαριστημένος».

Φύλαξα μέσα στήν ψυχή μου αυτήν τά άπλά λόγια, πού κλείνουν μέσα τους έναν όλόκληρο κόσμο.

Κατά τό βράδο είδα τό άρρωστο παιδί κι. Ήτανε στό κρεβτι. Είχε λίγο, πολύ λίγο, πυρετό. Έβρινε σιγά σιγά. Ή ψυχούλα του βοισκότανε πιά στό χέλιη, έτοιμη νά ξαναγυρίσει στόν ούρανό. Κι' όσο πλησίαζε ή μεγάλη στιγμή τόσο γινότανε πιό όμορφο, πιό γλυκό, πιό συμπαθητικό τό άνθρώπινο έκείνο κούρελι.

Μπροστά στό παράθυρο, καθισμένος καβάλλα σ' έν' αναποδογυρισμένο σκαμνί, ό άμερικάνος καταγινόντανε νά φτιάση ένα παιχνιδάκι από κάτι πολύχρωμα άχαρα καί έυλαράκια. Κι' ή 'Ακρίδα, μέ βαθουλωμένα μάτια καί ύψος σοβαρό καί άνάλογο

προσπαθούσε νά κάνει μέ τ' άδυνατισμένα της δάχτυλα. Τέ παιδάκι μου είπε έμπιστευτικά:
— "ΟΧάρρ μου μαθαίνει ένα σωρό όραία πράγματα. Πόσο τόν αγαπώ! Τόν αγαπώ!.. Καί πού νά τόν ίσητε νά κάνει τ' άλογο!..
"Ο Χάρρρ σάν νά ντράπηκε μ' αυτή τήν άποκάλυψη.
— "Οχι τώρα! Δέν κάνει μπροστά στή Μίς...
Δέν μπόρεσα νά μη χαμογελάσω.
— Νά σās πώ θάθελα πολύ νά δώ τ' άλογο.
— "Ω! Τρέχει

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΑΠΑΔΙΑΣ ΤΟ... ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ!

Η πρωτοτυπώτερη άπολογία κατηγορουμένου άκούστηκε στήν 'Αγγλία μέσα στήν αίθουσα τού δικαστού Γουίλκινσον.
— Έδικαζόταν ένας όραιότατος αλήτης, πού είχε κλέψει τό πορτοφόλι ένός παπά.

— Έπεινούσα, λέει ό κατηγορούμενος κι' έπρεπε όπωσδήποτε νά βρώ χρήματα. Έγνωρίστηκα τυχαία μέ τόν παπά καί τήν γυναίκα του, ή όποια μ' έρωτεύθηκε τρελλά καί μου ύποσχέθηκε νά μέ συντηρή πλουσιοπάροχα όσο καιρό θάθελα νά είμαι έραστής της. Έγώ, έπειδή πεινούσα, έδέχτηκα κι' έδώσαμε μάλιστα καί τό πρώτο ραντεβού. Μά έν τώ μεταξύ μούπεσε στά χέρια τό πορτοφόλι τού παπά. Καί σκέφθηκα, πως αντί νά τού κλέψω τήν τιμή, θάταν προτιμότερο νά τούκλεβα τό πορτοφόλι. Καί αυτό έκανα! "Ο άχάριστος όμως, αντί νά μ' εύγνωμογή γι' αυτό, μέ κατάγει!

— Κι' έγώ, πιό άχάριστος, σέ καταδικάζω, είπε ό Γουίλκινσον, σέ φυλάκιση τριών μηνών! "Αλλ' άν ήτανδικαστής ό ίδιος ό παπάς καί όχι ό κ.Γουίλκινσον, φανταζόμαστε πως ή άπόφαση θά ήταν ή έξης:
— Σέ καταδικάζω νά έπιστρέψης τό πορτοφόλι τού παπά καί νά πάρης... τή γυναίκα του!

Θά τούπρεπε τού μασκαρά!

ΑΝΤΙ ΣΥΝΤΑΓΩΝ... ΔΙΣΚΟΥΣ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ!

"Ο Δρ Κουήν, ένας άπό τούς πιό μοντέρνους γιατρούς τού Λονδίνου, ίδρυσε μιá πρωτότυπη Κλινική στήν όποία δέχεται μόνο δυσπεπτικούς καί τούς θεραπεύει

μέ τά τέσσερα γύρω στό δωμάτιο. Είναι τρέλλα, μ' άρέσει πολύ τ' άλογο. Πόσο τόν αγαπάω!..

Σάν μιá μυστική χαρά νάτανε μέσα σ' αυτή τή φράση, πού τήν έπαναλάβαινε αδιάκοπα ό μικρός:

— Πόσο τόν αγαπώ! Πόσο τόν αγαπώ!..

"Ισως ως τότε δέν είχε κανένα αγαπήσει.

Κύτταξα μέ σεβασμό έκείνο τό ό παλληκάρι, πού φαινότανε σάν νά ντρέπεται γιά τά λόγια τού παιδιού. Τόν φανταζόμουν νά νά τρέχη μέ τά τέσσερα, όπως έλεγε ή 'Ακρίδα, γιά νά δώση λίγη χαρά στό παιδάκι πού πέθαινε, τόν φανταζόμουν νά κλάνη καί τούμπες άκόμα γιά νά τού δώση λίγη χαρά.
Δέν τόν ξανάείδα. Μου έδειξαν όμως τόν τάφο τού παιδιού. Μιά μικρή μαρμαρίνη πλάκα. Μέ χρυσά γράμματα διάβασα τ' όνομα: Φερνάν. Βα γκέρν. Καί πίσω άπό τό σταυρό είδα μιá μικρή έπιγραφή σέ άγγλική γλώσσα:
«Είς μνήμην τού μικρού Τζέκυ».

Καί τότε δέν έχει γιά νά έξασφαλίσω βέβαια καί σταθερή θεραπεία, παρά νά χορηγήση στόν άρρωστό του, αντί συνταγών, δίσκους φωνογράφου!
"Ενα όμως δέν έφρόντισε νά μäs έξηγήση ό λαμπρός αυτός δόκτωρ. Ποιός θά προμηθεύη τά γραμμόφωνα πάνω στα

όποια θά παίξουν τούς δίσκους οί άποροι άσθενείς; Έκτός άν ή μέθοδος πάρη φωτιά, όποτε άσφαλώς εις τά τόσα μοντέρνα έπαγγέλματα θά προστεή καί τού έννοικιαστού... γραμμοφώνων διά τούς κόνοντας μουσικήν... δίδαιταν άσθενείς. Λέγεται μάλιστα ότι ό Σύνδεσμος Φαρμακοποιών τού Λονδίνου συνέστησε εις τά μέλη του νά προμηθευθύν άπό τώρα γραμμόφωνα καί πλάκες διά νά προλάβουν τήν έπικειμένην αύξηση τών τιμών των.

M. LAFFON

Είχε βραδυάσει όταν ανέβηκα
τά τριμμένα, απ' το πέρα-
σμα χιλιάδων πιστών, σκα-

λοπάτια της
μικρής εκ-
κλησίας που
είναι χτισμέ-
νη στην α-
κρὴ ἐνοῦ ἀπόκρημνου βου-
νοῦ, απ' όπου βλέπει κανείς
κάτω τὸ γκρίζο χωριὸ κι'
ἀντίκρυ του νὰ ὑψώνονται
ἤρεμα. τ' Ἀμπελόβουνα.

Ἀπὸ κάποιο κελλί, στ' ἄ-
κουσμα τοῦ βηματισμοῦ μου
πρόβαλε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ
δὲν ξέρω ἂν ἦταν ὁ καντη-
ναλάφτης τῆς ἐκκλησίας ἢ
ὁ νεκροθάφτης τοῦ διπλανοῦ
νεκροταφείου—καί ἦρθε καί
μ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἐκ-
κλησίας. Μπήκα. Ἦταν τέσ-
σαροι τοῖχοι μὲ ψηλὸ θόλο,
στενὰ παράθυρα μὲ πολὺ-
χρῶμα τζάμια καὶ κρεμασμέ-
νες θῶ καὶ κεῖ μερικὲς ση-
μαιοῦλες. Στὸ βάθος, κρε-
μόταν μιὰ εἰκόνα Πανα-
γίας, ζωγραφισμένης ἀνά-
μεσα σὲ κλήματα φορτωμέ-
να ἀπὸ μεγάλα, βαρεῖα τσα
μπιά σταφυλιῶν. Δὲν ἦταν
ἡ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν,
οὔτε ἡ πονετικὴ «Μάτερ
Ντολорόζα», ἀλλὰ μιὰ Πα-
ναγία ἀλλοιώτικη, ποῦχε τὸ
δικό της ἀκατάληπτο μυστι-
κό, ποὺ χαμογελοῦσε μὲ μα-
κάριο πόνο κι' ἦταν τριγυρι-
σμένη ἀπὸ σταφύλια, ποὺ
χθὲς ἦταν σκοτεινὸ χῶμα,
τώρα εἶναι καρποὶ κι' αὐριο
θὰ εἶναι χρυσό, ἀρωματισμέ,
νο πιότο.

—Ἡ Παναγία τοῦ Ἀμπε-
λόβουνα, ψιθύρισα καὶ πλησίασα τὴν εἰκόνα.

Καμμιὰ ὑπογραφή, κανένα ὄνομα, καμμιὰ χρονολογία.
—Σὲ ποιά σχολὴ ν' ἀνῆκε ὁ ζωγράφος ποὺ τὴν ἔφτιαξε;
Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω. Ρωτῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἄνοι-
ξε τὴν ἐκκλησίαν.

—Κανείς δὲν ξέρει, μοῦ λέει, σηκώνοντας τοὺς ὤμους,
πὼς λέγαν τὸ ζωγράφο ποὺ τὴν ἔκαμε, οὔτε καὶ ἀπὸ ποῦ
μᾶς ἦρθε. Οὔτε καὶ πότε ἔγιν' ἡ εἰκόνα ξέρουνε. Πρέπει
δὲς νᾶναι πολλὰ χρόνια, γιατί τότε σωζότανε ἀκόμα ἡ
πρωτητερινὴ ἐκκλησία.

—Ἡ πρωτητερινὴ ἐκκλησία; ἀπόρησα κυττάζοντας γύρω
μου ποὺ δὲ φαίνονταν τίποτε νὰ θυμίζει κάτι τέτοιο.

—Ὁ ἄγνωστός μου ἐπιβεβαίωσε.

—Ναι! Λένε μάλιστα πὼς ἦταν ὁμορφότερη πολὺ, μὲ σκα-
λισμένους πάγκους καὶ στέγη ποῦχε μιὰ μεγάλη ζωγραφιά
«τῆ δευτέρου παρουσίας». Τότε φαίνεται θάχε ἔρθει κι' ὁ ζω-
γράφος ποὺ θὰ ἦταν ἴσως ξένος καὶ ζοῦσε ἐδῶ ζωγραφί-
ζοντας ἀνθρώπους, ζῶα καὶ τὴ θάλασσα. Κάποτε, ὅπως ἄ-
κουσα, ἔφρευε κι' ἔλειπε πολλές μέρες κι' ἄλλοτε κάθονταν
ὅλη τὴ νύχτα στὴν ταβέρνα κι' ἔπινε καὶ τραγουδοῦσε.
Μιὰ Κυριακὴ ἔφερε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ τὰ στα-
φύλια, ποὺ ἄρρεσε πολὺ τοῦ παπᾶ καὶ τὴν ἐκρέμασε στὴν
ἐκκλησίαν. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἔρχονταν στὴν ἐκκλησίαν
πολλοὶ ἄνθρωποι νὰ προσευχηθοῦν μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν
εἰκόνα ποὺ, ὅπως ἔλεγαν πολλοὶ, ἦταν θαυματουργή.

Μιὰ μέρα ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος στὴν ἐκκλησίαν, ἕνας ἀπ'
αὐτοῦς, ποὺ ἐζοῦσαν ἐπάνω στὸ Ἀμπελόβουνο. Αὐτὸ τὸ
χωριὸ ἐδῶ τὸ ἀπόφευγαν γιατί εἶχανε μαζί του παληὰ
ἔχθρα. Τώρα ὅμως εἶχε ἔρθει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κι' ἤθελε
νὰ δῇ τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε ἀκού-
σει τόσα πράγματα. Ἐφθασε τὴν ὥρα τοῦ κηρύγματος—ποὺ
ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ἀνθρώπους—κι' ὅταν βρέθηκε
μπροστὰ στὴν εἰκόνα, ἄρχισε ἄσφανα νὰ γελᾷ δυνατὰ καὶ
ἐκνε ἱρισμένα, τόσο, ποὺ ὅλοι ἐγύρισαν καὶ τὸν εἶδαν. Αὐ-
τὸς τὸτ' ἐφώνασε στοὺς γονατισμένους πιστοὺς:

—Αὕτὴ εἶναι ἡ Παναγία σας; Αὕτὴ;; Ξέρετε τί εἶναι αὐ-

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΟ ΑΜΠΕΛΟΒΟΥΝΟ

τή; Εἶναι ἡ ὑπηρετρία τοῦ γε-
νονά μου. Κι' ὁ ζωγράφος τῆς
εἰκόνας σας αὐτῆς θὰ εἶναι βέ-
βαια ἐκεῖ-
νος ποὺ εἶ-
δαν νὰ βγαί-
νῃ τὸ πρῶ-
τὸ ἀπὸ τὴν πόρ-
τα τῆς!

Ἔβαλαν τότε ὅλοι τὶς φ-
νὲς κι' ἤθελαν νὰ πετάξουν
τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸν τοῖχο
ἀλλὰ τοὺς ἐφώνασε ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς— ποὺ καθὼς
εἶπανε ἀργότερα τὰ εἶχε ρί-
ξει τῆς ὑπηρετρίας.

—Ἡ εἰκόνα δὲν θὰ σᾶς φ-
γῇ. Ὁ ζωγράφος ὅμως ποὺ
σᾶς γέλασε μπορεῖ νὰ σᾶς
ξεφύγῃ!

Κι' ἐβγήκε ἔξω. Τὸν ἀκο-
λούθησαν ὅλοι κι' ἀπόμεινε
μόνος ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλη-
σίαν κι' ἀπελπισμένος ἔπεσε
σ' ἕνα στασίδι, κρύβοντας τὸ
πρόσωπο στὰ χέρια του.

Μὲ φωνὲς, κρατώντας πέ-
τρες στὰ χέρια οἱ χωριάτες
ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ ζω-
γράφου, καὶ τὸ βρῆκαν ἁ-
δειανό.

Εἶναι στῆς ἐρωμένης
του! ἐφώνασε κάποιος καὶ
γελώντας ἄγρια προχώρησε
πρὸς τὸ Ἀμπελόβουνο ἐπά-
νω. Μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι
ἐστέκονταν ὁ νοικοκύρης
τῆς χωρικῆς.

—Τὴν ὑπηρετρία γυρεύετε;
Τὴν ἐπέταξα ἔξω ἀπὸ τὸ
σπίτι. Δὲν μοῦ χρειάζονται
στὸ σπίτι μου τέτοιες πρό-
συχες!

Τὸ πλήθος ἐσάστησε. Ἀ-
ξάνα παρουσιάσθη ἕνας

τρελλός. Σάλια ἔτρεχαν ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ στόμα του, τὰ
δόντια του ἔτριζαν καὶ μόλις ἐστέκονταν στὰ στραβά του
πόδια. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἔδειε μὲ τὸ δα-
χτυλὸ του τὸ ἀμπέλι, ἀπ' όπου εἶχε βγεῖ μπουσουλώντας.

—Μπράβο, τρελλέ, ἀξίζεις κάτι ἐπὶ τέλους μιὰ φορά καὶ σὺ
τὸ πλήθος ὠρμησε μανιασμένο σ' ἄμπέλι, ποδοπατών-
τας τὰ κλήματα.

Καὶ τὸ τί ἐκριβῶς ἔγινε τότε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πᾶ-
κύριε, γιατί πᾶει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Βρῆκαν τὴν ὑπ-
ρετρία σ' ἄμπέλι—λένε πὼς ἦταν πολὺ ὁμορφὴ—νὰ σφί-
κῃ στὴν ἀγκαλιά της τὸ μαρὸ, ποὺ μόλις εἶχε γεννηθεῖ
καὶ δίπλα της τὸ ζωγράφο, στηριγμένον στὴν μαγκούρα
του. Δὲν ξέρω ἂν ἐλυπήθηκαν τὸ ἄθωο πλάσμα ἢ ἂν ἐφο-
βήθηκαν, ἴσως, ἀπὸ τὴν μαγκούρα τοῦ ζωγράφου, πράγμα
ποὺ τὸ πιστεύω περισσότερο. Ξέρω ὅμως πὼς δὲν τοὺς
χτύπησαν μ' ἄρχισαν νὰ τοὺς καταριῶνται καὶ νὰ μουγκρί-
ζουν, ὅτι θὰ τοὺς ἔσφαζαν καὶ τοὺς τρεῖς, ἂν ἐτολμοῦσαν
κἂν νὰ ξαναπατήσουν μιὰ φορά στὸ χωριό. Κι' ἔφυγαν ὁ-
στερα, κουνώντας τὰ ρόπαλά τους καὶ τὶς πέτρες, ὁ ἕνας
πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τέλος σ' ἄμπέλι ἀπόμειναν μόνον
ὁ ζωγράφος, ἡ γυναίκα καὶ τὸ παιδί. Τὴ νύχτα ὅμως καί
ἀμπελουργοὶ περνώντας ἀπὸ κεῖ βρῆκαν μόνον τὴ γυναίκα
καὶ τὸ παιδί πεθαμένους. Τὴν ἴδια νύχτα ὁ προκατόχος
μου καντηναλάφτης, εἶδε τὸ ζωγράφο νὰ σκαρφαλώνῃ στὴν
ἐκκλησίαν. Τὸν κυνήγησε, μὰ τὸν ἔχασε στὸ σκοτάδι. Σὲ
λίγο πελώριες, πύρινες, φειδισιες γλώσσες—τύλιγαν τὴν ἐκ-
κλησίαν. Χτύπησε τὶς καμπάνες κι' ἔτρεξαν οἱ χωρικοὶ μὲ
δὲν πρόφτασαν νὰ σώσουν τὴν ἐκκλησίαν ποὺ σωριάστηκε
σ' ἐρείπια καὶ μαζί της κι' ἡ εἰκόνα μὲ τὴ «δεύτερη παρου-
σία». Ἀργότερα βρέθηκε μόνον ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ
Ἀμπελόβουνο, ποὺ ὁ ζωγράφος φαίνεται ἔβγαλε ἔξω μό-
λις ἔβαλε τὴ φωτιά.

—Ὅμως οἱ ἄνθρωποι, παρατήρησα, πιστεύουν σήμερα
τὴν εἰκόνα αὐτὴ γιὰ θαυματουργή.

—Οἱ ἄνθρωποι ξεχνοῦν γρήγορα κι' ἐξ ἄλλου δὲν ξέρουν
τὴν ἱστορίαν αὐτῆς.

GEORG ULRICH

Ὁ Ζερὰρ ἦταν ἕνας ἀπὸ
τοὺς ταχτικούς τῆς παρέας
μας, ποὺ κάθε βράδυ ἀντα-
μώναμε ἀπὸ μικρὸ καφενε-
δάκι τῆς «Σαρλόττας».

Στὸ πρόσωπο τοῦ νέου
αὐτοῦ, ἔβλεπε κανεὶς χα-
ραγμένη πάντα μιὰν ἀόρι-
στη θλίψη, ποὺ πολλές φορές
γινόταν ἐντονώτερα ἔκδηλη
καὶ προπάντων ὅταν μιλοῦσα-
με γιὰ ἐρωτικές περιπέτειες.
Τὴν ὥρην ὅμως ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς
τοῦ τῆς θλίψεως κανέναν δὲν
ἔξερε, οὔτε τολμοῦσε νὰ ρω-
τήσῃ. Ἀπροσδόκητα μᾶς εἶπε
πὼς ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ
καὶ μᾶς κάλεσε στὸ γάμο του.

Παντρεύτηκε τὴ χήρα ἑνὸς
συνταγματάρχη. Ἡ κυρία Ζε-
ράρ δὲν ἦτανε πιά πολὺ νέα,
ἀλλὰ εἶχε τὰ χαρίσματα καὶ
τὴ ζωηρότητα μιᾶς ὥριμης γυ-
ναίκας ποὺ τὴν καίει ὁ πόθος νὰ
ξαναπαντρευτῇ. Προσπάθησε
λοιπὸν καὶ κατάρθωσε νὰ ἀρέ-
σῃ στὸ Ζερὰρ, ἄνθρωπο μορ-
φομένο καὶ εἰσοδηματία. Αὐ-
τὸς, ξέροντας πὼς ἀργὰ ἢ
γρήγορα ἔπρεπε πιά νὰ παν-
τρευτῇ, δοκίμασε τὴν τύχη
τοῦ γάμου καὶ χωρὶς νὰ δυ-
σαρεστηθῇ ἱκανοποίησε τὴν
ἐπιθυμίαν τῆς χήρας.

Δυστυχῶς, ὅμως, γι' αὐτὸν
δὲν δοκίμασε στὴ νέα ζωὴ του
τὶς χαρὲς ποὺ περίμενε. Φαν-
ταζότανε πὼς θὰ εὑρίσκε σ'
αὐτὴ τὸν ἐξαιρετικὸ σύντρο-
φο ποὺ θάναγκαζότανε μὲ τὸν
καιρὸ νὰ θυμιάσῃ καὶ νὰ γα-
πήσῃ.

Τὶς πρώτες πίκρες τῆς συζυγικῆς ζωῆς τὶς δοκίμασε μά-
λιστα πολὺ γρήγορα, γιατί ἡ κυρία Ζερὰρ εἶχε τὸ πιδ μέ-
γало ἐλάττωμα γιὰ μιὰ γυναίκα, τὴν γκρίνια.—Τίποτε δὲν
τῆς ἄρεσε, τίποτα δὲν εὑρίσκε καλὸ, καὶ γι' αὐτὸ ὁ δυστυ-
χημένος ὁ Ζερὰρ προσπαθοῦσε νὰ τελειώσῃ μιὰ ὥρα
αργότερα τὸ δείπνο ἢ τὸ γεῦμα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο
του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Νιρεπότανε ὅμως καὶ φοβόταν ἴσως τὰ πικρόχολα σχό-
λιά μας καὶ δὲν ἐρχότανε νὰ βρῇ τὴν παληὰ παρέαν του
στὸ μικρὸ καφενεδάκι τῆς «Σαρλόττας». Κατέφευγε λοιπὸν
σὲ κανένα μπάγκο ἀπὸ τοὺς πιδ ἀπομακρυσμένους κήπους
ἢ πλατεῖες κι' ἔμεινε ἐκεῖ ὥς πού νὰ νυστάξῃ.

Μιὰ μέρα ἐντελῶς τυχαῖα τὸν συνάντησα. Κάθισα δίπλα
του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λῆ τὰ βάσανά του.

—Τὰ πράγματα δὲν πάνε καλὰ. Καθόλου καλὰ, μοῦ εἶπε
τελειώνοντας ὁ Ζερὰρ.

Τὸν ἄκουσα κι' ἀφοῦ τέλειωσε τοῦ εἶπα.

—Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται κανεὶς μ' ἐπιπο-
λαιότητα ὅπως ἔκανες ἐσύ. Πρέπει νὰ τὸ καλοσκεπτεται
κανεὶς ἕνα τέτοιο πρᾶμμα.

—Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτανε τὸ ἴδιο δὲ βαρυνέσαι. Μήπως
ξέρεи κανεὶς ὅταν παντρεύεται μιὰ γυναίκα τὸ χαρά-
κτῆρα της;

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται κανεὶς,
παρὰ τὴ γυναίκα ποὺ τοῦ φαίνεται ἀπαραίτητη στὴ ζωὴ του.

—Ὅλες φαίνονται ἀπαραίτητες,

—Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια...

—Ὁ Ζερὰρ σκέφτηκε γιὰ κάμποση ὥρα καὶ εἶπε:

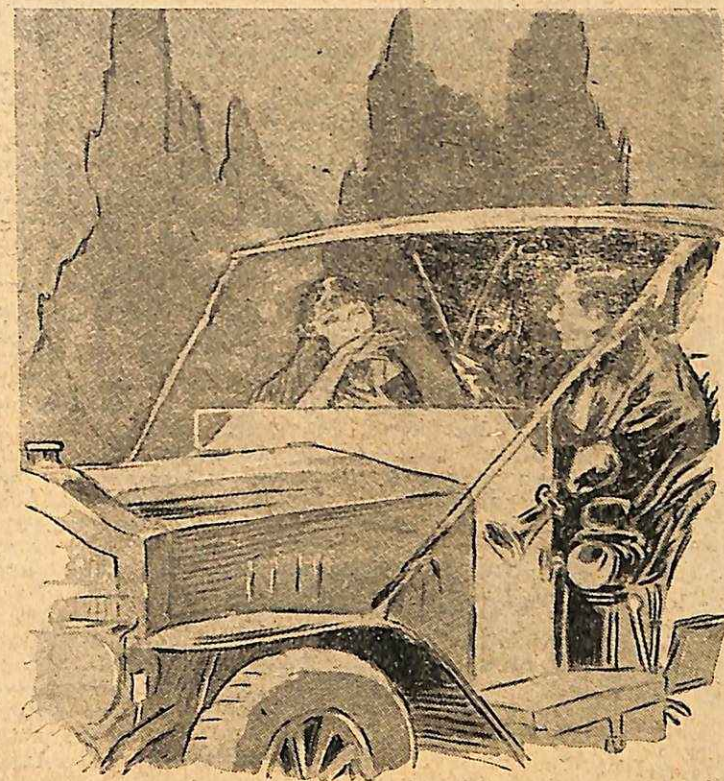
—Ἐχεις δίκιο, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Κι' ἐκείνη ποὺ φαίνε-
ται ἀπαραίτητη στὴ ζωὴ μας δὲν εἶναι ἐλεύθερη... ἡ περ-
νάει μπροστὰ στὰ μάτια μας σὰν ὄραμα τόσο φευγαλέο,
ὥστε τὴ χάνουμε μόλις τὴν ἴδραμε... Μιὰ ἀπότομη ἔλξη
μιὰ συμπάθεια ποὺ μᾶς κυριεύει καὶ μᾶς κάνει ἀνίκανους
καὶ νὰ κινηθοῦμε ἀκόμα, κ' ἔπειτα... μόλις συνέλθουμε, τὸ
πλάσμα ποὺ εἶδαμε, ἔχει κι' ὅλας ἐξαφανισθῇ.

—Τὶ ὠραία ποὺ τὰ λές! Νομίζει κανεὶς πὼς τὰ δοκίμα-
σες ὅλ' αὐτά.

—Ἀλήθεια, ἔτσι εἶναι. Πᾶει ὅμως τώρα τόσοσ καιρὸς!...

—Καὶ ὅμως τὰ θυμᾶσαι!

ΟΓΑΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΛΟΤΑΡΙΑ

— Πάντα. Καὶ θαρρῶ
πὼς δὲ θὰ τὰ ξεχάσω ὅσος
μάλιστα καιρὸς κι' ἂν πε-
ράσῃ ἀκόμα. Ἀναστένανε
βαθεῖα καὶ συνέλθω. Θὰ
ἤμουν τότε εἴκοσι μόλις
χρονῶ... Μοῦ φαίνεται πὼς
ἦσαν ἀπόκρηες... Εἶχα πάει
σὲ κάποιο χορὸ. Χόρεψα μὲ
μιὰ ἀνώτερη ὁμορφίαν, μιὰ ὑ-
πέροχη ξανθιά μικροῦλα. Τὴν
ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἔχασε τοὺς δικούς της στὸ
συνωστισμό κι' ἐπειδὴ ἦταν
ἀργὰ τὴ συνώδεψα μὲ τ' αὐτο-
κίνητό της μέχρι τὸ σπίτι της.
Δὲν ἦταν ὅμως σπίτι της μὲ
γέλασε: ταῦτοκίνητο φαίνε-
ται ἐξακολουθεῖς τὸ δρόμο
του.

Ποτές μου δὲν ἐνοιώσα στὴ
ζωὴ μου μιὰ τέτοια συγκίνη-
ση... Ἐκείνη ἡ βραδυὰ ἦταν
γιὰ μένα, καὶ ἔμεινε, ἡ μόνη
ἐρωτικὴ βραδυὰ τῆς ζωῆς
μου.

— Πῶς; Καὶ δὲν τὴν ξανα-
εἶδες;

—Ὅχι, ποτέ πιά... Μόλις
κλείνω τὰ μάτια μου, καὶ τῶ-
ρα ἀκόμα, νοιώθω νὰ πλημυ-
ρίζει τὴν ψυχὴ μου τὸ κουκλί-
στικο ξανθὸ κεφαλάκι της, κ'
ἕνα κορμάκι τυλιγμένο σ' ἕνα
ρόζ μεταξωτὸ φόρεμα...

— Δυστυχισμένε φίλε μου.
Δὲν ἔχεις τύχη.

Σὲ λίγο ὁ Ζερὰρ γύρισε σπί-
τι του. Εἶχε ἀργήσει γιὰ τὸ
φαγητὸ καὶ ἡ γυναίκα του ἄρ-
χιζε τὴ συνειθισμένη γκρίνια
τῆς. Φάγανε βιαστικά καὶ χω-

ρίς κέφι, μολονδὶ ἦταν μιὰ νύχτα ποὺ ὁλος ὁ ἄλλος κόσ-
μος γλεντοῦσε ἔξω τὴν τελευταία ἐβδομάδα τῆς Ἀπο-
κρῆας.

Καὶ ὅταν ἀποφάγανε καὶ ὁ Ζερὰρ κάθισε σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του, ἡ γυναίκα του ἀδιάφορη
πῆγε κι' ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τῆς τουαλέτας της νὰ δειδᾷ
μερικά πραγματάκια ποὺ δὲν τῆς χρειζόντουσαν.

Ὁ Ζερὰρ, σὲ μιὰ στιγμή, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς
πίπας δάκρυε τὴ γυναίκα του νὰ χαμογελᾷ κρατώντας
στὰ χέρια της μιὰ μπουκλα ξανθιά.

— Μάντεψε ποίαν εἶναι αὐτὴ ἡ μπουκλα.

—Ὅχι, δικιά σου βέβαια. Ποτέ σου δὲν ἦσουν ξανθὴ.

—Ἐχεις λάθος. Κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ μὲ θυμῶνει, μὲ νευ-
ριάζει ποὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτέ γιὰ μένα.

—Ὁ Ζερὰρ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους. Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ.

—Βέβαια καὶ ἤμουν ξανθὴ ὅταν ἤμουν δεκαοκτὼ
χρονῶ. Καὶ μοῦ πηγαίνανε τόσο ὠραία τὰ ξανθὰ μαλλιά.
Δὲ θὰ ξεχάσω ποτέ ἕνα βράδυ ἀπορητικό σὰ σήμερα.

Εἶχα πάει σ' ἕνα χορὸ μὲ μιὰ φιλενάδα μου καὶ μὲ τὸν
ἄντρα της φοροῦσα ἕνα ρόζ μεταξωτὸ φόρεμα ποὺ μοῦ
πήγαινε ὑπέροχα.

Εἶχα μάλιστα καὶ μιὰ ἐπιτυχία. Χόρεψα τόσο πολὺ μ'
ἕνα ὁμορφο, πολὺ ὁμορφο νέο. Ἐχασα στὸ χορὸ τὴ συν-
τροφίαν μου καὶ μὲ συνώδεψε σ' αὐτοκίνητο ὁ νέος ἐκεῖ-
νος... Τὸν γέλασα ὅμως. Τὸν κατέβασα μπροστὰ στὸ σπίτι
τῆς φιλενάδας μου κι' ἐκεῖνος νόμισε πὼς ἦταν τὸ δικό
μου. Κατέβηκε κ' ἔφυγε.

— Τὶ ὠραία ποὺ ἦταν ἐκείνη ἡ βραδυὰ!

Ἡ Κυρία Ζερὰρ ἀναστένανε.

— Τὶ παληὰ ὅμως ποὺ εἶναι ὅλ' αὐτά.

Χλωμός, γεμάτος συγκίνηση ὁ Ζερὰρ, ψιθύρισε.

— Εἶναι δυνατόν;

Σηκώθηκε, πλησίασε τὴ γυναίκα του, τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε
γίνει τὸν ἐντερο τῆς ζωῆς του, καὶ ποὺ τὴν ἀπόφευγε γιατί τὸν
ἐδιώχνε ἡ ἀνάμνηση τῆς ἄλλης, τὴ φίλης καὶ ψιθύρισε.

—Εὐὶ ἡσούνα τὸ ἀξέχαστο καὶ γλυκὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου;
Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Ζερὰρ πέρασε μὲ τὴ γυναίκα του τὶς πιδ
εὐχάριστες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, μέσα σ' ἕνα μπάλ—μασκέ.

GINA ANSALDI

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Καταλαβαίνετε ;...

— Ο γιατρός δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση.

— Δεν άπορείτε μ' αυτά που σάς λέω ; δεν γελάτε και σεις όπως οι άλλοι ;

— Όχι ! Είπε ο γιατρός.

— "Α !... εξακολούθησε ο Άρσιε ικανοποιημένος. "Αν ξέρατε πόσοι όφθαλμολόγοι ούτε θέλησαν καν να πιστέψουν αυτά που σάς λέω.

Δεν βρίσκουνε τίποτε στα μάτια μου και μερικοί με στείλανε στους νευρολόγους. Έσείς λοιπόν, πρέπει να μ' εξετάσετε και, σάς εξορκίζω να μου πείτε την αλήθεια. Γιατί μου είναι αδύνατο πιά να ζήσω μ' αυτή τη φριχτή εικόνα μέσα στα μάτια μου. Την βλέπω και με κλειστά και μ' ανοιχτά μάτια, ακόμα και την νύχτα. Μονάχана ό ύπνος τη διώχνει, μα κι' αυτός δεν έρχεται, αλλοίμονο, χωρίς τὰ ναρκωτικά.

— Πόσος καιρός είναι που παρουσιάστηκε στα μάτια σας αυτή ή κηλίδα ;

— Δυστυχώς δεν πρόκειται για κηλίδα. Είναι μια εικόνα : μια στιγμήαία σκηνή. Τίποτα δεν λείπει : ό διάκοσμος, τὰ πρόσωπα, τὰ χρώματα, οί σκιές, όλες οί λεπτομέρειες. "Όταν θέλω να κυττάξω, να ιδώ κάτι, βλέπω αντίκρου μου αυτή την εικόνα κι' όχι τὸ πράγμα ή τὸ πρόσωπο που θέλω να ιδώ. Οί εικόνες που θέλω να δώ έρχονται κατόπιν, ακαθόριστα, ανάμεσ' απ' τη φριχτή φαντασμαγορία...

— Από πότε ;... επέμενε ο γιατρός.

— Είναι τώρα δεκατρείς μήνες. Δεκατρείς ολόκληρους μήνες αυτή ή καταραμένη εικόνα έχει κυριέψει τὰ μάτια μου. Θα πρέπει να τὰ βγάλω για να λυτρωθώ. Κι' ήμουν αποφασισμένος να τὸ κάνω αυτό, να τυφλωθώ, όταν μου μίλησαν για σάς γιατρέ μου.

— Να τυφλωήτε ; Κι' αν δεν άρκούσε αυτό ; Είπε σοβαρά ο Φαγγιός.

— Δεν μπορώ να ζήσω μ' αυτό τὸ πρᾶγμα μπροστά στα μάτια μου. Σταμάτησε λίγο και είπε :

— Πρέπει νάχω μεγάλη έμπιστοσύνη σε σάς, γιατρέ, για να σάς μιλήω έτσι...

— Και μου χρειάζεται, ξέρετε, ολόκληρη ή έμπιστοσύνη σας. Είναι απαραίτητη. Για πείτε μου : Τί είδους εικόνα είναι αυτή ;

— Ο Άρσιε δίστασε κάπως ώσπου

ν' απαντήσει ;

— Όπως βέβαια θα τὸ υποθέσετε, είναι ή ζωνηρή αναπαράσταση ενός πράγματος. πού μου παρουσιάστηκε ξαφνικά, ένα θέαμα πού μου προξένησε κατάπληξη αν και τὸ είδα μονάχα μια στιγμή, όσο βαστά ή λάμψη της άστρα πής, όσο ιούφτασε για να μισοανοίξω ένα παραπέτασμα, γιατί άμέσως έπεσα λιπόθυμος από φρίκη μια εμφάνιση πιδ άβάσταχτη για μένα κι' από τη λάμψη του ήλιου και πιδ τρομερή παρά ένα στιλέτο άπάνω στο στήθος μου ή ένα περιστροφικό στον κρόταφό μου.

Ο γιατρός τὸν παρακολουθούσε προσεχτικά μακραίνοντας όσο μπορούσε την αφήγηση.

— Τι νὰ σάς πῶ περισσότερα ; "Αν είστε δυνατότερος απ' τούς άλλους θα ίδητε μονάχος. Είδεμή τι ωφελεί νὰ σάς τὰ πῶ ;

— Μὲ μόνη τη διαφορά πῶς εγώ θα τὰ ιδώ μικροσκοπικά και αναστρεμένα Περᾶστε λοιπόν.

Μπήκανε στο σκοτεινὸ θάλαμο.

— Έξαιρετικά περίεργο, μουρμούριζε ο γιατρός, καθώς έβγαιναν σε λίγο ὥρα. Τὰ μάτια σας λειτουργήσαν τη στιγμή του δράματος εκείνου, σαν δυο πολύ ευαίσθητες φωτογραφικές πλάκες. Πρόκειται βέβαια για μια φωτογραφημένη σκηνή. Διακρίνω καθαρά την καμπύλη ενός παραπετάσματος ανασηκωμένου σ' ένα ολόφωτο δωμάτιο. Βλέπω...

— Φτάνει σάς παρακαλώ. Φτάνει ! Σωπάστε !..

Και με υπόκωφη φωνή πρόσθεσε ; — Εκείνος και κείνη, έσείς και γώ, εμείς μονάχα ξέρουμε αυτό τὸ αίσχος. Καταλαβαίνετε. Λοιπόν, τώρα διτ πρέπει να εξαφανισθῇ αυτή ή εικόνα, άκομα κι' αν πρόκειται να χαθῶ και γώ μαζί της ;...

— Δέ μου λέτε, τι έγινε κατόπι ; ρώτησε ο γιατρός.

— Εκείνη κατῶρθωσε να φύγῃ.

Και σεις ;

— "Α ! Είπε ο δυστυχισμένος στενάχωντας. "Εγώ έπεσα χάμα ξερός, αναίσθητος. Τὸ χτύπημα ήταν βαρὺ. Δυὸ ὥρες μετά τὸ γάμο μου !.. Μὲ βρήκανε

λιγοθυμισμένο. Την άλλη μέρα, όταν συνήλθα πιά, ή εικόνα ήταν χαραγμένη στα μάτια μου, μένει ακόμα. Προσπάθησα ν' απασχολήθῶ με τις υποθέσεις μου, με τις διασκέδασεις, με τὰ σπόρ, μήπως, γλυτώσω. Τί-

ποτα όμως. "Η εικόνα μένει εκεί, καρφωμένη. Εκείνη ή όπτασία της άτιμίας βρίσκεται πάντα ανάμεσα στα μάτια μου και στὸν έξωτερικό κόσμο. Θαρρῶ πῶς αν προχωρήσω λιγάκι θα την άγγίξω, θα την χτυπήσω.

Ο Άρσιε άπλωσε τὰ τρεμάμενα χέρια του. Τὰ στεγνά του μάτια καθρέφτιζαν έναν οξύ πόνο.

— Ρωτήστε με, τι θέλετε, γιατρέ. Αλλά γλυτώστε με, γιατρέψτε με απ' αυτόν τὸν αιώνιο εφιάλτη.

— Θα επιχειρήσουμε μιάν ειδική θεραπεία. Ελπίζω.

— "Ω ! "Αλήθεια ;...

— Πιστεύω να γίνρτε καλά, είπε ο γιατρός. Πρέπει όμως από αύριο να έρχεστε 40 λεπτά πρωτῶ-βράδι στο Δημοτικό νοσοκομείο. Εκεί έχω τις τελευταίες έγκαταστάσεις. Θ' άρχίσουμε από αύριο αν θέλετε.

— Όσο μπορείτε γρηγορότερα !..

— Ελάτε αύριο στις 10 τὸ πρωί. Θα σάς κρατήσω 40 λεπτά.

— Και πόσο θα διαρκέσει ή θεραπεία ;

— Αυτό εξαρτάται...

Τὸ πρόσωπο του Άρσιε φωτιζότανε από μιάν άσυνήθιστη θερμῃ.

Μόλις έφυγε, ο γιατρός πήγε άμέσως στο νοσοκομείο.

Την άλλη μέρα, λίγο πριν από τις 10, ένα πλοῖο αὐτοκίνητο στάθη στην πόρτα του κολοσιαιού παλαιού κτιρίου.

"Ηταν ο βασιλέας τὸν χαρτιού.

Ένας βοηθός ὡδήγησε τὸν δισεκατομυριοῦχο ανάμεσ' απ' τούς στενοὺς διαδρόμους τὸν νοσοκομείου. Η μυρωδιά τὸν αντίσηπτικῶν γιέμιζε την άτμόσφαιρα, "Ο Άρσιε δοκίμαζε την έκπληξη τὸν πλοῖσιον πού με δυσάρεσκεια ἀντικρύζουν, όταν τὸ φέρ' ή άνάγκη, τη ζωή και τὰ βάσανα τὸν φτωχῶν, τὸν πόνο τὸν μαζῶν, άρρώστους με τις δωδεκάδες, πού οί γιατροί τούς κυττάζουν μαζωμένους, χοντρικά.

Μπήκανε σε μιὰ στενόμακρη κατάλευκη αίθουσα. Γραμμῇ ὡς εἴκοσι κρεβατάκια παιδιῶν, τὸ ένα πλάι στο άλλο. Στο βάθος ήταν ή πόρτα τοῦ εργαστηρίου κι' από κεί ο Άρσιε πέρασε πάλι στο σκοτεινὸ θάλαμο.

Η θεραπεία τοῦ γιατροῦ Φεγγιούς τοῦ ήτανε ὀλωσιδιῶλου άγνωστη, αν και τὸν κύτταξαν οί γνωστότεροι ὀφθαλμολόγοι. Τοῦ φόρεσε μεγάλα πράσινα γυαλιά καιστήν αρχή έβλεπε έναν κατάλευκο φωτεινὸ δίσκο να γυρίζει γοργά. Κύτταξε μιὰ στιγμή επάνω απ' τὰ γυαλιά : ο δίσκος ήτανε κόκκινος.

— Τι εἶν' αυτό τὸ φῶς γιατρέ ;

— Για λίγο καιρὸ ακόμη θα κρατήσω μυστική τη μέθοδό μου, απάντησε ο Φαγγιός. Εκείνο όμως πού μπορείτε να μάθετε από τώρα, είναι διτ δεν μεταχειρίζουμε κοινές, δρατὲς άκτίνες. Έξακολουθήστε να βλέπετε μέσ' απ' τὰ γυαλιά.

Σὲ δέκα λεπτά τοῦδωσε γυαλιά μπλε κι' ὀ φωτεινὸς δίσκος πήρε άμέσως κίτρινο χρώμα. Ἀργότερα, με κόκκινα γυαλιά, ο δίσκος φαινότανε πράσινος. "Όσο κι' αν άλλαζαν τὰ χρώματα, ο Άρσιε εξακολουθούσε να βλέπῃ επάνω στὸν φωτεινὸ δίσκο την ίδια άδυσώπητη εικόνα.

Ξαναήρθε τὸ απόγεμα. Τὸν ὡδήγησαν ὡς την πόρτα τοῦ εργαστηρίου. Εκεί όμως μιὰ άδελφή τοῦ είπε με άγγελική γλυκύτητα :

— Δεν μπορείτε να μῆτε, κύριε. Ο γιατρός είναι άπασχολημένος με άλλον άρρώστο. Πρέπει να περιμένετε. Μὴ φοβάστε, όμως, τίποτε. Οί μικροί μας άρρώστοι δεν πᾶσχουν από μεταδοτικά. Θέλετε ένα κάθισμα ;

Πρώτη φορά στη ζωή του ο Άρσιε αναγκάστηκε να περιμένῃ ! Δέχτηκε τὸ κάθισμα κι' ή άδελφή τὸν χαιρέτησε κι' έφυγε.

Οδισεκατομυριοῦχος τὴν παρακολούθησε

με τὸ βλέμμα. Πήγαινε απ' τὸ ένα κρεβατάκι στο άλλο. "Η ήσυχία κι' ή γαλήνη πού βασιλευε μέσα σε κείνον τὸ θάλαμο ήτανε ακόμα πιδ συγκινητική, αν σκεφτῇ κανείς πῶς είχε μπροστά του εἴκοσι άρρώστα παιδιά. Ο Άρσιε τ' άπόφευγε πάντα τὰ παιδιά για τις άταξίες και θόρυβο πού κάνουν. Γι' αυτό δεν μπορούσε να ξεγλήσῃ εκείνη την ήσυχία. Μήπως κοιμόντουσαν ;

Εκείνη τη στιγμή όμως άκούστηκε ένα βαθύ βογγητό. Η άδελφή γλύστρησε γρήγορα κατὰ κεί. Ο Άρσιε πλησίασε περίεργος και είδε τότε κάτι, πού δεν τὸ είχε είδῃ ποτέ του : ένα παιδάκι να ὑποφέρει.

Τὸ δυστυχισμένο είχε πολύ λεπτὸ πρόσωπο, αδυνατισμένο. άνοιγε τὰ μάτια του μεγάλα, βαθουλωμένα απ' τούς μαύρους κύκλους τοῦ πυρετοῦ και της άγρυπνίας. Ο πόνος τοῦδινε ένα ὕφος τόσο σοβαρό, τόσο άπελπισμένο, πού τὸ βαρὺ κεφαλάκι του είχε την έκφραση ενός γέρου, φορτωμένου από την πείρα και την θλίψη της ζωῆς. «Μαμά !» φώναξε με παράπονο. "Αχ ! αυτά τὰ δλομόναχα μικρά ! "Αρρώστα και μακρυά απ' τὴ μανούλα τους !.. "Η άδελφή βέβαια γινότανε όσο μπορούσε πιδ φιλόστοργη, πιδ μητρική, τούς έλεγε ὥρατα πράγματα, τρυφερά, τὰ γλυκοχάιδευε, μα τι τὰ θέλετε ; δεν ήτανε ή «Μαμά».

— Καλά ! Καλά, χρυσό μου. Τὸ ποδαράκι σου ; Πονάει τὸ ποδαράκι σου, μαρό μου ; Θα σοῦ περάση, καρδούλα μου, θα σοῦ περάση. Πῶς κλαῖς με τὸ τίποτα ! "Ετσι κάνουν τὰ παλληκάρια ;

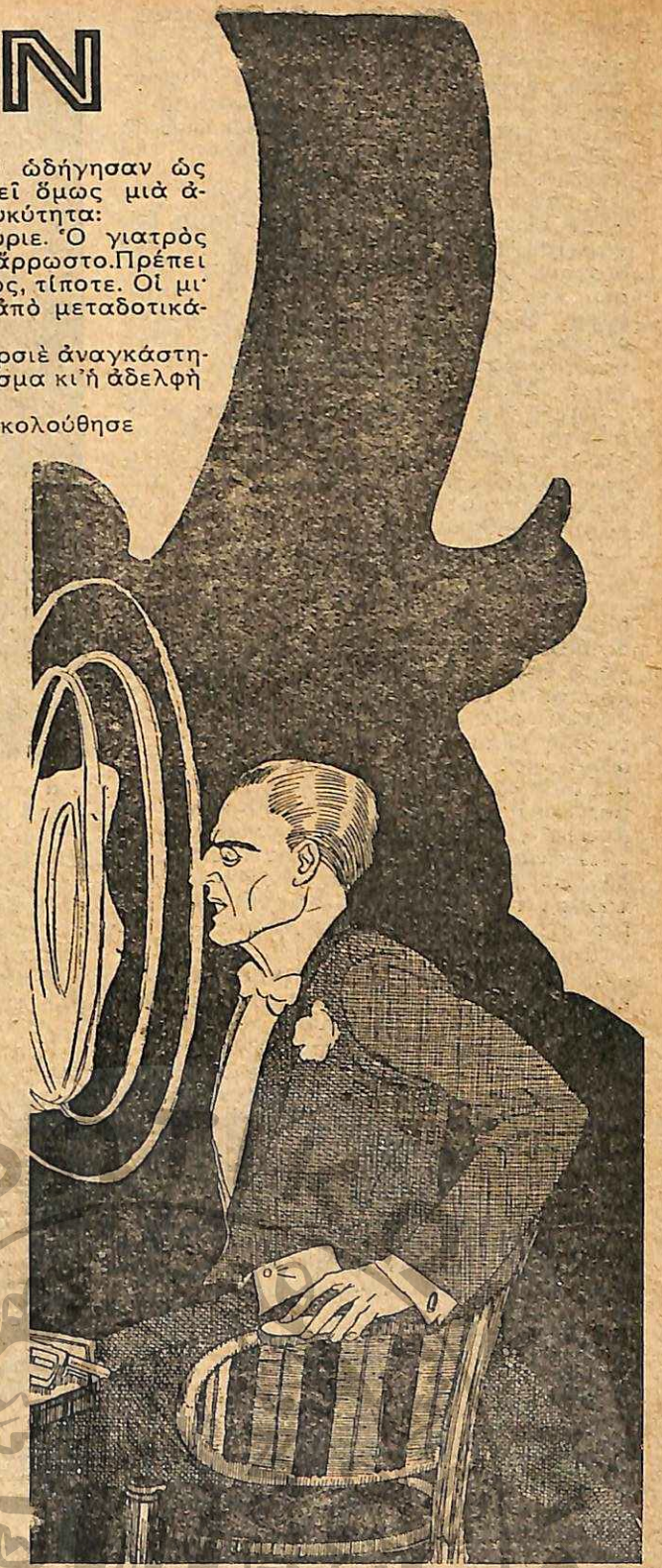
Ο μικρός όμως έκλαιε. "Εκλαιε, και δεν έπαυε από λόγια. Πονούσε τὸ πόδι του τὸν βασάνιζε κι' έκανε σπασμωδικούς μορφασμούς απ' τις σουβλιές. Ράγιζε ή καρδιά τοῦ ανθρώπου. Ο Άρσιε παρατηρούσε τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ με κατάπληξη. Στεκότανε με σταυρωμένα τὰ χέρια.

— Κι' αυτό πού βλέπετε δεν είναι τίποτα... Είπε σιγὰ ή άδελφή. Σας ενδιαφέρουν οί μικροί μου άρρώστοι, κύριε ;

Τὸ παιδάκι ἐπὶ τέλους ήσύχασε. Ο Άρσιε άκολουθῃσε την καλόγρη. Τοῦλεγε τὰ ὀνόματα τὸν παιδιῶν της.

Δεν κοιμότανε κανένα. "Όλα, χωρίς να κάνουν τίποτε, χωρίς να λένε τίποτε, άνοιγαν πρὸς τὸ ίδιο ὄνειρο : τὰ μεγάλα, σκεπτικά, μάτια τους. Μερικά ήτανε σακατεμένα για ὀλη τους τη ζωή. Αλλά τὰ περιμεναν να πεθάνουν από τη μιὰ ὥρα στην άλλη. Φαινόντουσαν να τὸ ξέρουν αυτό κι' δνειροπολούσαν τις χαρές πού δεν γνώρισαν.

Ο Άρσιε με την καρδιά γιεμάτη συμπόνια, δεν τολμούσε να τούς μιλήσῃ. Είχανε επάνω τους κάτι τὸ θείο, πού τοῦ άφαιρούσε τὸ θάρρος. Και τι να πῇ σ' αυτά τ' άγγελούδια ; Τι να πῇ

που νάναι τόσο γλυκό, τόσο όμορφο, τόσο μεγάλο; Τι να τους πη ό άνθρωπος πού ή άπιστία μιές γυναίκας έφτασε γιά να του καταστρέψη τη ζωή; Ω! να μπορούσε να τους δώση την ύγεια και τη χαρά!

— Κύριε Άρσιέ, ή σειρά σας. Σε λίγο, στο σκοτεινό θάλαμο, ξανάρχιζε ή παρέλαση των φωτεινών δίσκων. Ο γιατρός παρατήρησε άμέσως έν' απότομο κίνημα του άρρώστου. Ο Άρσιέ φαινόταν πολύ συγκινημένος. Η εικόνα, ή εφιαλτική εικόνα, του φαινότανε τώρα κάπως ώχρότερη, άδυνατισμένη...

Τήν άλλη μέρα ό Άρσιέ ήρθε πριν άπ' την ώρα του. Κρατούσε μιιά μεγάλη τσάντα. Φώναζε έμπιστευτικά την άδελφή, άνοιξε τη σάκκα και την άφισε να κυττάξη. Η κάλογρηά κατασυγκινήθηκε.

— Κάματε μιάν ώραία πράξη, κύριε. Πόσο θα χαρούν!

Κι' αλήθεια χάρηκαν. Χάρηκαν σχεδόν όλα τ' άρρώστα παιδάκια. Όταν ό δισεκατομμυριούχος τέλειωσε τό γύρο του θαλάμου, τό καθένα τους κρατούσε τό παιχνιδι του, άλλο μιιά κούκλα πού μιλούσε, άλλο ένα καραγκιόζη γελαστό, άλλο ένα άλογο με ούρά και μαλλιά αληθινά. Ο Άρσιέ δέν χόρταινε βλέποντας τη μεταμόρφωση πού κατώρθωσε να κάνει κι' άκουε γοητεμένος τά σιγανά γέλια.

Όστόσο μερικά παιδάκια έμειναν όλοσδιόλου άδιάφορα. Μερικά κρατούσαν τ' ώραίο τους παιχνιδι σαν να μην είχαν καταλάβη πώς ήτανε γιά να διασκεδάσουν.

Ο Άρσιέ πήγε στο προσκέφαλο ενός άπ' αυτά τά παιδάκια. Ο μικρός, πολύ σοβαρός, γυρνούσε, ξαναγυρνούσε και ψαχούλωνε με τ' άδυνατισμένα του δάχτυλα έναν μικρό άνεμόμυλο. Ο καυμένος ό Άρσιέ δέν ήξερε τι να κάνει να τον διασκεδάση λιγάκι.

Ήτανε στενοχώρημένος κι' άπό τό σεβασμό πού του επέβαλε ή πονεμένη έκφραση του παιδιού. Έκανε ώστόσο μιιά μεγάλη προσπάθεια στο μνημονικό του, πήρε θάρρος, και σιγά-σιγά, σαν νάκανε την προσευχή του:

— Μιά φορά κι' έναν καιρό, είπε γλυκά—γλυκά, ήταν ένας μυλωνάς...

Τό παιδάκι άρχισε να τον κυττάξη προσεχτικά.

— Ένας γέρος μυλωνάς, πού όλο του τό βίδος, στον κόσμο ήτανε...

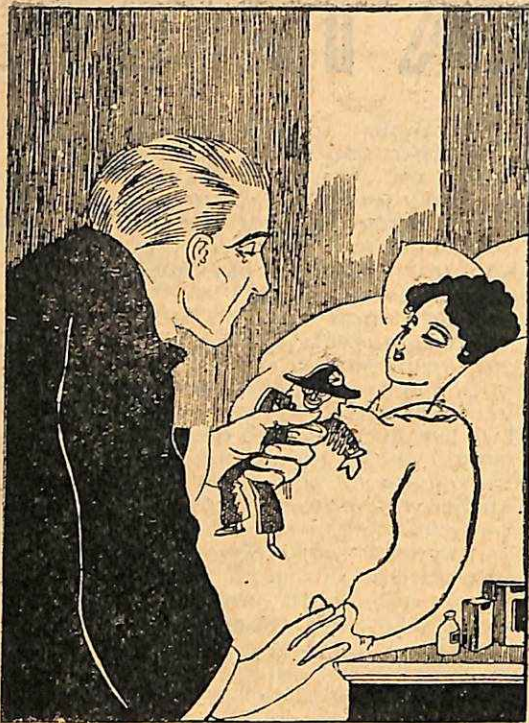
— ...ό μύλος του, τό γαϊδουράκι του κι' ό γάτος του!... άκούστηκε μιιά ευχάριστη θερμή φωνή άπό πίσω του.

Ο Άρσιέ γύρισε κι' είδε τό γιατρό πού χαμογελούσε:

— Μπορείτε να εξακολουθήσετε, αγαπητέ μου, την «παπουτσωμένο Γάτο». Θαρρήτε ύστερότερα να με βρήτε. Έχω καιρό όλο τό πρωί.

Εκείνη τη μέρα ή όπτασία άδυνατίσε ακόμα περισσότερο.

Ετσι πέρασαν οι κατόπι βδομάδες. Ο Άρσιέ χόριζε σε δύο την ώρα του στο νοσοκομείο: ένα μέρος αφιέρωνε στις ύς μικρούς άρρώστους

και τό άλλο στη θεραπεία του. Γρήγορα όμως ό εικτος του έγινε αληθινή φιλανθρωπία πού έκδηλώθηκε πολύ πλατύτερα. Άπ' τά παιδιά απλώθηκε και στους άλλους άρρώστους, πού τους έβλεπε σχεδόν όλους, με τη σειρά τους. Κι' ό άνθρωπος αυτός πού τώρα μόλις αντίκρυζε την άβυσσο του αληθινού ανθρώπινου πόνου, έβαλε όλη του την ψυχή και την καρδιά του ν' άνακουφίση την τόση δυστυχία.

Επειτα αισθανότανε και την ανάγκη να έκδηλώση με έργα την ευγνωμοσύνη πού τον πλημμύριζε. Γιατί άπό τη μιιά μέρα στην άλλη ή κατα-

ραμένη εικόνα όλο κι' άδυνατίζε. Σε λίγο δέν ήτανε πιιά παρά μιιά σκιά, όλο και πιό άκαθόριστη. Δέν θ' άργούσε βέβαια να εξαφανιστή όλόκληρα. Κι' άπό τώρα άκόμη, πολλές φορές, στο θάλαμο των παιδιών, όταν τους έλεγε τό «Γαϊδούρι και τό Λιοντάρι» ή «την Πεντάμορφη», ή εικόνα χανότανε όλόκληρα.

Άλλοίμονο όμως. Τά παραμύθια δέν είχανε καμιά δύναμη μπροστά στον πόνο και στην μιζήρα: Μέσα στο θάλαμο ήταν κι' ένα παιδάκι, πού τίποτε δέν μπορούσε να τό βγάλη άπ' τη θλιβερή και πονεμένη σιωπή του. Ο Άρσιέ θάδινε τη ζωή του γιά να τό κάνει να χαμογελάση, να χαρή, να καταλάβη πώς δέν ήτανε όλομόναχο στον κόσμο και πώς βρισκότανε κοντά του κάποιος πού τό άγαπούσε τόσο τρυφερά.

Ένα άπόγεμα, λοιπόν, καθώς κρατούσε τό χεράκι του και του γλυκομιλούσε, ό βασιλέας του χαρτιού είδε τά ματάκια του παιδιού να σκοτεινιάζουν και να μεγαλώνουν. Η άδελφή έμπειρη στα ζητήματα του θανάτου, τραβήχτηκε άθόρυβα κάνοντας τό σταυρό της. Εκείνος σαστισμένος την ρωτούσε με τό βλέμμα. Την είδε να γονατίζει και να προσεύχεται. Τότε κατάλαβε.

Εμεινε άκίνητος, χαμένος, μπροστά στο όραμα των άθων ματιών πού όλο και σκοτεινιάζαν. Ο πόνος του έσφιγγε τό λαιμό. Ένοιωσ' ένα δυνατό σφυροκόπημα στους κρατάφους. Τό πηγούνι του έτρεμε... Χωρίς ν' άφίση τό νεκρό χεράκι, άκούμπησε τό κεφάλι του στο κρεβάτι...

Όπως τη μέρα του «Παπουτσωμένου γάτου» άκουσε πάλι πίσω του μιάν απαλή φωνή: «Τό καυμένο τό μικρό!...»

Κι' ό γιατρός Φαγγιούς άκούμπησε στον ώμο του τό φιλικό του χέρι.

Ο Άρσιέ άνασηκώθηκε με τό δάχτυλο στο στόμα, δείχνοντας τ' άλλα τά παιδιά, πού δέν έπρεπε να μάθουν. Τά μάτια του ήταν γιανάτα δάκρυα.

— Πάμε, είπε ό γιατρός και τον πήρε στο σκοτεινό θάλαμο,

Τότε—κι' όταν ό γιατρός τό διηγείται αυτό τό περιστατικό λέει πώς δέ θα τό ξεχάση όσα χρόνια κι' άν ζήση—τότε είδε τον Άρσιέ, με τά μάτια του ακόμα γιανάτα δάκρυα, να κυττάξη στο κενό σαν νάψαχνε να βρή κάτι πού χάθηκε άπό μπροστά του.

Σφούγγισε τά μάτια του και ξανάρχισε να ψάχνη. Επί τέλους γύρισε κατά τό γιατρό.

Τό θαύμα είχε συντελεστή. Ο Φαγγιούς κατάλαβε και του σφίξε τά χέρια:

—Είδατε, τι αξίζουν τά δάκρυα κι' ό πόνος σ' αυτό τον κόσμο;

—Τά δάκρυα; ρώτησε ό δισεκατομμυριούχος. Και τά πολύχρωμα φωτά της μεθόδου σας;

—Τά φωτά τά δικά μου; Τά φωτά μου, άπλούστατα, είναι «Τό Φώς πού μάς έρχεται άπ' τον Ουράνό!».

—Είπα, έγώ δέ σε έμπνέω;

ΠΑΥΛΟΣ.—Άκριβώς! Αυτή τη στιγμή έξέρεις γιατί δέ μιλά και με νομίζεις σαστισμένο; Δέν έξέρεις! Λοιπόν, δέ μιλά γιατί έμπνέομαι... έμπνέομαι μέχρι μυελού των όστέων! Νά, (κυ-

ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΦΙΝΑΛΕ

ΕΙΚΩΝ ΠΡΩΤΗ—Τό Σαλονάκι της Ζωρζέτ.

ΖΩΡΖΕΤ, έτών 22, ΠΑΥΛΟΣ, έτών 40.

(Κάθονται ό ένας αντίκρυ στον άλλο πάνω σ' ένα μεγάλο πούφ).

ΖΩΡΖΕΤ.—Λοιπόν;... Τι σκέπτεσαι, Παύλε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Σκέπτομαι... σκέπτομαι... ότι σε αγαπώ.

ΖΩΡΖΕΤ.—Αυτό είν' όλο;

ΠΑΥΛΟΣ (κυττώντας την ήλιθια).—Όχι, δέν είναι όλο. Σε αγαπώ μέ... δηλαδή... ή ψυχή μου... έγώ... έσύ... κατάλαβε; Σ' αγαπώ!

ΖΩΡΖΕΤ (γελάει ειρωνικά).—Ένα πράγμα κατάλαβα, φίλε μου: ότι κάθε φορά πού βρισκόμαστε μόνοι, σαστίζεις, χάνεις τελείως τά λόγια σου και δίνεις την έντύπωση ενός πρωτόβγαλτου μαθητάκου πού αντίκρύζει γυναίκα γιά πρώτη φορά στη ζωή του.

Ποιός θα τώλεγε ότι είσαι σύ, ό Παύλος Φλωρέν, ό τρυφερός ποιητής, πού μ' έσαγήνευσε με τους ώραίους του στίχους!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί, αυτό είναι... στο πεζό τά μπερδεύω... βλέπεις, άπό μικρό παιδί έσυνήθισα να έκδηλώνουμαι μόνο στους στίχους...

ΖΩΡΖΕΤ.—Έστω, μιλά μου έμμέτρως τουλάχιστον, πές μου κάτι γλυκό, τρυφερό, σαν εκείνα πού λές στα ποιήματά σου. Ξέρεις ότι έγώ τρελλαίνουμαι γιά την ποίηση.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί, τό ξέρω... γι' αυτό έγινα κι' έγώ ποιητής... έρασι-τέχνης ποιητής δηλαδή...

ΖΩΡΖΕΤ.—Φυσικά έρασιτέχνης, άφοι είσαι έργοστασιάρχης κορδονιών γιά παπούτσια! Θυμάσαι, όμως τι άποστροφή ένοιωθα γιά σένα;

Πώς μπορεί ν' αγαπήσης άνθρωπο πού φτάνει κορδόνια γιά παπούτσια; Πφ!... Μά τη βραδιά πού σ' άκουσα ν' απαγγέλλης στο σαλόνι της Γκαμπύ τό «Γεράκι», άρχισα ν' αλλάζω ιδέες γιά σένα. Κι' όταν σ' έρώτησα τίνος είναι τό ποίημα και μ' άπάντησες με δειλία και κάποιον δισταγμό «δικό μου», ένοιωσα την καρδιά μου να χτυπάη δυνατά, φάνηκες άλλοιότιμος στα μάτια μου, ένοιωσα πώς σερνόλων άθελα κοντά σου... σ' αγαπήσα...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ω, αγαπητή μου, άν μπορούσα κ' έγώ να μιλά τόσο ώραία όσο έσύ—έννοώ εις πεζόν...

ΖΩΡΖΕΤ.—Μά τι θα πη πεζόν, φίλε μου; Ούφ, με στεναχωρείς, δέν έχεις τουλάχιστον κανένα καινούργιο ποίημα να μ' απαγγέλλης;

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι, δέ μου ήρθε ακόμα...

ΖΩΡΖΕΤ (με άπορία).—Τι θα πη δέ σου ήρθε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Δηλαδή... δέ μου ήρθε ή έμπνευση... Ξέρεις, αυτά τά πράγματα δέ γίνονται κατά παραγγελία, όπως τά κορδόνια, θέλουν την κατάλληλη στιγμή, μ' ένόησης, την έμπνευση...

ΖΩΡΖΕΤ.—Έ, καλά, έγώ δέ σε έμπνέω;

ΠΑΥΛΟΣ.—Άκριβώς! Αυτή τη στιγμή έξέρεις γιατί δέ μιλά και με νομίζεις σαστισμένο; Δέν έξέρεις! Λοιπόν, δέ μιλά γιατί έμπνέομαι... έμπνέομαι μέχρι μυελού των όστέων! Νά, (κυ-

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ!

τάζει τό ρολόι του) είναι τρεις. Στις τρισήμις θα έξη τελειώσει ή έμπνευσή μου και θα έχω έτοιμο ένα σπουδαίο ποίημα... ύπεροχο ποίημα... τό άριστούργημά μου...

(Εκείνη τη στιγμή κτύπησε τό τηλέφωνο. Ο Παύλος παίρνει τό άκουστικό).

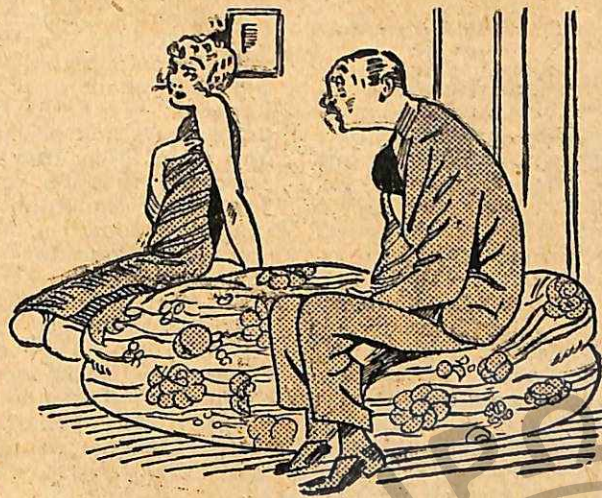
— Άλλό!... Ναί, ό ίδιος!... Πώς! Τώρα άμέσως; Άδύνατον. Δέ μπορώ!...

Εμπνέομαι!... Τι είπα; Δηλαδή... (στη Ζωρζέτ). Είναι άπό τό έργοστάσιο. Μά ζητούν κατεπειγόντως...

ΖΩΡΖΕΤ.—Έ, τότε πήγαινε, αγάπη μου. Αφοι είναι επείγον!... Δέ θέλω να χάνης τις δουλειές σου γιά μένα.

ΠΑΥΛΟΣ (στη Ζωρζέτ).—Ναί, μά τώρα... ξέρεις...

ΖΩΡΖΕΤ.—Μή στεναχωριέσαι γιά μένα. Θα σε περιμένω. Πετάξου δυό λεπτά ως εκεί και έλα άμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ (στη Ζωρζέτ).—Ναί, αυτό θα κάνω... (στο τηλέφωνο) Καλά... έρθασα... (στη Ζωρζέτ) Ωρβουάρ, αγάπη μου, με συγχώρης, σε δυό λεπτά έπιστρέφω. (Πάει ως την πόρτα και έπιστρέφει).

Άκουσε, μικρούλα μου Ζωρζέτ, ίσως έλθη κάποιος να με ζητήση γιά μιιά πολύ έμπιστευτική δουλειά... Είναι ιδιαίτερος του Υπουργού του Έμπορίου. Πές του, σε παρακαλώ, να με περιμένει στο γραφείο μου ως πού νάρθω.

ΖΩΡΖΕΤ.—Καλά, αγάπη μου. (Ο Παύλος φεύγει).

ΕΙΚΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑ. Τό γραφείο του Παύλου.

(Μετά δέκα λεπτά της ώρας)

ΖΩΡΖΕΤ, ΜΑΡΙΟΣ, έτών 24.

(Ο Μάριος μπαίνει στον γραφείο. Είναι ψηλός, ξανθός, με ώραία, έκφραστικά μάτια, γλυκό, κάπως μελαγχολικό πρόσωπο, φλοτάν γραβάτα κα' κουστούμι τριμμένο. Σχεδόν άμέσως μπαίνει και ή Ζωρζέτ).

ΖΩΡΖΕΤ.—Θέλετε να δήτε τον κύριο Παύλο Φλωρέν;

ΜΑΡΙΟΣ.—Μάλιστα, κυρία.

ΖΩΡΖΕΤ.—Έκ μέρους του κυρίου Υπουργού;

ΜΑΡΙΟΣ (έκπληκτος).—Πώς είπατε;

ΖΩΡΖΕΤ.—Δέν είσθε ό ίδιος άντερος του κυρίου Υπουργού του Έμπορίου;

ΜΑΡΙΟΣ.—Όχι, κυρία. Έγώ είμαι, δυστυχώς... αλλά, γιά να τό μάθετε; Άχ, θα προτιμούσα να ήμουν ιδιαίτερος του Υπουργού... (βαθύς στεναγμός).

ΖΩΡΖΕΤ.—Γιατί στεναξάτε; Μοι κινείτε την περιέργεια. Επιτρέπεται να σας ρωτήσω; Ποιός είσθε; Τι έπάγγελμα έχετε;

ΜΑΡΙΟΣ.—Δέν είναι έπάγγελμα αυτό, κυρία. Είναι δυστύχημα. Είμαι ποιητής.

ΖΩΡΖΕΤ.—Ω, αυτό πολύ με ένθουσιάζει.

ΜΑΡΙΟΣ.—Είσθε ή πρώτη γυναίκα πού την ένθουσιάζει ή ποίηση.

ΖΩΡΖΕΤ.—Είσθε συνάδελφος του Παύλου λοιπόν;

ΜΑΡΙΟΣ.—Συνάδελφος; Δηλαδή... ναί, μάλλον προμηθευτής... του κυρίου Φλωρέν... δηλαδή... μά...

ΖΩΡΖΕΤ.—Μή διστάζετε. Μιλείστε έλεύθερα. Είμαι ή... ή... άδελφή του.

ΜΑΡΙΟΣ.—Α, τότε μάλιστα. Μπορείτε να μάθετε... και να με βοηθήσετε. Ο κύριος Παύλος αγαπά μιιά κυρία πού της άρέσει ή ποίηση. Και γιά να έμφανίζεται σ' αυτή ως ποιητής, αγοράζει ποιήματα άπό μένα και τά παρουσιάζει ως δικά του. Μοι τά πληρώνει πενήντα φράγκα τό ένα και είναι τώρα ένας μήνας πού μοι ύπόσχεται αύξηση και ακόμα...

ΖΩΡΖΕΤ.—Γιά... γιά στάσου, φίλε μου. Τά ποιήματα πού άπάγγειλε ό Παύλος είναι δικά σου; Βρέ τον μαγαλαμπόντη! Τό «Γεράκι» είναι δικό σου; Έχει γούστο.

ΜΑΡΙΟΣ.—Ω, ναί, τό «Γεράκι» μου! Πώς τό λυπάμαι! Τό άπαγγέλλει τόσο άσχημα!...

ΖΩΡΖΕΤ.—(Τόν κυττάζει, κάπως διτπιστά. Η φυσιογνωμία του όμως έξαιρετικά συμπαθητική την άφοπλίζει, και άμύχανα, γιά να διακόψη τη σιγή πού άπλώθηκε στην άποκάλυψη, ψιθυρίζει...) Είστε βέβαιος πώς τό ποίημα, Τό «Γεράκι» είναι δικό σας;

ΜΑΡΙΟΣ (με πάθος).—Αν είναι δικό μου τό «Γεράκι»; Νά σας τό πω άμέσως άπ' έξω κι' άνακατωτά! Άκούστε.

Γεράκι, υπερέφανο πουλί, πού με καμάρι σχίζεις τον αϊθέρα πού ύψώνεσαι ψηλότερα κι' άπ' τον Πικάρ στη στρατοσφαίρα.

ΖΩΡΖΕΤ (ένθουσιασμένη).—Φτάνει, φτάνει, σε άναγνώριζω. Είσαι έσύ, έσύ... (Μένει λίγες στιγμές άναποφάσιστη κι' ύστερα με θέρμη ξεφωνίζει). Μά τότε... έσένα αγαπώ! Έσύ είσαι ό άνθρωπος πού μ' έσκλάβωσε, μ' έγοήτευσε, μ' έχει κάνει τρελή! (Ρίχνεται στην άγκαλιά του, και τότε γεμίζει φιλικά).

ΦΙΝΑΛΕ

(Μπαίνει βιαστικός ό Παύλος)

ΠΑΥΛΟΣ.—Έ, τι βλέπω! Άτιμη! Με άπατάς!...

ΖΩΡΖΕΤ.—Όχι, αγάπη μου. Άπλούστατα βρήκα κάποιον να έκφράζεται... και εις πεζόν! GEORGETTE DULZIN

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μυχάϊρι, κό με με, και ρίξε τά κομμάτια μου μάτια μου, και ρίξετα μέσα σ' τ' γιαλό.

Άπ' τη στιγμή, πού σ' έχασα τον κόσμο αυτό σιχάθηκα χάθηκα

και δέν έλπίζω πιιά καλό.

Κι' άν τώρα φοράς τ' άσπρα σου και τά μαλαματένια σου, έννοια σου,

θαρθή καιρός και τότε θα θρηνεϊς πού θέ ναρθείς στο μνήμα μου να πής ένα παράπονο κι' άπονο

θα μ' εύρεις όσο κι' άν πονείς.

Πάρε φωτιά και κάψε με κι' άντάμα με τη στάχτη μου τ' άχτι μου

μεσ' στα πελάγη να σκορπάς και μην σε βρή τό κρίμα μου! μαργιόλα μου! Ηπειρώτισα ρώτησα

και μούπανε πώς άλλον αγαπάς.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

M. PENAP

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

μ
Α
μ
δ
Π
σ

κρανία
τὸν

μένης... "Ελεγαν : δίκη του
"Ανατόλ Γκραντέ, στην πραγ-
ματικότητα όμως ο γνωστός
δικηγόρος του Παρισίου
Γκραντέ, πού είχε θριαμβεύ-
σει σε τόσες μεγάλες δίκες,
δεν ζούσε πιά... Στις 15
του περασμένου Μάη
τόν είχαν θάψει στο νε-
κροταφείο του Περ Λα-
σαίλ με μιά πληγή στο
μέτωπο και με μιά
σφαίρα φυτεμμένη στο

γάμου του, εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια.

Πραγματικά όλο τὸ Παρίσι ἤξερεν, ὅτι δύο χρόνια ὕστερ ἀπὸ τὸ γάμου τους, ὁ Ἀνατόλ Γκραντέ δὲν συναντοῦσε τὴ γυναῖκα του παρὰ μόνον ὅταν ἦταν νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὶς δεξιώσεις καὶ στ' ἄρπρ—μιντὶ, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μὴ πᾶνε. Ἐτοὶ τὸ κομψὸ ἀπάρτεμάν τῆς ὁδοῦ Πόμπ εἶχε χωρισθῇ σὲ δύο διαμερίσματα. Πέντε δωμάτια κρατοῦσεν ἡ κ. Γκραντέ, στὰ ὁποῖα δὲν πατοῦσε τὸ πόδι του, δεκαοκτὼ ὁλόκληρα χρόνια, ὁ ἄνδρας τῆς καὶ τέσσερα δωμάτια κρατοῦσεν ἐκεῖνος, γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ. Οἱ πόρτες ἐξ ἄλλου, ποὺ ἐχώριζαν τὰ διαμερίσματα τῶν δύο συζύγων ἦταν καλὰ κλεισμένες, διπλομανταλωμένες. Ἐπισήμως ὁ κ. Γκραντέ ἔμεινε στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Πόμπ, γιὰ νὰ δέχεται τοὺς πελάτες του, γιατί πραγματικά ἐξοῦσε μαζί με τὴν ἐρωμένη του, τὴ Λὼρ Ἀντέλ, σ' ἓνα διαμέρισμα ποῦ τῆς εἶχε νοικιάσει αὐτός, στὴ λεωφόρο Βιλλιέ. Ὁ Γκραντέ ἦταν τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, ὅταν ἐγνώρισε τὴν κομψὴ Λὼρ Ἀντέλ. Ἡ Λὼρ ἦταν τριάντα δύο ἔτων καὶ εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα τῆς τρία χρόνια πρίν. Στὸν Γκραντέ ἡ Λὼρ φάνηκε μιὰ ὄσση καλωσύνης, μιὰ ἀστέρευτη πηγὴ ἀγάπης καὶ ἐρωτικῆς λαχτάρας. Ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν γκρίνια τῆς γυναίκας του, εὗρισκε στὴν ἀγκαλιά τῆς βάλασμα πα-

— Δὲ θὰ τοῦ δώσω τὸ
διαζύγιον ποτέ. Ποτέ. Θὰ
σᾶς θάψω καὶ τοὺς δυοὶ !
Καὶ τὰ παιδιὰ σας θὰ με-
λυνουν νόθα.

Στις 15 τοῦ περασμένου
Ἀπρίλη, μόλαταῦτα, ὁ κ.
Γκραντέ εἶπε στὴ γυναῖκα
του, ὅτι τὴ στιγμὴ ὅπου ὁ
λόγος ὁ κόσμος ἤξερε πὼς
ἦταν σύζυγοι γιὰ τὸν τύπο,
ἦταν καιρὸς νὰ χωρίσουν
καὶ ἐπίσημα. Ἡ κ. Γκραντέ
δὲν ἔβγαλε λέξη ἀπὸ τὸ

— Τοῦ εἶπα, κύριε Πρόεδρε, ἀπολογεῖται τώρα ἡ Λογὴ Ἀντέλ, κατηγόρουμένη γιὰ τὸ φόνον τοῦ Γκραντέ, ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ πάω ἐκεῖ, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα—τοῦ ἦταν στὴ σπῖτι. Μὰ ἐπέμενε, λέγοντάς μου ὅτι εἶχε λάβει τὰ μέτρα του, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ μιὰ δυσάρεστη συνάντησιν, μὲ τὴ γυναῖκα του. Δὲν τὸν δυσάρεστοῦσα ποτέ. Ἐπῆγα. Ἐνὰς ὑπηρέτης μ' ἔβηκε στὸ χῶλ καὶ ἀπὸ κεῖ ἀνοίξε τὴν πρώτη πόρτα, ποῦ ἦταν τὸ γραφεῖο του. Ὁ Γκραντέ ἦταν ὁρθὸς ἐμπροσθὸν τοῦ τραπέζι του. Μ' ἔβαλε καὶ κἀθήσα κοντὰ του, ἀνοίξεν ἔπειτα ἕνα συρτάρι καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα φάκελλον, μ' ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα, γιὰ νὰ τὰ πάω στὸ συμβολαιογράφο του. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Τὸν ἐχαίρέτησα—ποῖς νὰ μοῦ τῶλεγε πῶς ἦταν γιὰ τελευταία φορὰ;—καὶ προχωρήσαμε μαζὶ ὥς τὸ χῶλ!

Μούσφιξε τὸ χέρι, γιὰ δευτέρη φορά... Καὶ ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του. Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ ἀνοίγα τὴν πόρτα τοῦ χώλῳ, ἔξαφνα ἀκούσα ἕνα πυροβολισμό... Ἐξέφώνισα... τὸ κορμί μου παρέλυσε... τὰ μάτια μουθλόσαν.

— «Αὐτὴ τὸν σκότωσε ... Αὐτὴ ... Πιάστε την...»

Τὸ βράδυ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς δίκης, πού ἡ συνε-
δρίαση εἶχε τελειώσει μ' ἕνα σπαραχτικό λυγμό τῆς Ἀδρ
Ἀντέλ, ὁ δημοσιογράφος Λαπάρ ἐπληθίσαισε τὸ συνήγορο

— Είπατε βέβαιος λοιπόν, για την αθωότητα της Αντέλ.
Μιά τέτοια ερώτηση δεν την κάνουν βέβαια σ' ένα συνήγορο, αλλά, ό δημοσιογράφος Λατάρ είχε μεγάλη φιλία με τον κ. Μπρασσαν. Γι' αυτό κι' εκείνος τοῦ ἀπάντησε :

— 'Από τότε που ἀποφά-
σις, ἔλεγε, νὰ πάρῃ τὸ δια-
ζύγιο, ἐφαίνονταν τόσο χα-
ρούμενος!. Σὰς ὀρκίζομαι,
πὼς μ' ἐβεβαίωσε, ὅτι αἰ-
σθανόνταν τὸν ἑαυτό του ξα-
νανιωμένο...

— "Ωστε αφού δέν αυτό κτόνησε, τότε ποιός τόν σκότωσε; τή ρωτούσε ό δικηγόρος κ. Μπρεσάν...

Ἡ Λώρ, πτῶμα ἀπὸ τὴν

ἀγωνία, ἐσήκωσε τὶς πλάτες της, καὶ βυθίστηκε σὲ θλι-
βερὲς σκέψεις...

Ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές, συλλογιζόταν ὁ Λαπάρ, μαθαίνει κανεὶς περισσότερα καμμιὰ φορά.

—“Α, ήταν ντροπή, διαμαρτηρήθηκε η καμαριέρα. Οί εφημε-
ριδες δε βρήκαν ούτε μια λέξη συμπόνιας για τήν δόλια μου
τήν κυρία, ενώ για τήν άλλη... αυτήν τήν παστρικήά, γρά-
ψανε τόσα και τόσα... ‘Η κυρία μου είναι γυναίκα του κα-
θήκοντος...

μπαστάρδικα τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀφεντικοῦ μου. Ἐχῶ δέκο
τέσσερα χρόνια ἐδῶ καὶ ξέρω τὴν καρδιά της.

Είναι τώρα, το απαίσιο εκείνο πρωί του Μάη... Όταν άκουσα την κυρία μου να ξεφονιρίζει, «τόν σκοτώσα... τόν σκοτώσα!» νόμισα πως θα έλιποθυμούσα... Μα στάθηκε ψύχραιμη και δέν άφισε αυτήν την προκομένη να φύγει. Την εκράτησεν ως ότου ήλθεν ή αστυνομία... Καί όταν ή κυρία μου έπήγεν άργότερα στο δωμάτιο της έγώ νόμισα, πως θα έπεφτε στο κρεβάτι και θέλησα να τη συνοδεύσω.

Μά μου εἶπε νὰ μείνω στὸ γραφεῖο. Ἐγὼ ὅμως μόλις εἶδα τὴν «ἄλλη» νὰ κλαίει, πᾶνω ἀπ' τὸ πῶμα τοῦ μακαρίτου στὸ ἀφεντικό μου, ἔτρεξα στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας μου, μὴ τυγχῶ καὶ θέλη τίποτα. Νόμισα πὼς θὰ τὴν εὕρω

...σκα στο κρεβάτι να κλαίη, γι' αυτό μπήκα σιγά — σιγά, στην κάμαρή της. "Ε, λοιπόν ή κυρία μου έχει καρδιά! Δεν ήταν στο κρεβάτι, ούτε έκλαιγε!. Ήταν όρθια, μπροστά στην πόρτα, που έχωριζε το δωμάτιον από το γρα-
φείο του μακαρίτη.

— Μπροστά στην πόρτα; ρώτησε ζωηρά ο δημοσιογράφος.

— Ναι, μπροστά στην πόρτα.
Κάτι έπασπάτευε εκεί, μου φάνηκε.

— Καὶ κρυφάκουγε :
— Τί θέλατε ν' ἀκούη; τὰ μισο-
κλήματα τῆς «ἄλλης»; »

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς δίκης.
Ἡ Λὼρ Ἀντέλ ἔχει κρύψει τὸ
χλωμό προσωπάκι τῆς στὰ χέ-
ρια. Λυγμοὶ τῆς συγκλονίζουν τὸ
στήθος. Εἶναι βέβαιη ὅτι θὰ κα-
ταδικασθῇ... Ἀλλὰ νά, φθάνη ὁ
ἀπρόοπτος σωτήρας. Ὁ δημοσι-

ογράφος Λαπάρ. Διηγείται στο
δικηγόρο, τι τοῦ εἶχεν ἐμπιστευ-
θῇ, μέσα στὴν ἀπλοϊκότητά της
ἡ καμαριέρα τῆς κ. Γκραντέ
καὶ ὁ δικηγόρος τῆς Ἀὼρ βρον-
τοφωνᾷ σὺν δικαστήριον :

— Ἡ καμαριέρα τῆς κ. Γκραν-
τὲ, μᾶς βεβαιώνει, ὅτι εἶδε τὴν
κυρία τῆς πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα,
λίγες στιγμὲς ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔγ-
κλημα. Τὶ μᾶς ἀποδεικνύει αὐτό;

Τι άλλο παρα ότι είναι ένοχος. Τό διαζύγιο τήνι γιατί θά χωριζόταν από έναν άντρα που ποτέ δεν αγά-
 ποίον ή καρδιά της δέ χτύπησε ποτέ, αλλά γιατί θά
 νοιασθι και πλούσια ζωή που της- ασφάλιζε τό ότι ήταν
 μιό ζωή, που δέ θά μπορούσε βέβαια νά τήν κάνη μετά

φαίνεται νᾶταν, ἀ-
φοῦ δὲν εἶχε τὴν
ἀξιοπρέπεια νὰ μὴ
δημιουργῇ σκηνὲς
ἀπὸ τὸ τηλέφωνο
στὴ φίλη τοῦ ἄντρα
τὸν ὁποῖο ποτὲ
δὲν εἶχε συμπαθῇ.

ση· ἀφοῦ μποροῦσε νὰ
μισῇ καὶ τὰ παιδιὰ
του, πὺλ δὲν εἶχανε
κανένα φταίξιμο γιατί
ἤρθαν στὸν κόσμο,

σκέφτηκε πώς τὸ διαζύγιο, ποὺ θάδιν-
τέρα τους καὶ δὲ θὰ τ' ἄφινε νόθα· τὸ
νε εὐτυχισμένα κι' αὐτὰ καὶ τὴν ἀντι-
ματαιώθη. Καὶ γι' αὐτὸ ἔβας μόνον τρ-
νατος τοῦ Γκραντέ. Σιώπασε γιὰ λίγ-

Καί τον ἀποφάσισε, ἀπὸ τὴν ἡμέρα
θαρὰ ὅτι ἔπρεπε νὰ χωρίσουν καὶ ἐ-
δὲν μπορούσαν νὰ τὸν κάνουν ὄχι ἄλλ᾽ ἐ-
μὸνον τὴν κατὰλληλῃ περιστάσει, πα-
ρῆκαίρια νὰ τὸν σκοτώσει, χωρὶς τὸν
πθῆ. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Λώρ, στὸ Γραφε-
τὴν ἔδωκε. Ξέροντας σὸν ξευπνὴ γυ-
νικηγόρου, πῶς αὐτὰ δακτυλικά ἀποτυπώ-
ματα ἔχοντας ἀκόμα ὑπ' ὅψει τῆς ὁτι ἡ ἀν-
γάντι, φόρεσε κι' αὐτὴ. Κι' ὅπως, πῶς
διαμερίσματος τῆς, πούδινε στὸ γραφ-
ρακοθυοῦσθε κάθε κίνησι, κάθε λέξι
εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διαλύσει, στὰν ε-

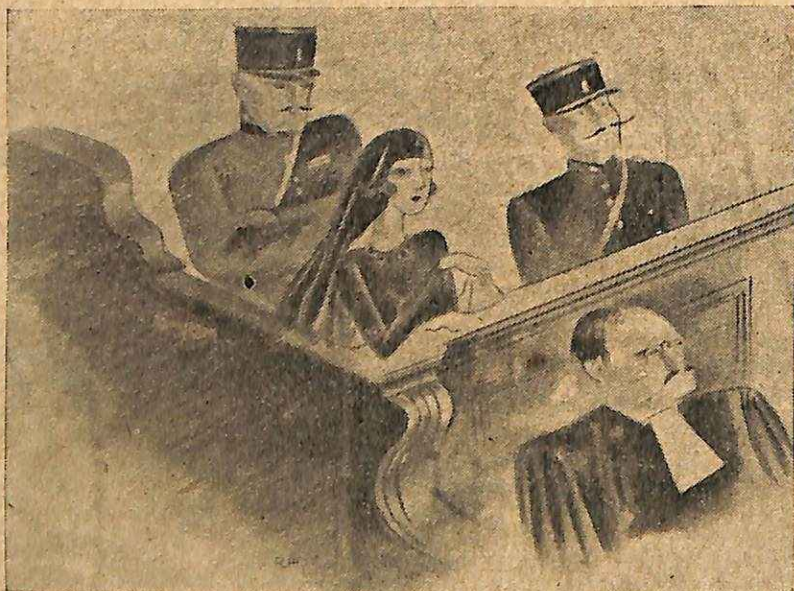
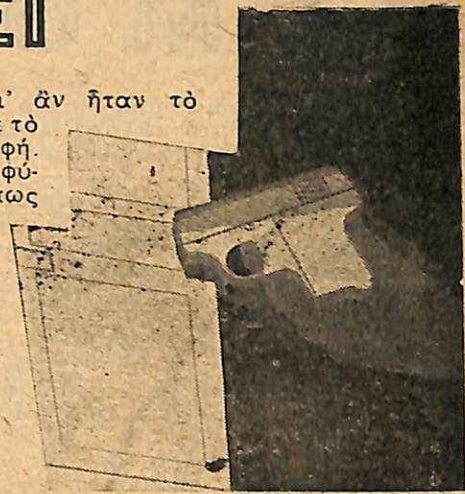
ξαναγύρισεν
 μόνη πρό-
 νε την ὡ-
 ἐκτελέση τ
 ἰ ὑπολόγι-
 καιρὸ, ὡς τ
 στήν ἐξώπ-
 Γκραντέ, κ
 τρομαγμέν
 τὴν ἄτυχῃ
 σματοῦ πικ

Καὶ τὸν
περνώντας
γραφείου
μπράσουγι
χέρι, γιά
βασι τὴν κ
τὴν ἐκρ
πεν ἡ καμ
ἡ ἀστυνομ
στεκόταν τ
γιὰ νὰ ἐξ
ξὲ τοῦ ἐγκ
μαριέρα τ

Μιά κρα
αίθουσα
μόλις ό συ
τέλ έτελε

Μά
ταν
ρουι
άλλ
έπει
καμ
γρά
αυτί
της
πώρ

το διαζύγιο,

Κάθε χρόνο, ο διάσημος γιατρός Βίλμαρ Τζάκσον, συνειθιζε να προσκαλή το καλοκαίρι στον έξοχό του πύργο μερικούς από τους παλιούς μαθητές, ποίχε στο Πανεπιστήμιο.

Εύρισκε μια εξαιρετική ευχαρίστηση στη συντροφιά τους και, στις λίγες αυτές μέρες που τους φιλοξενούσε, τούδιναν μια μεγάλη χαρά, λέγοντάς του όλα τα έπιστημονικά νέα, που ήξεραν, κι' αναπτύσσοντάς του τις αντιρρήσεις τους για κάθε άνακάλυψη, Ιατρική, που είχε μεσολαβήσει και είχε προκαλέσει θόρυβο.

Ο Δόκτωρ Βίλμαρ γινότανε τότε νέος, πιά νέος κι' απ' αυτούς στη συζήτηση, και, αν δεν είχε το άτύχημα να είναι κουτσός από το ένα πόδι, ασφαλώς θα έπαιρνε μέρος τόσο στα παιχνίδια τους, όσο και στις μακρινές εκδρομές τους άκόμα.

Κάποια βραδυά, από τις θείες ανοιξιάτικες εκείνες βραδυές που κάνουν έπιθυμητό το ύπαιθρο, καθώς μετά το φαγητό ο Δόκτωρ Βίλμαρ με τη συντροφιά του, που άπαρτιζότανε από δύο χειρουργούς, ένα χημικό κι' ένα παθολόγο, συζητούσαν για χίλια δυο πράγματα έξω στην άνοιχτη βεράντα, κι' ή καλωσύνη του Δόκτορος, που διακρινότανε σε κάθε λέξη του, τους είχε γοητέψει, όλοι με κάποια συμπόνια γύρισαν και κύταξαν τόν περίφημο αυτόν έπιστήμονα που ένώ ή ζωή, ο πόθος για δράση πλημύριζαν το είναι του, είχε ώστόσο άποτραβηχτεί από τόν κόσμο και ζούσε μόνος, έρημος, μακριά από κάθε θόρυβο, ένεκα που το ένα του πόδι είχε άχρηστευθεί.

Ο πιο νεαρός της παρέας τότε, που δεν ήξερε πώς έγινε το άτύχημα αυτό στο γέρο γιατρό, τόλμησε να ρωτήσει.

— Μήπως πάθατε από κανένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα;

Ο Δόκτωρ Βίλμαρ τους κύταξε όλους περίεργα και γέλασε.

— Άπορείτε πώς κουτσάθηκα, έ;

Δεν τό ξέρει αλήθεια κανείς. Θά σάς τό πω λοιπόν τώρα.

Στάθηκε, λίγο, σά για να δη την έντύπωση που τους κάναν τά λόγια του και πρόσθεσε γελώντας.

— Κουτσάθηκα... από έρωτα...

Τόν κύταξαν όλοι περίεργα, μά κανείς δεν τόλμησε να ζητήσει λεπτομέρειες, από σεβασμό μήπως κάνουνε το γιατρό να πονέση στη θύμηση κάποιας λυπηρής περιπέτειας της ζωής του.

— Λοιπόν; Με λυπάστε; ρώτησε.

Κι' έπειδή δεν τ' άπάντησε κανείς ξαναγέλασε τό καλόκαρδο γέλοιό του και συνέχισε.

— Θά σάς διηγηθώ, λοιπόν, την Ιστορία του ποδιού μου. Είναι άρκετά φαιδρή, μ' όλο που την έπαθα από οίκτο.

Ξέρετε, βέβαια, πώς κάποτε με είχε στείλει ή Κυβέρνησή μας για έπιστημονικές μελέτες στις 'Ινδίες. Όταν γύρισα, λοιπόν, από κεί, νοίκιασα, σ' ένα έξοχό σπιτάκι δύο ώρες έξω από τό Λονδίνο, δύο καμαρούδες για να άσχοληθώ έτσι μ' ήσυχία στην ανάπτυξη των παρατηρήσεών μου και την τακτοποίηση της εκθέσεως που θά υπέβαλα σχετικά με τους διάφορους πυρετούς των 'Ινδιών.

Τό σπίτι που νοίκιασα τά δύο δωμάτια, ήταν Ιδιοκτησία μιας πολύ πλούσιας άλλοτε οικογενείας ευγενών, που είχε ξεπέσει και ζούσε τότε με ένα μικρό εισόδημα.

Είχανε παντρεύει τά δύο μικρότερα κορίτσια τους και τους είχε μείνει τό μεγαλύτερο, πού, έκτός από τά χρόνια που τό βάραιναν, ήταν και πολύ άσχημο...

Ο πατέρας και ή μητέρα της προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τη φέρνουν σε συναναστροφές, να την συσταίνουν, να στέλλουν προξενιές, να κάνουν κάθε τι πού θά μπορούσε να συντελέσει στο να την παντρεύουν. Όλα, όμως, αυτά πήγαιναν χαμένα, γιατί ή κοπέλλα δεν μπορούσε να άρέσει σε κανένα.

— Άρχισα, λοιπόν, να τη λυπούμαι και να νοιώθω ένα μεγάλο οίκτο γι' αυτή καθώς την έβλεπα να μαραζώνει μέρα με την ήμέρα, στη σκέψη πώς θά τέλειωνε τη ζωή της χωρίς να νοιώσει τη χαρά του έρωτα, χωρίς την έλπίδα να άνοιξη κι' αυτή δικό της σπίτι. 'Ετσι, για να εξαφρώσω την άπελπισία της, τις ώρες που έβγαινα από τά δωμάτιά μου για να ξεκουραστώ, έπήγαινα κοντά της, και της κρατούσα συντροφιά.

Τόσο δέ τη λυπώμουνά που κάποιο βράδυ σκέφτηκα: «Γιατί να μην την παντρευτώ τάχα; Όμορφη δεν είναι βέβαια, είναι όμως ύγιής και έχει καλό χαρακτήρα. Δεν

υπάρχει άμφιβολία πώς θά μου είναι μια καλή σύντροφος. Ίσως ή σκέψη μου αυτή να σάς παραξενεύη. Μην ξεχνάτε όμως ότι και έγώ είχα περτήσει τά πενήντα χρόνια και τό ζήτημα του γάμου δεν μ' είχε ποτέ ως τότε άπασχολήσει.

Στό βάθος, τίποτ' άλλο έκτός απ' τη συμπόνια, δεν με έσπρωχνε στη σκέψη αυτή, γιατί ως γυναίκα ή κοπέλλα αυτή δεν με τραβούσε καθόλου. 'Ετσι, ύστερα από τρεις μέρες έζήτησα από τους γονείς της τό χέρι της. 'Εδειξε τότε μια τέτοια χαρά, πού σάς βεβαιώ έννοιωσα τόν έαυτό μου ίκανοποιημένο για τη χειρονομία μου. Δυστυχώς όμως, ή ίκανοποίησή μου αυτή δεν κράτησε πολύ, κι' ύστερ' από ένα μήνα είχα μετανοώσει. 'Εγίνα μελαγχολικός, σχεδόν νευρασθενικός. Δεν μπορούσα μ' ένα λόγο να συγχρέσω τόν έαυτό μου για τήν άπερικοψία που έκανα. Τι μπορούσα όμως να κάνω; Είχα δώσει τό λόγο μου... Ξαφνικά, κάποιο βράδυ που ήμουνά βυθισμένος σε μελαγχολικές σκέψεις για τό μέλλον και καθισμένος πίσω από ένα παρβάν, έκάπνιζα, άκουσα στη διπλανή

κάμαρα πού ή πόρτα της ήταν έμισάνοιχτη, έντελώς τυχαία, γυναικείες κουβέντες. Χωρίς να θελω άκουσα όλη τη συζήτηση πού γινότανε απ' την άρραβωνιαστικά μου πού ήταν εκεί με μερικές φίλες της.

— Δεν άμφιβάλω πώς θασαι ευτυχισμένη για τόν προσεχή γάμο σου, της είχε πη σε μια στιγμή κάποια φίλη της.

— Ευτυχισμένη; άποκρίθηκε ή άρραβωνιαστικά μου, έντονα, ευτυχισμένη μ' αυτόν τό γέρο ξεκουτιάρη;

Δεν βάσταξα. Τινάχτηκα πάνω και φώναξα άγανακτισμένος. Τότε μην παντρευθής ένα γέρο πού σου προξενεί άηδία.

Τήν άλλη μέρα νοίκιασα άλλο διαμέρισμα, μέσ' τό Λονδίνο, κι' ήμουν ευχαριστημένος νομίζοντας πώς την έξφορτώθηκα. Πόσο όμως γελάστηκα τό κατάλαβα άργότερα.

Μιά μέρα εκεί πού ήσυχος έγραφα σπίτι μου, πρόβαλε ή πρώτη μνηστή μου και μου ψιθύρισε.

— 'Ηρθα να μάθω νέα σας και να σάς ζητήσω συγγνώμη. Σας παρακαλώ ξεχάσετε αυτό πού είπα και παντρευθήτε με.

Άδύνατον πιά, της είπα. Δεν πρόφτασα να τελειώσω τη φράση μου. 'Εβγαλε ένα περίστροφο και με πυροβόλησε. Σε λίγο με μετέφεραν στο νοσοκομείο. Μούχε φυτέψει δύο σφαίρες στο θώρακα και μια στο πόδι.

Τού θώρακα τις βγάλανε οι γιατροί. 'Η άλλη όμως μου έσπασε τό κόκκαλο και μ' άφισε για πάντα κουτό.

FANNY HORST

Ο Μωρίς Περπινιάν, πριν να διασκελλίση τό κατόφλι του σπιτιού του, έρριξε μια τελευταία ματιά στο χρυσό του χρονόμετρο και χαμογέλασε ίκανοποιημένος.

— Θά είμαι άκριβής, στο ραντεβού μου, σάν έγγλέζος τζέντλεμαν' μουρμούρισε. Και συνεχίζοντας τους συλλογισμούς του έπρόσθεσε.

— Η ώραία λαίδη Γουώριθ, πού κατηγορεί όλους έμάς τους Γάλλους ως έπιπόλαιους και άσυνεπείς, θά πεισθί άναμφισβήτητα ότι ή γαλατική άβρότης μπορεί να συνδυασθί αξιόλογα με την άγγλική της άκριβεια.

Διασκέλιζε παιδρός την πόρτα του σπιτιού του, βάδιζε βιαστικά ως τη γωνία του δρόμου και στάθηκε, περιμένοντας τό ώτομπλί, πού άπαραίτητα έπρεπε να πάρη για να-ναι όσο μπορούσε συνεπέστερος στο ραντεβού της ώραίας 'Εγγλέζας, στην άκριβή πραγμάτωση του οποίου τόση σημασία έδινε.

Στό μεταξύ της άναμονής ξανακύτταξε τό ρολόι του, ώδρο κάποιοι ξενιτεμένου συγγενή του, στην κληρονομιά του οποίου στήριζε τά ωραιότερα της ζωής του όνειρα.

— Διάβολε, μουρμούρισε σε μια στιγμή σαστισμένος, ο φτωχός Περπινιάν, 5 και 10 και τό ώτομπλί δέ φαίνεται. Καλά πού σκέφτηκα να ξεκινήσω δέκα λεπτά νωρίτερα, άλλωώς με την άκατάστατη αυτή συγκοινωνία ήταν κίνδυνος να χάσω τό ραντεβού και τότε, δέ θάχανα μόνάχα τις ευχάριστες στιγμές πού θά περνούσα πλάι στην ώραία αυτή λαίδη, μά και τό μισθό του μήνος πούχω βάλλει στοίχημα μ' αυτό τόν άλιτήριο τόν Ζιρώ, πού επιμένει καλά και σώνει πώς θά σταθώ άνάξιος να έπωφεληθώ τη

συμβάθεισά πού μου δείχνει ή λαίδη.

Τό κλάζον ενός αυτοκινήτου έκοψε τους συλλογισμούς του κι' ο Μωρίς τινάχτηκε απ' τη θέση της άναμονής του, με τη

βεβαιότητα πώς ή άγωνία του είχε πάρει τέλος. Δεν ήταν όμως παρά ένα φορηγό, πού κορνάρει για να είδοποιήση κάποιον άφηρημένο να φυλαχτή απ' τόν κίνδυνο να γίνη πολύς κάτω απ' τό βαρύ πέραςμά του.

— Όρα είναι να την πάθω σάν άγράμματο; έκανε άπογορευμένος σε μια στιγμή ο Περπινιάν στη διάψευση αυτή της έλπίδας του, κι' έρριξε μια ματιά στο βάθος του δρό-

μου, απ' όπου έπρεπε νάρθη τό ώτομπλί. Δέ διέκρινε όμως τίποτα και ξαναζάρωσε στη θέση του ψιθυρίζοντας:

— Και δέ μούκοψε, τουλάχιστο, να δαισιωθώ πενήντα φράγκα απ' τό Μαριγιάν και πάρω ένα ταξί...

Δεν πρόφτασε να τελειώση τό συλλογισμό του και τό ώτομπλί πλεύρισε στο πεζοδρόμιο. Με σβελέττα αιλούρου ο Περπινιάν πήδησε μέσα, πήρε μια θέση κοντά στο παρβούρο, κάθισε με τρόπο πού να μη τσαλακώσει την άψεγάδιαστη τσάκιση του πανταλονιού του, και βυθίστηκε σε γλυκούς ρεμβασμούς.

Αναθυμάταν πώς, στο πρωτόκολλο του ύπουργείου της Δικαιοσύνης όπου έργαζόταν, μπόρεσε να διευκολύνη την ώραία λαίδη σε κάποια της υπόθεσης, πώς αυτή—πού βρισκόταν σε διάσταση με τόν άντρα της πού μανιώδης κυνηγός τίγρειων διαρκώς έλειπε στις διάφορες ζουγκλες—του χαμογέλασε πρώτα ύποσχετικά κι' ύστερα, ύποχωρώντας στις θερμές έρωτικές έκδηλώσεις του, έπειτα από μια

μελοδραματική δήλωσή του ότι θά αυτοκτονούσε αν δέ κατώρθωνε να συγκινήση την καρδιά της, τόν κάλεσε να πάνουν μαζί τό τοαί στο ιδιαίτερο διαμέρισμά της στο «Παλλάς 'Οτέλ» πούμενε...

— Προσέχτε μόνο μη με κάνετε να περιμένω. Σείς οι Γάλλοι είστε πολύ έπιπόλαιοι Μιά. καθυστέρησή σας έστω και δυό λεπτών θά με κάνη να χάσω κάθε καλή ιδέα για σάς...

Τούχε τονίσει ή 'Αλλις Γουώριθ.

Γι' αυτό ο Μωρίς άφου πήρε άδεια από τό ύπουργείο ντύθηκε απ' τό πρωί και με τό ρολόι στο χέρι, περιέμενε την ώρα του ραντεβού, άφου ύπολόγισε ως την τελευταία λεπτομέρεια τό διάστημα πού χρειαζόταν τό ώτομπλί να τόν μεταφέρει απ' τό σπίτι του ως τό Ξενοδοχείο της όμορφης ξένης, κάθε ένδεχόμενο βραδύτητας. Άκόμα, για κάθε άπόδοπτο, κίνησε κι' ένα τέταρτο νωρίτερα, πράγμα πού άποδείχτηκε τόσο φρόνιμο ύστερ' απ' την καθυστέρηση του ώτομπλís. Τώρα, μπορούσε να ναι άπόλυτα ήσυχος, πώς ή λαίδη δέ θά βρισκόταν στην άνάγκη να μετανοιώση για την έκτίμηση πού τούχε δείξει. Θά έφτανε την ώρα, πού μακιγιαρισμένη στην έντέλεια, φορώντας μια μεταξωτή πιτζάμα μεκόκκινα μεγάλα λουλούδια πάνω σε λευκό φόντο, θά τόν περίμενε ξαπλωμένη σε μια άναπαυτική ντορμέζ με τόνα πόδι πάνω στ' άλλο και τό ωραιό λευκό-ρόδινο πρόσωπο, με τά πλούσια ξανθά, όντολαρισμένα μαλλιά, στηριγμένο στο μικύλλο χεράκι της, έτοιμη στο πρώτο γλυκό του έρωτόλογό να πέση στην άγκαλιά του.

Στις γλυκές αυτές σκέψεις, πού ήταν σάν ένα ναυούρι-

σμα, πού τό ύποβοηθούσε τό τράνταγμα του ώτομπλís, ο φτωχός Μωρίς Περπινιάν, πού ή προσδοκία της στιγμής του ραντεβού με τό ξανθό του όνειρο, είχε τόσο κουράσει με μια πολύωρη άγωνία, άποκοιμήθη και δεν έύπνησε παρά όταν δέ εισπράκτωρ του φώναξε ζωηρά κτυπώντας του τόν ώμο.

— Αί, κύριος, τέρμα.

Ο φτωχός Περπινιάν άλαφιάστηκε. Πρόβαλε τό κεφάλι του απ' τ' άνοιχτό παράθυρο του λεωφορείου, είδε ότι ήταν μακριά από τόν τόπο του πολυπόθητου ραντεβού και με μια ύστατη έλπίδα ότι τό πάν δεν είχε χαθί, ξανάρριξε μια ματιά στ' άκριβό

του χρονόμετρο.

Τό γέλοιό έσβυσε τότε απ' τά χείλη του κι' ή έλπίδα απ' την ψυχή του. Όχι μόνάχα δέ θά έννοιωθε τη γλύκα του έρωτα στην άγκαλιά της ώραίας λαίδης, μά θάχανε και τόν ώραίο του μισθό και θάταν ύποχρεωμένος να περάσει ένα μήνα γεμάτο στερήσεις, πίκρες και νηστείες, αν ο Ξενοδόχος στον όποιον έτρωγε με τό μήνα, δέ θάθελε να του παρατείνη την τίστωση.

Η ψυχή του φτωχού Περπινιάν σφίχτηκε από θλίψη και, όπως στην τσέπη του δεν άπόμειναν πιά παρά δέκα φράγκα, πήρε τό δρόμο με τά πόδια για τό σπίτι του, να σκεφθί εκεί, στην ήσυχία της καμαράς του, πώς θά αντιμετώπιζε τη θλιβερή κατάσταση πού του δημιούργησε ή έπιπολαιότης του ν' άφιση να τόν πάρη ο ύπνος στο ώτομπλί.

Στό μεταξύ, έλεεινολογώντας τόν έαυτό του, μουρμούριζε. Τώρα ή λαίδη Γουώριθ θάχη κάθε δικαίωμα να έπιμένη πώς έμεις οι Γάλλοι είμαστε τά έπιπόλαιότερα ζώα του κόσμου κι' ο Ζιρώ να βεβαιώνει πώς έγώ είμαι τό μεγαλύτερο κτήνος της γής...

Έρθασε στο σπίτι του και ρίχτηκε τσακισμένος σε μια καρέκλα. Τήν ώρα κείνη πρόβαλε κατακόκκινος σάν πατζάρι ο Ζιρώ. Έρριξε μια ματιά οίκτου στο φίλο του και τού έιπε.

Δεν στόλεγα γώ πώς δεν είσαι για τίποτα, χωρίς την βοήθειά μου; Όρίστε πού έπρεπε νάρθω να σου θυμίσω πώς είναι ή ώρα του ραντεβού...

— Το ραντεβού; Έχεις την άναιδεία να με κοροϊδεύς ακόμα, τώρα πού τόχασα πιά όριστικώς;

— Δέ θάσαι καλά όρισμένος. Μόλις είναι ακόμα 5 παρά τέταρτο... Έλα, τό έρω όλα. Για να σε πειράξω λίγο είχα βάλει τό ρολόι σου δυό ώρες μπροστά. Μά κι' αν δεν σέσωζε ο ύπνος σου απ' την γκάφα, θά σε γλύτωνε έγώ. Έλα, πήγαινε τώρα...

Η ΘΥΣΙΑΣΜΕΝΗ

«Η σάλα του θεάτρου «Σατελέ», όπου οι τραπεζιτικοί υπάλληλοι έδιναν το χορό τους το «Αποκρηάτικο» εκείνο βράδυ, ήταν κατάμεστη απ' τόν έκλεκτοτερο κόσμο της Παρισινής κοινωνίας.

Η μουσική σκόρπιζε αδιάκοπα τους λικνιστικούς ήχους της και στην πίστα τα ζευγάρια των νέων είχαν ριχτεί εύθυμα στην δίνη του χορού, ενώ οι γέροι από τα θεωρεία τους ή τα γύρω τραπέζια, τους καμάρωναν, αναζώνοντας στην διασκέδαση των παιδιών τους, την περασμένη δική τους ζωή, αναπολώντας εύτυχισμένα είδυλλά τους, ό,τι γέμισε την ψυχή τους χαρά στην καλύτερη του βίου τους εποχή, ή μιλώντας, τέλος, για διάφορα άλλα μικροζητήματα, που υποβοηθούσαν στο να περνά η ώρα ευχάριστα.

Μονάχα η Λιζέτ ντε Βινιάν, μένει άμετοχη σ' όλη αυτή την εύθυμία και στη χαρά, που απλώνεται γύρω. Μεγαλόπρεπα ώρα μεσα στο πλαίσιο της βαρύτιμης από μαύρο μεταξωτό σατέν τουαλέτας της, έχει καθίσει στο βάθος του θεωρείου της και με τα μεγάλα μαύρα αμυγδαλωτά μάτια της, καρφωμένα στην πλατεία, φαίνεται να αναζητά ανυπόμονα κάποιο πρόσωπο. Ο άντρας της, ένας στρογγυλοπρόσωπος

άσχημάνθρωπος με φυσιογνωμία που δείχνει την πονηρία, την προστυχιά, την περιφρόνηση σε κάθε άγραφο ήθικόν νόμο, έχει απορροφηθεί παρακολουθώντας με τα λονρινόν καρφωμένα στα μάτια, τη ζωηρή κίνηση της πλατείας. Η αγωνία της γυναίκας του, που έντονα καθρεφτίζεται στη μορφή της, παρά κάθε προσπάθεια να την κρατήσει μυστική από τα μάτια του κόσμου, δεν τον συγκινεί. Είναι ζήτημα άλλωστε κι' αν τη διαισθάνεται. Γιατί αυτός ο άνθρωπος που σ' όλη του τη ζωή δεν έκανε άλλο απ' το να ρυθμίζει τα αισθήματά του σύμφωνα με το συμφέρον του, δεν μπορούσε να νοιώσει την ύπαρξη λύπης, όπου δεν υπήρχε στενοχώρια οικονομική. Κι' αυτοί, δεν είχαν γνωρίσει τέτοιο πράγμα. Κι' αν για μια στιγμή ύστερα από κάποιο—το μόνο στη ζωή του—άτυχο χρηματιστηριακό κόλπο του πρόβαλεν ένας τέτοιος κίνδυνος, έφρόντισε να τον διορθώσει άμέσως και με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο. Δίνοντας γαμπρό στη μεγάλη του κόρη, που επί τέλους δεν ήταν δική της, αφού την είχε από τον πρώτο γάμο του, τον τραπέζιτη Μπωμόν, που αν είχε το ελάττωμα να είναι μπάσμενος κομμάτι στα χρόνια, είχε ταυτόχρονα το προτέρημα να αντιστοιχοῦν σε κάθε του χρόνο και πέντε το λιγότερο εκατομμύρια.

Σε μια στιγμή η νέα γυναίκα—ήταν μόλις τριανταπέντε χρονών η Λιζέτ ντε Βινιάν—αγαναχτισμένη για την τόση αδιαφορία και απάθεια του άντρα της, βαριεστημένη απ' την παραμονή σ' ένα περιβάλλον πουταν τόσο αντίθετο απ' την ψυχική της διάθεση, είπε στον άντρα της:

—Ροβέρτο, θάθελα να πηγαίνουμε από δω. Μοῦ κάνει τόσο κακό να βρίσκουμαι σ' ένα μέρος που δε νιώθω καμιά ευχαρίστηση, μόνο και μόνο για να γίνω το κέφι ενός ανθρώπου που—τό ξέρες καλά—δεν χωνεύω.

Γύρισε και την κύτταξε σαρκαστικά, με το ύφος δεσπότη συνειδημένου να υπακούουν στις θελήσεις του και της είπε:

—Μά δεν έννοεις να πάψης τις κουταμάρες; Θα με κά-

νης να μη ξαναβγώ πιά μαζί σου έξω, αν δεν αλλάξεις τακτική. Και κατεβάζοντας τη φωνή του πρόσθεσε:

—Δεν ξέρεις, λοιπόν, πώς αν ο τραπέζιτης Μπωμόν δεν ξπαιρνε τη Νινόν μας, όχι έδω δε θα μπορούσαμε νάμαστ' απόψε, άλλ' ούτε ψωμοτύρι να φάμε στο σπίτι μας: «Επειτα, η Νινόν είναι παιδί μου...» Αν ήταν τουλάχιστον η κόρη σου...

—«Ακουσε, Ροβέρτο, τον έκοψε. «Αν δεν τη γέννησα την ανάθρεψα εγώ τη Νινόν και ξέρεις καλά πώς ποτέ δεν την ξεχώρισα από παιδί μου. Λοιπόν στο λέω καθαρό, πώς προτιμούσα τη στέρηση, παρά να τη βλέπω μέρα με τη μέρα να μαραζώνει δίπλα σ' αυτό το γέρω φαφούτη.

—Νά μαραζώνει; Μην είσαι κουτή. Δε βλέπεις που έχει τις ωραιότερες τουαλέττες, τα καλύτερα αυτοκίνητα, ό,τι μπορεί να ποθήσει μία γυναίκα, κάθε πολυτέλεια και χλιδή!

Απάντησε ο Ρομπέρ ντε Βινιάν.

—Και νομίζεις πως αυτά είναι ικανά ν' ασφαλίσουν την ευτυχία τ' ανθρώπου, να δώσουν τη χαρά στην ζωή μιας νέας γυναίκας, που η ψυχή της διψά για τον έρωτα. και το νεανικό της κορμί φλογίζει ή δίψα του έρωτικού πόθου, που ένας γέρος δε θα μορέσει

να ικανοποιήσει ποτέ; Θαρρείς πως όλοι σκέπτονται με το κορμί και το στομάχι, όπως κάνης πάντα εσύ;

—Γιατί όχι; Έκανε ο ντε Βινιάν ξαναβάζοντας τα λονρινόν του στα μικρά, μυωπικά, γεμάτα πονηρία μάτια του. Οί Λατίνοι' ποῦταν μεγάλοι φιλόσοφοι κι' ήξεραν κάπως περισσότερα από μας έλεγαν: «primum vivere». Πρώτα να ζή κανείς κι' ύστερα να φιλοσοφή. Για σκέψου άλλωστε, είμαστε 19—20 χρόνια τώρα παντρεμένοι και θαρρώ πως μόνο για το γάμο της κόρης μου τα τσουγκρίσαμε. Όλο τον άλλο καιρό δε σ' είδα στενοχωρημένη, μ' όλο που χάλασες τον κόσμο να μη γίνω άντρας σου...

Ένα σύννεφο θλίψης σκίασε βαρύτερα το μέτωπο της φτωχής γυναίκας, στη θύμηση της πάλης πουκανε, για ν' αποφύγει τον αταίριαστο αυτό γάμο.

Όσοόσο απάντησε.

—Εγώ... δεν είμαι σάν την Νινόν μας.

—Φαντασies μιās κακής στιγμής, απάντησε ο ντε Βινιάν. Για να πεισθής πόσο γελοιόσαι νομίζοντας την Νινόν μας δυστυχισμένη, δεν έχεις παρά να προσέξεις κεί κάτω... Κτύπαξέ την τί ευτυχισμένη χορεύει.

Η κυρία ντε Βινιάν σηκώθη απ' τη θέση της λέγοντας:

—Πηγαίνω να τη βρω.

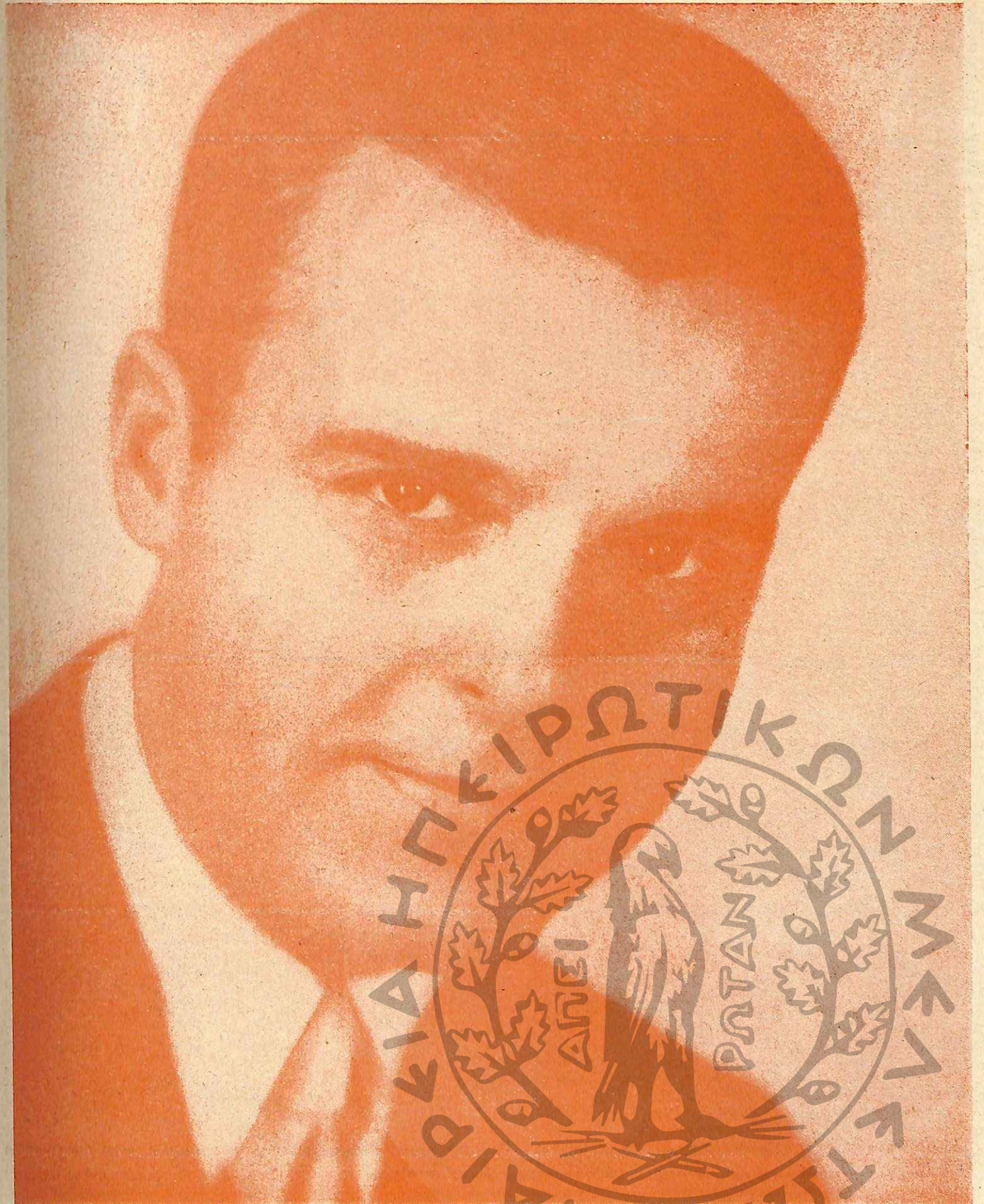
—Κάνε όπως θές, απάντησεν αδιάφορα ο άντρας της.

Δεν πρόφτασε όμως να κάνει ούτε ένα βήμα και πρόβαλε μπροστά της ένας απ' τους γκροῦμ του Θεάτρου και της έδωσεν ένα γράμμα, που ήταν απ' τη Νινόν κι' έλεγε:

Αγαπητή μου μαμάκα.

Η ζωή με το γερωξεκουτιάρη που με τη βία μούδωκε ο πατέρας μου είναι ανυπόφορη. Θυσιάστηκα για να ευτυχώσετε σεις, μά δεν μπορώ να υπομείνω άλλο. Απόψε φεύγω με τον άντρα που θα με κάνει ευτυχισμένη. Χαίρετε...

—Το περιμέναί είπε η Λιζέτ, κι' έπεσε αποκαμωμένη σε μιὰ καρέκλα.

ΜΑΥΡΟΥΛΑ ΠΑΛΤΟΥ

ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΝΤ

ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΣΟΥΖΑ

ΑΤΥΧΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

— 'Απόψε δέ θέλω να πάμε στο χορό, δεν έχω καμιά όρεξη για γλέντι, μουπε ή φιλενάδα μου, πέρνοντας ένα σοβαρό, αντίθετο στο συνειθισμένο χαρακτήρα της, ύφος.

— Γιατί; πώς ή απότομη αυτή μεταβολή γνώμης, αφού μου τόχες ζητήσει από προχτές να προμηθευθώ είσιτήρια για το χορό των καλλιτεχνών; τη ρώτησα.

Μουτυχε κάτι θλιβερό, πρόφερε άργά, πονεμένα, ανάβοντας ένα τσιγάρο, πουχε βάλει στη μακριά κινέζικη πίπα της και ροφώντας με πάθος μανι-ώδη καπνιστή τόν καπνό του.

— Θα μπορούσα να μάθω την αιτία της τόσης θλίψης σου; είπα στηρίζοντας καλύτερα το μονόκλ μου και κυττάζοντάς την περιεργά.

— Βρήκα σ' αξιοθρήνητα χάλια την παιδική φίλη μου Βέρθα.

Μου είπε μ' ένα τόνο συμ-πόνιας πραγματικής.

Δέ θυμάμαι να μου μίλη-σες ποτέ για καμιά Βέρθα.

— Καί βέβαια, γιατί είναι χρόνια που είχαμε χωρισθή. Σιώπασε για λίγες στιγμές, ξανάφερε την πίπα στα κό-ράλλινα χείλη της και μου δι-ηγήθη.

— Την είχα γνωρίσει στο σχολείο έδω και τέσσερα— πέντε χρόνια και την είχα συμπαθήσει εξαιρετικά. Ήταν μιά μινιόν κοπελίτσα με κομ-μένα, κατάσγουρα ξανθά μαλ-

λιά, μεγάλα, γαλανά μάτια, λεπτό λυγρό κορμί κι' ένα μικρό, ρόδινο, στοματάκι, που διαστέλλονταν πάντα σ' ένα αλαφρό, μελαγχολικό χαμόγελο. Την έλεγαν Βέρθα κι' ήταν ή πιό επιμελής μαθήτριά του κολλεγίου. Δεν έκα-νε παρέα με καμμιάν άλλη, κι' ήταν ευτυχισμένη όταν κα-τώρθωνε-κι' αυτό γενόταν ταχτικά-να με κρατάη κοντά της.

Μου μιλούσε πάντα με μιά γλυκειά, πονεμένη φωνή, για λουλούδια, έξοχες, τη γοητεία που άσκουσε στην ψυ-χή της ή γαλάζια θάλασσα κι' ή μοναξιά. Μόνο γι' αγάπη δέ μιλούσε ποτέ. Κι' αν καμιά φορά έφερνα το λόγο στο θέμα αυτό, που πάντα απασχολεί τὰ κορίτσια, πάνου στο πρώτο άνθισμα της νεότητός τους, έκλεινε για μιά στιγμή τὰ μάτια, σκυθρόπαζε και μ' άπαντούσε.

— Δεν έχουμε δικαίωμα να μιλούμε για τέτοια πράγματα εμείς—εγώ τουλάχιστο, διώρθωνε—που το μέλλον ακόμα δέ μας ανήκει. 'Ας τελειώσουμε το σχολείο ν' άποκατα-σταθώ σέ καμιά θεσούλα, κι' ύστερα βλέπουμε.

Τι τὰ θές Τζαίνη μου. Στην εποχή που ζούμε δεν ύπαρ-χουν πιά τὰ ώραϊα βασιλόπουλα και οι κομποί ιππότες τών παραμυθιών, που ξεπέζευαν στίς πόρτες τών δεσποινών της καρδιάς τους για να τις ύψώσουν ως την λαμπρότητα του θρόνου τους, όσο ταπεινής καταγωγής κι' αν ήταν εκείνες. Τώρα, οι νέοι, πριν ξεετάσουν την καρδιά, τις αρετές μιάς κόρης, ρωτούν για το περιεχόμενο του βαλαντίου του πα-τέρα της... Καί αναστενάζοντας έκοβε την κουβέντα στο σημείο αυτό, μ' ένα: αλλά γιατί να συζητούμε τέτοια πράγματα; Δέ ρίχνουμε καλύτερα μιά ματιά στο μάθημά μας; Κι' έσκυβε στα βιβλία της.

Πρασπάθησα παλλές φορές να ξαναφέρω την κουβέντα πάνω στις άπαισιόδοξες σκέψεις της για τούς νέους του καιρού μας μὰ στάθηκε αδύνατο. Κι' όμως κανείς δέ μου-βγαζε άπ' το νοῦ πώς κάποιο άτυχο αίσθημα θάχε ποτίσει πίκρες βαθείες αυτό το κορίτσι, το τόσο σιωπηλό όσο με-λαγχολικό και φρόνιμο. Τι όμως ήταν αυτό που της είχε

κόψει τις γλυκύτερες ελπίδες της ζωής πά-νω στο πρώτο άνθη-σμα της νειότης της, δεν κα-τώρθωσα να το μάθω ως το τέλος του σχολικού χρόνου. Τόν άλλο χρόνο μιά βαρεία άρρώστεια με κράτησε μα-κριά άπ' το σχολείο και δεν τήν ξανάειδα άλλο. Έμαθα μόνο πώς πήρε το δίπλωμά της και διορίστηκε δασκάλα στα περίχωρα του Παρισιού.

Ύστερα, στη σπουδή μου να πάρω κι' εγώ το δίπλω-μά μου και να ήσυχάσω, τη λησμόνησα ολοκληρωτικά και στο πέρασμα του και-ρού σχεδόν είχε σβυστή άπ' τη μνήμη μου. Σήμερα όμως ή φίλη μου Λουσί Κερντώ, μου πρότεινε ένα περίπατο ως το νοσοκομείο, ως το φθισιατρείο, πουθελε να δη-κάποια παληα της φίλη που-χε καταντήσει εκεί μέσα.

Από περιέργεια την άκο-λούθησα. Καθώς όμως αὐ-τή μιλούσε με τη γνωστή της, άκουσα μιά σβυσμένη φωνή να με καλή με τ' όνο-μά μου. Έστρεψα το βλέμ-μα μου προς το μέρος της φωνής κι' έμεινα σαστισμένη.

— Ήταν, λοιπόν, ή Βέρθα, ή πανέμορφη Βέρθα, ή πα-ληά μου συμμήτριά, αυτό το σκελέτινο πλάσμα με τὰ χλωμά, βαθουλωμένα μάγου-λα, τὰ κομμένα μαλλιά και τὰ ώχρά, στεγνά χείλια; Δέν θά το πίστευα ποτέ αν δεν μου το πιστοποιούσαν τὰ μά-τια της, τὰ μεγάλα, φωτεινά,

γαλάζια μάτια της, πουχαν πάντα την ίδιαν όμορφιά, μ' όλη την τόση της εξάντληση. Είσαι συ Βέρθα μου; τη ρώτησα με φωνή πούπινε ή συγκίνηση.

— Εγώ ναί; δεν το πιστεύεις, δεν το χωρεί το κεφάλι σου;

Πλησίασα στο κρεβάτι της και πήρα το λεπτό, λιπόσαρ-κο χέρι της στίς δυό μου παλάμες. Φτωχή μου μικρούλα της είπα, ενώ τὰ δάκρυα κυλούσαν θερμά, καυτά, άπ' τὰ μάτια μου, τι σου συνέβη, πώς τόπαθες; Κάτσε, μου είπε, με φωνή σβυσμένη, ενώ ένας ξερός, σπασμωδικός βήχας τράνταζε το λιπόσαρκο στήθος της. Την άκουσα και κάθησα στην άκρη του κρεβατιού της. Με χάιδεψε με το γλυκό, θλιμ-μένο βλέμμα της και μουπε με φωνή σβυσμένη, ενώ το στήθος της ανεβοκατέβαινε βιαστικά στη φρικτή δύπνοια που την έπνιγε. Θυμάσαι που όσες φορές μουλέγες γι' ά-γάπη σου λέγα πώς δεν έπρεπε, δεν έχουν το δικαίωμα ν' αγαπήσουν όσες όπως εγώ δεν έχουν το βαλάντιο ισοτίμο με την όμορφιά; Ναι της άποκρίθηκα, αλλά τι σχέση έχει αυτό με την άρρώστεια σου. Χαμογέλασε πικρά. Ξανάβηξε το σκληρό, ξερό, άπαίσιο βήχα που τη συγκλόνιζε κι' έ-φερνε στα χλωμά χείλη της σταγόνες από άφρο ματωμένο και ξανάρχισε. Τόλεγα μὰ δεν τόκανα.

Αμα τελείωσα το σχολείο και πήρα το δίπλωμά μου, άγάπησα ένα νέο- κι' ενώ ήξερα πως δέ θά με πάρη του παρεδόθηκα. Οι συνέπειες δεν άργησαν να φανούν. Πήγα τότε τότε βρήκα και με δάκρυα στα μάτια τόν παρακά-λεσα να με παντρευτή για να σώσω την τιμή μου κι' άς με χώριζε την ίδια στιγμή. Τότε, ενώ αυτός μ' άπαντούσε μ' ένα παρκαστικό γέλιο ο άδελφός μου ποῦ, δεν ξέρω πώς βρέθηκε εκεί, άρμησε σά μανιασμένο θηρίο, τόν άρ-παξε και τόν βρόντησε κάτω με λύσσα... Τι έγινε ύστερα δέ θυμούμαι Ξέρω μόνο πώς την άλλη μέρα εϋπνησα με πυρετό, με κομμένα μαλλιά, σπασμένη άπ' το ξύλο, που μαζί με τόν ψυχικό σπαραγμό μ' έφεραν έδω, όπου και θά σβύσω...

ΚΛΩΤΙΛΔΗ ΜΕΡΖΑΝ

Ο Λεονάρδος Δυβάν, ένας νεαρός αρχιτέκτων με ευρύ μέλλον κι' από καλή οικογένεια, αγαπούσε με πάθος τη χορεύτρια Έβελινα Σεβρέ. Μ' όλες όμως τις περιποιήσεις και τα δώρα που της έκανε, δεν είχε πετύχει να της πάρη τη μεγάλη υπόσχεση που ήταν ο κρυφός πόθος του. Αυτό δεν του άφινε μυαλό για δουλειά κι' αντί να εργάζεται προτιμούσε να υποφέρει. Έχανεν ώρες ολόκληρες περιμένοντας την αγαπημένη του πότε στο σπίτι του, πότε στο δρόμο της ή στο ρεστωράν που τρώγε, κι' έθεωρούσε τον εαυτό του ευτυχισμένο όταν κάποτε ύστερα από άναμνη ξόσω και δυο ώρων καταδεχόταν να του χαρίση τη συντροφιά της σ' ένα γεύμα, μ' όλο που η συντροφιά της μαζί του ήταν αλήθεια αδελφική.

Κείνη την ημέρα καθώς το γεύμα βρισκόταν στο τέλος και το γκαρσόνι τους έφερνε τα φρούτα πουχε, παραγγέλνει ή νέα, με την άπορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο για τη στάση του παρθενοικού αυτού έρωτικού ζευγαριού, ή Έβελινα είπε—γέρνοντας το κεφάλι προς τα πίσω—στο φίλο της: —Ξέρεις Λεονάρδο, είναι καιρός να πάσουμε να βλέπουμε, όσο κι' αν τα ραντεβού μας είναι άθωα. Ο νέος στα λόγια αυτά αναστατώθηκε, χλώμιανε και της είπε φοβισμένα.

—Αγαπās κανέναν άλλο; —Ούφ καυμένη, όλο στο κακό πάει ο νους σου! του παρατήρησε χαμογελώντας. Και πρόσθεσε. —Δεν αγαπώ κανένα, μά' έρχεται ή μαμά μου απ' το χωριό. Θα μείνη στο Παρίσι ένα μήνα και στο διάστημα αυτό θέλω νάμαι φρόνιμη. —Άλλοι να τα περάσης αυτά; της παρετήρησε λυπημένος, κι' ένας αναστεναγμός ώγκωσε το στήθος του.

—Θέλεις πιστέψέ με, θέλεις μή τη ίδιο μου κάνει. Τ' άπάντησε πεισματικά. Έκείνος αναστέναξε και πάλι και ψιθύρισε: —Αχ θεέ μου, τί άτυχος ποδ είμαι στον έρωτα... Γιατί ν' αγαπή-

σω τόσο μιαν άκαρδη; —Έλα δά, μην κάνεις έτσι. Θ' αγαπήσης άλλες που θα σ' ανταποδώσουν τον έρωτα. Το Παρίσι έχει τόσα κορίτσια όμορφα.

—Μά' εγώ αγαπάω σένα, δέ μ' ενδιαφέρουν οι άλλες... ψιθύρισε ο Λεονάρδος Δυβάν.

—Δεν άφίνεις τα λόγια, τον έκοψε ή ώραία χορεύτρια. Έτσι λένε όλοι οι άντρες, μά' σαν πετύχουν να κερδίσουν την καρδιά μιας γυναίκας την άφίνουν στο έλεος του θεού.

—Μά' εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους, εγώ... —Έλα τώρα πλήρωσε το λογαριασμό και συνώδεψέ με για τελευταία φορά ως το σπίτι.

Έκείνος υπάκουσε, Πλήρωσε, βγήκαν από το ρεστωράν, πήραν ένα ταξί και σε λίγο ήταν στο σπίτι της περιφημής χορεύτριας.

—Λοιπόν, της είπε, ο Λεονάρδος την ώρα που έκείνη ζητώντας να του δείξη πώς ήταν ώρα να την άφιση μόνη τουτέινε τα κρινόλευκα δάχτυλά της σε φίλημα, επιμένεις να χωρίσουμε;

—Πρέπει.

—Τότε καλά, φεύγω. Θα πάω να ζήσω μόνος κι' ή μοναξιά έλπίζω να μου κάνει καλό... όμως, θάταν δύσκολο να μου δώσης αυτό;

—Ποιό;

Της έδειξε μια φωτογραφία που ήταν στο μπουντουάρ της και πρόσθεσε.

—Θέλω νάχω για παρηγοριά την εικόνα σου. Νάξερεις με πόση λατρεία θα την κυττάζω...

—Καλέ τι μάς λές... Για να με κάνης ρεζίλι δείχνοντάς με στους φίλους σου και λέγοντάς τους πώς μ'είχες έρωμένη.

—Εγώ τέτοιο πράμμα; Πώς μπόρεσες να το σκεφθής καν Έβελινα μου.

—Σώπα δά και σās ξέρω καλά εγώ έσās τους άντρες, —Α, ώστε φοβάσαι τη ζήλεια του! φώναξε τώρα πειραγμένος εκείνος.

—Τη ζήλεια του; Τίνος τη ζήλεια φοβάμαι; δέ μου λές... —Του άλλου, εκείνου που γίνεται άφορμή να χωρίσουμε.

—Η Έβελινα έγινε έξω φρενών.

—Λεονάρδε, το καλό που σου θέλω πρόσθεσε τα λόγια σου. Κι' αν θέλεις να χωρίσουμε σās φίλοι άντε φύγε.

Και του ξανάτεινε το χέρι της σε φίλημα.

Τό πήρε άναγκαστικά αυτή τη φορά, τόφερε τρυφερά στα χείλη του κι' έφυγε με την καρδιά γεμάτη από θλίψη.

—Ως τόσο μέσ' το μυαλό του ή ιδέα ν' άποκτήση το πορτραίτο της καρφώθηκε τυρρανικά έμμονη. Ζητούσε με κάθε τρόπο να έκπληρώση αυτή τη φλογερή του έπιθυμία. Μά' πώς; Μια μέρα εκεί που καθάριζε τα νύχια του τούρθε μια έμπνευσις. Δεν τούδινε ή κυρά τη φωτογραφία της; Αι, λοιπόν αυτός θα την άποκτούσε και θα της το παράγγελλε κι' όλας. Θα πήγαινε μάλιστα να της πη ή ίδιος. «Νά, σ' έχω μπρός μου και σε θαυμάζω από το πρωί ως το βράδι και από το βράδι ως το πρωί. Και κολακεύοτανε πώς ή πονηρία του αυτή που του την ένέπνευσε ο μεγάλος του έρωτας ίσως να τη συγκινούσε και να λύγιζε τη σκληρή της καρδιά. Την άλλη μέρα, άφου πήρε ένα συστατικό γράμμα από κάποιο φίλο του, πήγε και βρήκε ένα καλλιτέχνη φωτογράφο και του έξηγήσε τι ποθούσε. Παζαρέψαμε γερά αρκετή ώρα κι' ύστερα από ζωνηρή συζήτηση ο Λεονάρδος του μέτρησε δύο χιλιάδες φράγκα κι' έφυγε τρίβοντας με ίκανοποίηση τα χέρια. Δυο μέρες ύστερότερα ή Έβελινα έπαιρνε ένα γράμμα απ' τον περιφημο φωτογράφο Έρμαν-τάς, που με τα πιο κολακευτικά λόγια της έγραφε ότι ήταν διατεθειμένος να της κάνει έντελώς δωρεάν την φωτογραφία σε χαρτί πολυτελείας και σε σχήμα 18x24 άρκει νάχε την καλωσύνη να περάση μια όποια δήποτε μέρα απ' το φωτογραφείο του.

Λίγες μέρες άργότερα ο Λεονάρδος είδοποιόταν τηλεφωνικά από το φωτογράφο ότι ή κυρία είχε περάσει από εκεί και πώς το πορτραίτο της θα ήταν έτοιμο σε όκτώ μέρες.

—Ωστε ή πονηρία μου πέτυχε φώναξε πηδώντας απ' τη χαρά του. Και άσφαλώς θάτρεχε άμέσως ν' άγκαλιάση μ' ένθουσιασμό το φωτογράφο, αν ο λόγος ποχε δώσει να έπιστατήση σε κάποια δημοσία οίκοδομή της όποιας είχε κάνει το σχέδιο, δεν τον υποχρέωνε να φύγη άμέσως για λίγες μέρες απ' το Παρίσι. Αμα γύρισε βρήκε στο γραφείο του ένα μεγάλο δέμα συσκευασμένο με προσοχή. Η χαρά έλαμψε άμέσως στο πρόσωπό του στην πεποίθηση ότι ήταν το πορτραίτο της αγαπημένης του. Το πήρε μ' ευλάβεια στα χέρια και με καρδιά που κόντευε να σπάση από συγκίνηση έκοψε τους σπάγκους και ξεδίπλωσε τα κηρόχαρτα. Μά' μόλις το κάδρο πρόβαλε έλεύθερο μπροστά του, το χαμόγελο έσβυσε απ' τα χείλη του και το πρόσωπό του πήρε όψη θανάτου.

Ήταν ή φωτογραφία μιας χοντρής, ήλικιωμένης γυναίκας με μεγάλη πλατειά μύτη, μικρά σαν χαντρίτσες κι' άλλοι-θωρα μάτια και μια κρεατοληγή τριχωτή στο δεξιό μάγουλο.

—Τι σχέση έχει με μένα αυτό το τέρας της άποκαλύψεως που μουστειλεις; τηλεφώνησε στο φωτογράφο.

—Δεν έκανα τίποτα άλλο, παρά να φωτογραφήσω την κυρία που ήρθε με το γράμμα που ξέρετε. Αν αυτή δεν ήταν ή δεσποινίς Σεβρέ, δεν μπορούσα να το ξέρω βέβαια.

Ο Λεονάρδος έσώπασε νικημένος. Μ' όλη τη πονηρία του, δεν μπόρεσε να φαντασθί ποτέ ότι ή Έβελινα του, θα προτιμούσε, με την εόκαιρία που της έτυχε, να στείλη να φωτογραφηθί ή μητέρα της, άφου αυτή είχε φωτογραφίες.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΩΝΤ

Ντυμένη με το κοστούμι που έφορούσεν ή προμάμη της ή Εύα στον Παράδεισο, ή Μώντ μακιγιάρ-ται. Λεπτή υπόθεση, που έπιβάλλει ήσυχια. Περιμένω λίγα δευτερόλεπτα στο χάλ. Η Σολάνζ, ή καμαριέρα της Μώντ, συνηθισμένη να δέχεται γνωστές και άγνωστες κάθε μέρα, μου κρατάει συντροφιά. Έπί τέλους ή Μώντ μαθαίνει, ότι είμαι εγώ, ή πιο στενή φίλη της και με φωνάζει στο μπουντουάρ της.

—Με συχωρής, αγαπημένη μου, Ζακίν. μου λέει, μά' δεν ξέρω γιατί σήμερα είμαι σωστό σκιάχτρο από την άσχημιά!

—Άσχημη σύ, μ' αυτό το μικρό τριανταφυλλένιο στοματάκι, μ' αυτά τα τσαχπίνικα ματάκια, διαμαρτύρομαι.

—Έλα. Σολάνζ, δόσε μου γρήγορα το κομπινιζόν μου.

—Τι τουαλέττα θα φορέση ή κυρία σήμερα;

—Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω: άπαντά ή Μώντ νευριασμένη. Η άσπρη με κάνει σαν άξέβγαλτη μαθήτρια, ή σάξ μου δίνει στα νεύρα, ή ρόζ με κάνει σαν κοκκότα...

—Ούφ! Δόσε μου ένα τσιγάρο Ζακίν...

Η Μώντ ανάβει το τσιγάρο, τραβάει με μεράκι μια ρουφειά και έαπλώνεται με νωχέλεια στο ντιβάνι του μπουντουάρ της.

—Λοιπόν τι νέα Ζακίν;

—Νά ο καθένας μου λέει την ιδέα του για την έξασφα-λιση της ειρήνης στον κόσμο. Το περιοδικό, που εργάζομαι μ' άνέθεσε αυτήν την καμπάνια. Πώς σου φαίνεται;

—Μια ιδέα! φωνάζει, σουφρώνοντας περιφρονητικά το κουκλίστικο στοματάκι της ή Μώντ. Οι άνδρες είναι κου-τοί, χρυσό μου. Αν ήμουν εγώ άνδρας, θα είχα καταφέρει από καιρό να έξασφαλίσω την ειρήνη στον κόσμο. Μά' κανείς απ' αυτούς, που μάς κυβερνάνε δεν σκέπτεται ν' άκού-ση στα σοβαρά την ιδέα μιας γυναίκας...

—Μια ιδέα με μια τέτοια πόζα; ψιθυρίζω περιεργαζο-μένη το γυμνό κορμί της Μώντ.

—Γιατί όχι σās παρακαλώ; Ο Άδάμ άκούσε την ιδέα της Εύας, σ' αυτή την πόζα! Έγώ μάλιστα φορώ και κάτι παραπάνω απ' ότι έφορούσεν ή Εύα στον Παράδεισο: τις κάλτσες μου!

—Ν πάση περιπτώσει πές μου την ιδέα σου, Μώντ, κι' έλπίζω να την εξαπολύσω στα πέρατα του κόσμου! Σοδ' υποσχομαι.

Τό μουτράκι της Μώντ παίρνει μια χαριτωμένη σοβα-ρότητα.

—Φθάνει να ρίξη κανείς μια ματιά στο παρελθόν, μου άπαντά γιά να πεισθί, ότι έχω δίκιο. Η Ίουδιθ, ή Κλεοπά-τρα, ή Αδαίδα. Όλες έτσάκισαν τη θέληση του άνδρός, που είχαν κοντά τους και τον έφεραν με τα νερά τους!

—Θέλεις λοιπόν να γίνης και συ Ίουδιθ; Νά κόψης το κεφάλι του Χίτλερ;

—Θά ξαναφύτρωνε, σ' άλλους ώμους!

—Τότε λοιπόν τί όνειρεύεσαι;

—Ο πόλεμος, αγαπητή μου δεν καταστρέφει μόνο τις πόλεις αλλά και τον έρωτα... Μή με διακόπτεις... Πρώτα-πρώτα όλος ο κόσμος είναι σαν τρελλός, όταν γίνεται πόλεμος. Τα κορίτσια φοβούν-ται μήπως πεθάνουν παρθένοι, οι χήρες τρο-μάζουν στη σκέψη, ότι μπορούν να μη γνω-ρίσουν δεύτερον άνδρα κι' ή νιοπαντρες φο-βούνται μη τυχόν δεν προφθάσουν ν' άπο-λαύσουν τη γοητεία της άπιστίας. Με κατα-

λαβαίνεις χρυσή μου; Όλος ο κό-σμος είναι άνω κάτω... Κι' άφου περάση ή μπόρα του πολέμου, τί καταστροφή, τί ά-πογοήτευση έπει-τα. Έχουν χαθί τόσο άνδρες! Λει-ψανδρία, αγαπητή μου, μάλιστα! Στίς

έκατο γυναίκες θα πέφτουν δύο άνδρες.. Φρίκη! Φρίκη!

—Η ιδέα σου λοιπόν, Μώντ.

Η Μώντ ρούφηξε με ήδο-νή το τσιγάρο της, έξετό-ξεψε προς το ταβάνι τον καπνό κι' έμεινε σιωπηλή,

λίγες στιγμές, παρακολουθώντας τα γαλανωπά συγνεφά-κια του καπνού, που ανέβαιναν προς την πλαφονέρα.

—Δεν θα είχαμε πιά πολέμους, μου άπάντησε, αν έγινό-ταν μια ανταλλαγή γυναικών!..

—...;.

—Μάλιστα, πώς ανταλλάσσονται τα προϊόντα, μεταξύ δύο χωρών; Το σιτάρι, το καουτσούκ... Νά γίνεται λοιπόν και ανταλλαγή γυναικών... Και όταν λέω ανταλλαγή γυ-ναικών, έννοω φυσικά μαζί με αυτές και τις έρωτικές μαρ-γιολιές... Σολάνζ, δόσε μου ένα άλλο κομπινιζόν σε παρα-καλώ. Δέ μου άρέσει το χρώμα του... Γιατί νομίζεις πώς κάνουν πόλεμο οι άντρες; Γιατί πλήττουν! Μάλιστα, σοδ' το λέω εγώ. Η άνία τους κάνει να ζητάνε μ' άπασχόληση, στον πόλεμο... Φαντάσου λοιπόν τώρα τι θα γίνι με την ανταλλαγή των γυναικών. Όλες οι γαλλίδες, που ξέρουνε μαργιολιές στον έρωτα, θα πλημμυρούσανε τη Γερμανία με το χαρούμενο γέλιο τους, με τα τρελλά παιχνίδια τους. Πάει το γερμανικό κατσούφισμα... Όλες οι γερμανίδες έξ' άλλου θα πλημμυρούσανε τη Γαλλία. Αυτές μ' όλη τη σοβαρότητά τους ξέρουνε κόλπα στον έρωτα που δεν τα ξέρουνε οι φραντσέζες. Οι άγγλοι θα ξεχάσουνε το μπι-φτέκ τους και τις Ίνδιες, όταν κυκλωθούν από τις φλο-γερές φασίστριες του Μουσολίνι..

Φαντάσου τώρα τι θα γίνι, στα άλλα κράτη. Το φαντάζεσαι;

—Πάνω κάτω...

—Δεν το φαντάζεσαι χρυσή μου. Ένας γάλλος, που έμαθε τον έρωτα από μια γερμανιδούλα δεν πεί να πολεμήσ η στην πα-τρίδα της. Το ίδιο κι' ο γερμανός.

—Ετσι θα έξασφαλισθί ή παγκό-σμια ειρήνη, ή συναδέλφωση των λαών... Έλα να με ντύσης, Σο-λάνζ, σε παρακαλώ.

Και συ αγαπημένη μου Ζακίν δόσε μου ένα τσιγάρο και σκέψου την ιδέα μου καλύτερα...

Πήρε το τσιγάρο που της έδω-κα τ' άναψε και πρόιθεσε.

—Φαντάζεσαι πώς οι Ρωμιοί που βλέπουν τα χανομάκια ώσαν ραχάτ λουκούμ, θα ρροδν καιρό να σκεφτούν να ξαναεκστρε-ψουν στη Μικρασία όταν ο Ιε-μάλ εξαποστείλη στη χώρα τους μερικές στρουμπουλές, και νόστι-μες Τουρκοπούλες, που τα όλο-μαυρα φλογερά μάτια τους διά-βουν χίλιους έρωτικούς καυμούς;

Η πώς οι Άμερικανοί θα θελή-σουν να τα βάλουν με την Ιαπω-νία, όταν ο Μικάδος τους εξαπο-στείλει μερικές χιλιάδες χαριτω-μένες Γκέισες;

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε το κουδούνι της έξόδου. Η Σο-λάνζ έτρεξε.

—Κυρία ο κ. Καζαντόρε. άνήγ-γειλεν ή καμαριέρα.

—Ο Ισπανός;

—Ναι.

—Ούφ. Πές του πώς δεν είμαι έδω, έφυγα... Έχει κάτι ιδιοτρο-πίες αυτός ο άνθρωπος!... Νομί-ζει, πώς βρίσκεται στην Ισπανία!

ΖΑΚΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗ

Ο ΠΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΗ

(ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1880)

Τό έχουμε συνηθίσει πιά, και τὸ λέμε και πολὺ συχνά, πῶς «τὰ παλιά τὰ χρόνια ἦταν καλύτερα»· ὅλες τίς φορές βέβαια δὲν ἔχουμε δίκιο καὶ ὑπάρχουν καὶ περιστάσεις ἀλήθεια πού ὁ λόγος αὐτὸς κρύβει πῶς πολὺ μιά θλίψη, μιὰ δυσἀρέσκεια γιὰ τοὺς τωρινούς κείρους μας, πού μᾶς δίνουν φιλαργυρία καὶ σπάνια τίς χαρὲς ἢ καὶ καθόλου... Ἦσαν δὲν θὰ εἶχαμε ἀδικο νὰ ποῦμε ὅτι μὲ τὴ νοσταλγική μας τούτη τὴ διάθεση τὰ βολέβουμε κάπως καὶ ἀπομακρύνουμε κάποτε-κάποτε τὴν ἐνοχλή τὴ δική μας γιὰ τίς δυστυχίες μας, δὲν ξέρω ποιές, πού θὰ μπορούσε μὲ τὴ θέλησή μας νὰ τίς ἀποφύγουμε...

Ὡς τόσο ὑπάρχει πολλὴ ἀλήθεια, ὅταν ξαναλέμε κάθε μέρα πῶς «τὰ παλιά χρόνια ἦταν καλύτερα»· Καὶ ἦταν δυστυχῶς καλύτερα!— Καὶ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας!— Ὅτι λέμε «κρίση» σήμερα, δὲν τὸ ξέρανε τότε. Ζούσαν σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀνθισμένη, πού ὁ λίβας τοῦ μεγάλου πολέμου δὲν εἶχε ξετινάξει τοὺς ἀνθούς καὶ τὰ ροδόφυλλα τῆς χαρᾶς... Δουλειὲς μπδλικες, τὸ λίγο χρῆμα κυκλοφοροῦσε πῶς δημοκρατικά... Ἦ φτώχεια ἦταν ὑπόθεση ἀτομικὴ καὶ ὄχι γενικὴ καὶ καθημερινή. Τὸ γλέντι ἤτανε συχνό, σὰν καθήκον. Δὲν ἦταν σὰν κι' ἐμᾶς τώρα πού, γιὰ ν' ἔγελῃς τὸ χεῖλός μας, πρέπει νὰ πῶμε κανόνια. Καὶ κανόνες δὲν κοβότανε τὸ κέφι μπροστὰ στὴν ἐννοια γιὰ τὰ ἔσχατα πού εἶχε κάνει γιὰ νὰ τὸ αἰσθανθῇ...

Χοροὶ, ἀπόκριες μὲ ζωντανία, μὲ κίνηση καὶ μὲ ὄρμη. Ἡ Ἀθήνα μας γεμάτη ἀπὸ χαρούμενους τύπους κι' ἀπὸ ἀνοιχτὲς καρδιές. Κι' ὁ πῶς χαρούμενος τύπος τῆς, ἢ πῶς ἀνοιχτὴ τῆς καρδιᾶς ἦταν ὁ Δ. Κόκκος, ὁ τρυφερός πατέρας, ὁ εὐγενικός οἰκογενειάρχης τῆς Πλάκας, ὁ πῶς χαριζόμενος, ὁ πῶς γλυκὴς ποιητὴς μὲ τὸ διπλό του τὸ σφύριγμα, μὲ τὸ τραγοῦδι του μαζί μὲ τὴν κιθάρα!... Ὁ μετὰ τὸν χρινὸς μὲ τὸ κομψὸ τὸ ἀνάστημα, μὲ τὸ ἑλκτικὸ μουσάκι τῆς ἐποχῆς, μὲ τὰ σπινθηροβόλα μάτια του τὰ γεμάτα λεπτότητα καὶ εἰσαισθησία, τὰ ξακουσμένα του τὰ μαῦρα μάτια...

Ἐχει δεῖ κανεὶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποιητὴ ἔχον ῥυμένο καὶ κοσμαγάπητο;— Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν!— Ἐχει δεῖ κανεὶς ποιητὴ καὶ διανοούμενο νὰ γλεντᾷ;

Ὅμως ὁ Δ. Κόκκος πέταγε μακριὰ τὰ διαβήματα, τὴ διπλωματικὴ του θέση, τὴ λογοτεχνία, τὴν ἐπιστήμη του καὶ— φόραγε τίς ἀπὸ κριεὶς ἕνα γλεντζέδικο χρωματιστὸ φράκο, ἐνέμιζε τὰ μεταξένια τοῦ τὰ μαλλιά στὸ μυρωμένο ἀέρα τοῦ καλοῦ ἀθηναϊκοῦ σαλονιοῦ καὶ ριχνότανε στὸ χορὸ. Εἶχε τυπώσει σὲ ψιλὸ γλῶσσῃ χαρτί πράσινο δίστιχα καὶ τετράστιχα γιὰ τὸν κάθε τὸν προσκαλεσμένο καὶ γιὰ τὴν κάθε του σεμνὴ νύκτα— σεμνὰ τετράστιχα καὶ δίστιχα, βγαλμένα ἀπὸ τὴν καρδιά του, ἀθάλα καὶ ἔξυπνα καὶ τὰ διαλαλοῦσε σὰν ἐφημερίδωπλῆς καὶ τὰ χάριζε στοὺς φίλους καὶ τὰ σκόρπιζε στοὺς δικοὺς... Τὸ κέφι φούντωνε, ἀβίαστοι καταράχτες ἀπὸ εὐθυμίας ἀφρίζανε σὲ αἰθούσες... Ἦταν ὁ καιρὸς πού τὸ πνεῦμα τὸ θεωροῦσαν ἀπαραίτητο στόλισμα τοῦ γλεντιοῦ... Καὶ δὲ λινθόστανε καθόλου ἡ φήμη του ἢ σοβαρὴ πού ἐπαίξε τόσο μέσα στὰ φῶτα τῆς

ἀποκριάτικας νύχτας. Ἰσα—ἴσα!— Καὶ δὲν τοὺς φάνε τ' ἀνέφελα τὰ δίστιχα καὶ τὰ τετράστιχα τοῦ ζήτοῦσαν κι' ἄλλα νὰ τοὺς πῇ κι' ἄλλος τὸν τριγυρίζανε οἱ κυρίες κι' ἡ χαμογελαστὰ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς προσφέρῃ τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ἀκούσουν... Σῶπαινε ἡ μουσική, παῖαν τὰ νέλια καὶ ὁ ἀβρός ὁ Δ. Κόκκος πού δὲν πείραζε οὔτε τοὺς φθονερούς πού τὸν εἶχαν βλάψει, ἀρχίζε ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ «Βουλιαγμένο καίκι» τὸ δημοτικώτατο:

Στῆς Χάλκης τ' ὁμορφὸ νησί σ' ἕνα μικρὸ λιμάνι
μισοπνιγμένο βόσκειται ξαμῶτατο καίκι
καὶ μοιάζει μ' ἄρρωστο βαρεῖα, πού λίγο πρὶν πεθάνει
βλέπει μ' ἐλπίδα τὴ ζωὴ, τὸ θάνατο μὲ φρίκη...

ἢ τὸν ἄλλο τὸ λαοφίλητο τὸν «Ἐρωτευμένο πετεινὸ»
Ἀπ' ὄρνιθα πού κλώσσιζεν αὐγὰ στὴν ἐξοχὴ
καὶ σὰ φιλόστοργη λεχὼ τὰ θέρμαιν' ἕνα μῆνα,
ἐβγῆκαν κι' ἐμ-γάλῳσαν τὴν ἴδιαν ἐποχὴ
σὰν πίσσα μαῦρος πετεινός, σὰ χιόνι ἀσπρὴ χήνα...

Μὰ δὲν ἦταν ὁ Δ. Κόκκος μόνο ἡ χαρὰ τῶν σαλονιῶν. Χάριζε τὴν ἀστείρευτὴ χαρὰ του καὶ στὸ λαὸ πού τὸν ἀγαποῦσε καὶ πού τὸν λάτρευε... Ὁλος ὁ κόσμος τραγουδοῦσε παντοῦ τίς ἀποκριὰς αὐτὰ τὰ τραγοῦδια τοῦ τὰ δυο βλῖα. Πρῶτα τὸ «Καρναβάλι»:

Νά, νὰ καρναβάλι
ἐπρόβαλε πάλι,
μὲ τρέλλα μεγάλη
μὲ ὄρμη περισσή!

Νά, ὅλους πειράζει
καὶ μὲ ὅλους τὰ βάζει
καὶ σὲ ὅλους μοιράζει
ζωὴ καὶ κρασί!

Σὲ νιές, σὲ μαννάδες
παιδιὰ καὶ νταντάδες
γριές καὶ παπάδες
μουτσούνα φορεῖ!

Κι' ὁ κόσμος ξεχάνει
μιὰ μέρα τὸν φθάνει,
μιὰ μέρα τοῦ κάνει
ζωὴ νὰ χαρῇ!

Καὶ ὕστερα τὸ ἄλλο πού προμαντεύει τὰ τραγοῦδια τῆς «Μαρούλας» καὶ τοῦ «Μπάμπη Λινάρδου», πού ἔγραψε ἀργότερα:

Ἐντύθηκε ἡ Μαρούλα
τὰ ροῦχα τοῦ λακὲ
καὶ τρέχει νὰ χορέψῃ
σὲ κάπιο μπάλ-μασκέ.

Στὸ σπίτι ὁ Νικόλας
φωνάζει δυνατὰ
—Βρὲ Μαρούλα, ποῦ εἶσαι;
τοῦ κάκου τὴ ζητᾷ!

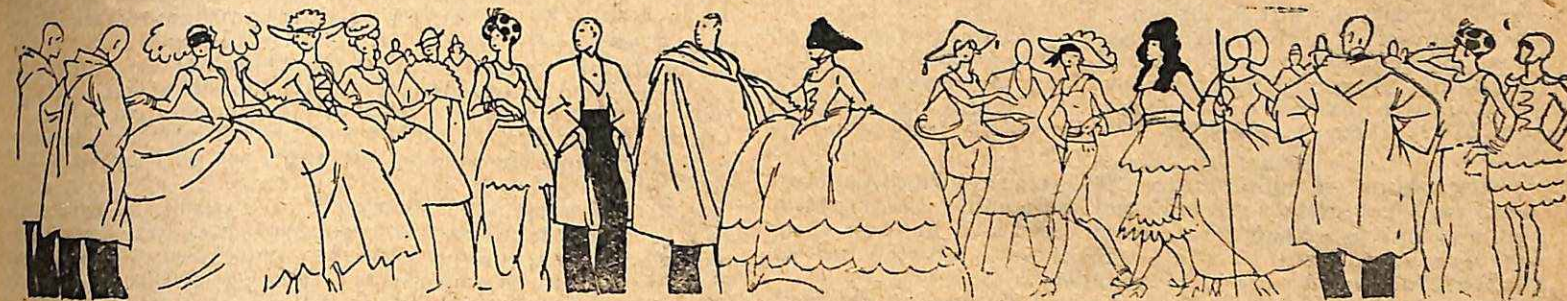
—Τὶ νὰ κάμω; πὼς θὰ μείνω
μοναχὸς ὁ φουκαρᾶς;
Αἱ, λοιπὸν κι' ἐγὼ ἄς γίνω
στὸ μομέντο μασκαρᾶς.

Τὰ ροῦχα τῆς Μαρούλας
σὲ μιὰ στιγμή φορεῖ...
καὶ βόσκειται στὸ μπάλο
κι' ἐκείνος αὐθωρεῖ.

—Χορεύετε, κυρία;
τῆς λέγει ὁ λακὲς
—Βοῦ!, μουσιῶ, φωνάζει
ὁ ἀγνώστος μασκὲς.

—Βρὲ Μαρούλα;—Βρὲ Νικόλα!
—Σὲ ζητῶ, σὲ κυνηγῶ!
—Τράβα, τοίμπα, τρέχα, κύλα
μασκαρᾶς ἐσὺ κι' ἐγώ!

Καὶ τριγυρίζανε καὶ δίνανε τὸν ἰδιαίτερο τόνο τοὺς στίχων Ἀπόκριαν τὴν παλιά, κάτω ἀπὸ τὸν κατακάθαρο οὐρανὸ τῆς ἀπλῆς παλιᾶς Ἀθήνας, μὲ τὰ ἡσυχὰ ἰδανικά καὶ βρῖσκαν θερμὴ ἀνταπόκριση σὲ τὴν καρδίαν ὁλῶν καὶ καμαρώνανε γιὰ τὸν εὐγενικώτατο ἄνθρωπο, πού φτέρωνε τὸ αἰσθημὰ τους καὶ τὸ ζωντάνευε μὲ τὴ γλυκειὰ του τὴν ελκρινεία, τὸν καλὸκαρδὸ τὸ συγγραφέα πού σὲ λίγο τοῦ χειροκροτῆσαν τὴν περιφημὴ τὴ «Λύρα τοῦ Γέρω—Νικόλα» καὶ τὸν ἀξέχαστο τὸν «Καπετὰν Γιακουμῆ»... Καὶ

ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ἀπὸ τὰ πολὺ παλὰ χρόνια τὸ περὶ τὸν ἀποκριᾶς τὸ εἶχαν πολλοὶ λαοί, πού βρίσκανε χαρὰ κι' εὐχαρίστηση νὰ ντύνουνται μασκαράδες καὶ νὰ γλεντοῦν ἔτσι πῶς ἐλεύθερα καὶ μὲ περισσότερο, φυσικά, κέφι.

Οἱ παλῶι Ἑβραῖοι, ἂν καὶ ἦταν λαὸς αὐστηρὸς καὶ συγκρατημένος, εἶχαν κάποιον εἶδος ἀποκριᾶς γιὰ νὰ εορτάζον καθε χρονία μιὰ νύκτα πού τοὺς ἔσωσε ἀπὸ κάτι φοβερούς τοὺς ἐχθρούς.

Στὴν Αἴγυπτο τὴν παλὰ δὲν ὑπῆρχαν κανονικά τέτοια ξεφαντώματα, μόνον σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις ἀποφασίζανε οἱ παπάδες τοὺς, μόνο ὡς εἰδος λειτουργίας, νὰ φοροῦν δέρματα καὶ νὰ κρατοῦν θύρρους, χορεύανε καὶ γλεντοῦσαν κι' αὐτοὶ καὶ σχεδὸν ὀργιάζανε στ' ὄνομα τοῦ θεοῦ!—καλὸς καὶ χρήσιμος θεός!—

Κι' ἂν προσέξουμε λίγο περισσότερο, θὰ δοῦμε ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἕνα εἶδος ἀποκριᾶς—μεταμφίεση δηλαδὴ καὶ πανηγύρια—ἦταν καὶ τὸ θέατρο στὴ γέννησή του.

Ἐκεῖνοι ὅμως πού τὸ παρακάνανε ἦταν οἱ Ῥωμαῖοι· δυὸ φορές κιόλας τὸ χρόνο οἱ δοῦλοι φοροῦσαν τὰ ροῦχα τῶν κυρίων τους καὶ τὸ ρίχνανε στὸ γλέντι γιὰ λίγες μέρες καὶ κανένας δὲν τοὺς πείραζε ὅτι βρωμιές κι' ἂν κάνανε—καὶ ἔβρανε νὰ δημιουργοῦν ἀνήθικες διασκεδάσεις καὶ γιὰ τὸν ἄλλο χρόνον διαρκῶς εἶχαν... ἔγκρατεια καὶ γιὰ τὴν παρακολουθοῦσαν τὴν ψυχρὴ τους καὶ παίρνανε μαθήματα, πού εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ τὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ τὰ τελειοποιήσουν.

Καὶ τότε ἄρεσαν αὐτὲς οἰδυσυγκρατῆτες χαρὲς τῶν δοῦλων, πού ἀργότερα στὸ χριστιανισμό, πού δὲν ὑπῆρχε πιά δουλεία, τίς συνηθίες τίς πήραν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ καὶ δὲν ἀκούγανε κανέναν, μὰ οὔτε καὶ τὸ χρυσόστομο, πού τοὺς ἔλεγε καὶ τοὺς ἐλάλεγε τὴν γλυκειὰ του τὴν ρητορικὴ νὰ κάθουνται ἡσυχὰ καὶ νὰ μὴ ντύνουνται μασκαράδες.

Γιὰ τὴν τότε δὲν εἶχαν οἱ ἀποκριᾶς τὸν ἀρκετὸ νὰ ποῦμε, ἄθωο χαρακτή-

ρα πού ἔχουν σήμερα, ἰδίως στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἀγγλία, ἦταν μιὰ ἐποχὴ τοῦ χρόνου, ἐκεῖ κατὰ τὰ χριστούγεννα, πού οἱ ἄνθρωποι δὲν βρίσκανε πῶς τοὺς ἔβρανε ἡ φαντασία τους γιὰ νὰ τοὺς δώσουν στὰ γλέντια καὶ στὰ ὄργια. Οἱ σημερινὲς «ἀστυνομίες ἡθῶν» θὰ ἔαλζιζόντουσαν καὶ θὰ ζητάγανε τὴν ἐνίσχυση ὅλου τοῦ στρατοῦ γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν τίς διατάξεις τους—ἂν ὑπῆρχαν τότε.

Σήμερα πιά στὸν τόπο μας, ἡ οἰκονομικὴ κρίση χάλασε καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς ἀποκριᾶς. Ἐδῶ καὶ καμμιὰ εἰκοσαριά χρόνια δὲν τὸ αἰσθάνονταν οἱ Ἀθηναῖοι πῶς ἦρθαν οἱ ἀποκριᾶς μόνο ἀπὸ τίς ἀποκριάτικες Ἐπιθεωρήσεις, πού ὁ καθένας εορτάζει μόνος του, παρακολουθώντας τὰ νούμερα, παρὰ οἱ δρόμοι κλείνανε ἀπὸ τίς ἐξέδρες, πού στήνανε οἱ ἐπιτροπὲς τῶν «κομιτατῶν». Ἡ ὁδὸς Κοραὶ φιλοξενοῦσε τὴν πῶς πλατεῖα ἐξέδρα καὶ τὴν ἐπιτροπὴ, πού ἔδινε τὰ βραβεῖα, ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος δεχότανε δυὸ ἐξέδρες, μιὰ μὲ τὴ ράχη στὸ σημερινὸ ὑπουργεῖο τῆς Συγκοινωνίας καὶ μιὰ στὸν Κήπο. Ὁ δρόμος στρωνότανε μ' ἕνα πολὺχρωμο χαλί, σὰ μωσαϊκὸ, ἀπὸ τὸ χαρτὸ πόλεμο, («χαρτί καὶ πόλεμος, μιὰ πεντάρα τὸ ποτήρι»), στοὺς στύλους μέρους ὕστερα, κρεμόντουσαν οἱ σερπαντίνες, πού τίς Κυριακὲς σχηματίζανε γέφυρες ἀπὸ μπαλκόνι σὲ μπαλκόνι. Μὲ τὸν ψυχρὸ βορᾶ τὸν χαρὰχτηριστικὸ, πού φυσάει σὲς μέρες αὐτές, οἱ Ἀθηναῖοι πού εἶχαν ἀμάξια, ἀμαξάκια μ' ἕνα, μὲ δυὸ ἄλογα ἢ καὶ μὲ τὰ μικρόσωμα τῆς Σκύρου, βγάνανε περὶ τὸ καὶ εἶχανε τίς ρόδες τους στολι-

μμένες μὲ χάρτινα τριαντάφυλλα, τ' ἄλλοι γὰ τοὺς καμαρώνανε μὲ τὰ φάλαρά τους τὰ καταστόλιστα καὶ πολλὲς ὁμορφὲς νοικιάζαν ἕν' ἀμάξι μὲ τίς κομπῆς τους τίς μεταμφιέσεις κι' εἶχανε μπροστὰ τοὺς ἕνα πανεράκι γεμάτο μπουκετάκια μενεξέδες πού τοὺς πετοῦσαν σὲ γνωστοὺς καὶ σὲ ἀγνώστους πού ἔπρεπε νὰ γίνουν γνωστοί.

Οἱ γειτονιὲς γινόντουσαν ἔρημες, ὡς κι' ἡ κουτσὴ Μαρία μάζευε τὰ κουτσουβελὰ τῆς κι' ἔτρεχε νὰ στριμωχθῇ στὸ πεζοδρόμιο νὰ δῇ τ' ἄρματα πού περνάγανε σιγά-σιγά κι' ἄς μὴν καταλάβαινε τὰ μυθικά συμπλέγματα, πού σχηματίζανε ἀπάνω τοὺς μαθητὲς τοῦ πολυτεχνεῖου, φοιτητὲς καὶ ἄλλοι ἀνοιχτόκαρδοι γλεντζέδες. Ἦταν ἕνα γλέντι, πού θὰ τόλεγε κανεὶς σοβαρό! Μὲ τὴν προσοχὴ καὶ μὲ τὸν ἐνδιαφέρον τὸν χαίροντοῦσαν. Ἦ Ἀστυνομία δὲν πρόφτανε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐορτασμό. Οἱ γαντοφορεμένοι οἱ παλῶι ἀστυφύλακες, ἀνοίγανε τὴν πομπὴ παραταγμένοι στὸ πλάτος τοῦ δρόμου. Θυμᾶμαι τὸ Σπαντωνῆ πού ρύθμιζε τὴν κίνησιν συνεννοούμενος δι-ἀρκῶς μὲ τὸν Ἀστυνόμο.

Ἦ Ἀστυνομία δὲν πρόφτανε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐορτασμό. Οἱ γαντοφορεμένοι οἱ παλῶι ἀστυφύλακες, ἀνοίγανε τὴν πομπὴ παραταγμένοι στὸ πλάτος τοῦ δρόμου. Θυμᾶμαι τὸ Σπαντωνῆ πού ρύθμιζε τὴν κίνησιν συνεννοούμενος δι-ἀρκῶς μὲ τὸν Ἀστυνόμο.

Ἦ Ἀστυνομία δὲν πρόφτανε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐορτασμό. Οἱ γαντοφορεμένοι οἱ παλῶι ἀστυφύλακες, ἀνοίγανε τὴν πομπὴ παραταγμένοι στὸ πλάτος τοῦ δρόμου. Θυμᾶμαι τὸ Σπαντωνῆ πού ρύθμιζε τὴν κίνησιν συνεννοούμενος δι-ἀρκῶς μὲ τὸν Ἀστυνόμο.

Ἦ Ἀστυνομία δὲν πρόφτανε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐορτασμό. Οἱ γαντοφορεμένοι οἱ παλῶι ἀστυφύλακες, ἀνοίγανε τὴν πομπὴ παραταγμένοι στὸ πλάτος τοῦ δρόμου. Θυμᾶμαι τὸ Σπαντωνῆ πού ρύθμιζε τὴν κίνησιν συνεννοούμενος δι-ἀρκῶς μὲ τὸν Ἀστυνόμο.

Κι' οἱ δυὸ τοὺς, καὶ ὁ Γρίβας καὶ ὁ Θεοδοσίου, τὸ καλοκαίρι κάνανε καὶ θεατρικὲς παραστάσεις σὲ μικρὰ συνοικιακά θεατράκια, σὰν τοὺς ἀρχαῖο-τάτους προγόνους μας, πού εἶχαν συνδυάσει ἀποκριᾶς καὶ θέατρο!...

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΤΟ ΜΑΥΡΟ

Ενα δαιμονισμένο κουδούνισμα ξύπνησε τη θυρώρο του αριθμού 9 της λεωφόρου Χδς. Αρχισε να σιγαλοβρίζει γιατί της χαλάσαν τον ύπνο, αλλά όμως σηκώθηκε. Κάποιος άργησε, ενώ αψήφισε πως είχαν γυρίσει όλοι.

—Ρά κοντεύουν τρεις! Είπε στον άντρα της, ενώ τράβαγε το κορδόνι. Ποιος γυρίζει έξω τέτοια ώρα;

Μιά φωνή ρώτησε.

—Τό γιατρό 'Αρέλ. Σε ποιά πάτωμα;

—Στό τρίτο άριστερά! Απάντησε ή θυρωρός. 'Αλλ' ό γιατρός δέν δέχεται τη νύχτα.

—Είναι ανάγκη και θα δεχθώ.

Ο έπισκέπτης μπήκε. 'Ανέβηκε ένα πάτωμα, ανέβηκε τό δεύτερο, όμως δέν σταμάτησε στό τρίτο, όπου ήταν τό δωμάτιο του γιατρού, αλλ' ανέβηκε έως τό πέμπτο. 'Η μεγάλη πόρτα πάνοιγε στόν κεντρικό διάδρομο του πατώματος, ήταν κλειστή. Μά ένα κλειδί πούχε μαζί του την άνοιξε.

—Θαυμάσια! έμουρμούρισε. 'Η δουλειά άπλοποιείται. 'Αλλ' άς μη βιαζώμαστε. Πρέπει ή θυρωρός να πιστέψη πως πήγα στό γιατρό. 'Ας άφίσω λοιπόν να περάση τόση ώρα όση χρειάζεται να τό χτυπήσω, να μ' άνοιξη και να κουβεντιάσουμε. Λαμπρά! 'Ας κατέβω.

Κατέβη και πάλι. Όταν έφτασε κάτω άρχισε να βρίζει τό γιατρό πού τάχα δέν τ' άνοιξε, για να τον άκούση ή θυρωρός. 'Επειτα τράβηξε τό σύρτη, της πόρτας ώστε να έξέχη και την έσπρώξε δυνατά, την έκανε να χτυπήσει για να φανή ότι έκλεισε. 'Αλλ' ή πόρτα δέν έκλεισε, ό σύρτης την έμπόδισε. Τότε ό άγνωστος βέβαιος ότι είχε ξεγελάσει τό φύλακα, ξαναμπήκε άθόρυβα, χωρίς να τον αντίληφθώ κανείς. 'Απαθέστατα τότε ξαναάνεβηκε τά πέντε πατώματα. Στό χώλ, φωτίζοντας με τό κλεφτοφάναρό του, άφισε τό έπανωφόρι και τό καπέλλο του έπάνω σε μία καρέκλα, κάθισε σε μιά άλλη κι' έφόρεσε έπάνω από τά παπούτσια του παχειά ύποδήματα από άχερο.

—Ούφ, πόσο καλά πάμε! μουρμούρισε. Και τι εύκολο έπάγγελμα για έναν οικογενειάρχη. Ξέρω καλά τη διαίρεση του σπιτιού, φτάνω εύκολα στό δωμάτιο της κομήςσης, μιά μικρή έγχειρηση στό σύρτη και... έδώμαστε.

Επροχώρησε μέσα στό διάδρομο, στάθηκε μπροστά σε μία πόρτα και πριν μεταχειρισθώ τά εργαλεία του, δοκίμασε μήπως ή πόρτα ήταν άνοιχτή. Γύρισε τό χερούλι της κλειδαριάς, κι' ή πόρτα άνοιξε.

—Φίλε μου, Λουπέν, έμουρμούρισε, ή τύχη σ' εύνοεί. Δέν σοφ χρειάζεται τίποτε άλλο. Ξέρεις καλά τά μέρη όπου θα βρεθής. Ξέρεις πού κρύβει ή κόμησσα τό μαύρο μαργαριτάρι. Κατά συνέπειαν για να γίνω τό μαύρο μαργαριτάρι δικό σου, φρόντισε να μη ξυπνήση ή κόμησσα.

Ο 'Αρσέν Λουπέν έχρειάσθηκε μισή ώρα για ν' άνοιξη τη δεύτερη πόρτα, μιά τζαμόπορτα πουβλεπε στην κρεββατοκάμαρα. Τόκανε όμως με τόσας προφυλάξεις, ώστε κι' αν τυχόν άκόμα δέν, κοιμώτανε ή κόμησσα, δέν θα την άνησυχούσε κανένα ύποπτο τρίξιμο. 'Ηξερε ότι ύπληρε μπροστά ένα ντιβάνι, δίπλα μία πολυθρόνα και πιο κεϊ, κοντά στό κρεβάτι, ένα τραπεζάκι. 'Επάνω στό τραπεζάκι αυτό ύπληρχε ένα κουτί με έπιστολόχαρτα και μέσα σ' αυτό τό κουτί πούταν κλεισμένο άπλά, βρισκότανε τό μαύρο μαργαριτάρι.

Ξαπλώθηκε φαρδύς-πλατύς στό χαλί, κι' έκανε τό γύρο του ντιβανιού. 'Αλλ' ως την άκρη σταμάτησε για να κρατήση τους

παλμούς της καρδιάς του. 'Αν και δέν τον έτάραξε κανένας φόβος, τό ήταν άδύνατο τά νικήση αυτό τό είδος της νευρικής άγωνίας πού μάς πιάνει μέσα στην ύπερβολική ήσυχία. Κι' άπορούσε κι' ό ίδιος πως έταράχθη, για τό τίποτα, ένας άνθρωπος πούχε περάσει στιγμές τρομερές, χωρίς να συγκινηθώ. Δέν τον άπειλούσε κανένας κίνδυνος. Τότε γιατί χτυπούσε έτσι ή καρδιά του; Μήπως αίτια της ταραχής του ήτανε αυτή ή γυναίκα πού κοιμότανε δίπλα του; Πρόσεξε και νόμισε ότι διέκρινε τό θόρυβο άναπνοής, Καθισούσε σά να έπρόκειτο για κάποια φιλική παρουσία. Μά μικρά, ανεπαίσθητα κινήματα έσύρθηκε έως τό τραπέζι ψηλάφώντας στό σκοτάδι με τεντωμένο τό χέρι. 'Επίασε τό ένα από τά πόδια του τραπεζιού. 'Επ' τέλους! Δέν είχε παρά να σηκωθώ, να πάρη τό μαργαριτάρι και να φύγη.

Ομως τη στιγμή πού δοκίμαζε να σηκωθώ, τό άριστερό του χέρι έπιασε κάποιο αντικείμενο, πού κατάλαβε άμέσως πως ήταν λαμπάδα πούπεσε και άμέσως έψηλάφισε ένα ξυπνητήρι. Τί συνέβαινε; Δέν καταλάβαινε. Αυτή ή λαμπάδα, τό ρολόι έκείνο... γιατί αυτά τά πράγματα δέν ήταν στην θέση τους; Τί είχε συμβή λοιπόν μέσα στό τρομερό σκοτάδι;

'Εξαφνα του έξφυγε μιά κραυγή. Είχε άγγίξει, κι' ένα παράξενο, ένα άκατανόητο πράγμα; 'Αλλ' όχι, δέν ήταν δυνατό φαίνεται πως ό φόβος του έτάραξε τον έγκέφαλο. Είκοσι λεπτά, μισή ώρα έμεινε άκίνητος, ταραγμένος, με τά ηγλικία ιδρωμένα. Και τά δάχτυλά του διατηρούσαν τό συναίσθημα της επαφής έκείνης.

Με φοβερή άγωνία, άπλωσε και πάλι τό χέρι κι' αυτό ξανακούμπησε πάλι στό παράξενο έκείνο, τό άκατανόητο αντικείμενο. Τό ψηλάφησε. 'Επίμενε στόν ψηλαφημό και κατάλαβε. 'Ηταν μαλλιά κεφαλιού, και ένα πρόσωπο έντελώς κρύο, σχεδόν πάγωμένο.

—Όσο τρομακτική κι' αν είναι ή πραγματικότητα, ένας άνθρωπος σαν τον 'Αρσέν Λουπέν την περιφρονεί μόλις την ίδώ. 'Αμέσως γύρισε προς τά εκεί τό κλεφτοφάναρό του. Μιά γυναίκα βρισκότανε μπροστά του, σκεπασμένη με αίματα! Φρικαλέα τραύματα είχαν κατασκάψει τον τράχηλο και τους ώμους της. 'Εσκηψε και την εξέτασε: 'Ηταν νεκρή!

—Πεθαμένη! πεθαμένη! έπανάλαβε έμβρόντητος.

Και παρατηρούσε τά άπλανή μάτια της, τό μισοάνοιγμα έκείνο του στόματος π' άφινε να φαίνωνται τά δόντια, παρατηρούσε την κατακίτρινη μορφή της, και τό αίμα έκείνο, τό αίμα πού χύθηκε στό χαλί, κι' ήτανε τώρα πηχτό και μαύρο. Σηκώθηκε, γύρισε τό κουμπι του ήλεκτρικού, τό δωμάτιο πλημμύρισε από φώς και μπόρεσε να διακρίνη τά άποτελέσματα κάποιας πάλλης λυσσώδους. Τό κρεβάτι ήταν έντελώς άναποδογυρισμένο, τά σκεπάσματα και τά στρώματα πεταγμένα. Χάμω ή λαμπάδα, παραπέρα τό ρολόι — οι δείχτες έδειχναν έντεκα και είκοσι—λίγο μακρύτερα μιά άναποδογυρισμένη καρέκλα και παντού αίμα.

—Και τό μαύρο μαργαριτάρι; έψιθύρισε. Τό κουτί με τό χαρτί των έπιστολών βρισκότανε στη θέση του. Τό μαργαριτάρι κλειμένο και ή κόμησσα σκοτωμένη! Τά πράγματα δέν ήταν καθόλου εύχάριστα και ή πρώτη σκέψη του Λουπέν ήταν να φύγη για να μην ένοχο-

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

πιοηθ. 'Εν τούτοις δέν έκινήθη. Κάθε άλλος θα τόκανε, αλλ' αυτός τό θεώρησε λιποταξία. 'Επεσε άπάνω σε μία πολυθρόνα και στάθηκε με τίς γροθιές του σφιγμένες στό μέτωπό του πού φλογιζότανε.

Ποιος δέν έγνώρισε την Λεοντίνη Τζάλτι, την περίφημη πρίμα, την χήρα του κόμητος Νν' 'Αντιλό; την Τζάλτι πού ή πολυτέλεια της θάμπωνε τό Παρίσι, πού τά κοσμήματα της, από διαμάντια και μαργαριτάρια, είχαν γίνει όλης πανευρωπαϊκής; 'Απάνω της έφερνε περιουσίες όλόκληρες, κι' όταν έχασε τά λεπτά της με την καταστροφή στό χρηματιστήριο, κατώρθωσε να διατηρήση τό περίφημο μαύρο μαργαριτάρι, πού της τό είχε κάνει δώρο ένας αυτοκράτορας. 'Επρότιμηση να ζή στό πέμπτο πάτωμα, με την άκούλουθό της, τη μαγείρισσα κι' έναν υπηρέτη, παρά να πουλήση αυτόν τον άνεκτίμητο θησαυρό!

'Η άνακρίσις άρχισε τη δουλειά της, και έπιασε τον Βίκτωρα Δανέγκρ, τον υπηρέτη της κόμησας. Οι ένδείξεις γι' αυτόν ήταν βρειές. Στό λουστρινένιο μανίκι του γιλέκου του, πού τό βρήκε στη σοφίτα ό διευθυντής της 'Ασφαλείας, κάτω από τό στρώμα, παρατηρήθηκαν λεκέδες από αίμα. 'Εκτός τούτου έλειπε από τό γιλέκο του ένα κουμπι ντυμένο με τσόχα, και τό βρήκαν στό κρεβάτι του θύματος. 'Εβεβαιώθη άκόμη ότι βγήκε στις έπτά τό πρωί, ενώ στις όχτώ ή μαγείρισσα και ή άκόλουθος βρήκαν τίς πόρτες κλειδωμένες. 'Αρα είχε άντικλειδί.

Τίποτα άλλο δέν άνεκάλυψαν. 'Ο γηραιός άρχιεπίοπτης Γκανεμάρ Ισχυριζότανε, ότι ή ύπόθεση μύριζε Λουπέν. Τό δικαστήριο δέν έπέισθη για την ένοχη του Δανέγκρ, κι' ό υπηρέτης ύστερα από προφυλάκιση έξη μηνών, άφέθη έλεύθερος.

Βγήκε από τη φυλακή τό άπόγευμα μιάς Παρασκευής, άδύνατος και συντετριμμένος από την έξάμην φυλάκιση. Οι άνακρίσεις, οι δίκες, οι συσκέψεις των ένόρκων και ή

προφυλάκιση, όλα αυτά τον είχαν κάνει έρμαιο παθολογικού τρόμου. Τη νύχτα τον έβασάνιζαν φρικώδεις εφιάλτες και όπτασιες λαιμητόμων. 'Ετρεμεν όλόκληρος από φόβο και πυρετό.

Με τό όνομα 'Ανατόλ Ντυφούρ νοίκιασε ένα μικρό δωμάτιο στό ύψώματα της Μονμάρτρης κι' έζούσε κάνοντας θελήματα. 'Ελεεινή ζωή! Τρεις φορές τον πήραν σε δουλειά και τον έδιώξαν και τίς τρεις φορές, γιατί τον άναγνώρισαν. Νόμιζε πως τον παρακολουθούσαν. Φανταζότανε πως θα τον παρασύρουν κάπου και θα τον γραπώσουν. Και έκ των προτέρων έννοιώθε τό τραχύ σφίξιμο του χεριού πού θα τον άρπαζε από τον γιακά.

'Ενα βράδυ πού έτρωγε σ' ένα μαγέρικο, κάποιος πήγε κι' έκάθισε στό ίδιο τραπέζι άπέναντί του. 'Ηταν ένα άτομο σαράντα περίπου χρονών και φορούσε μαύρη ρεντιγκότα άμφιβόλου καθαριότητας. 'Όταν έφαγε γύρισε και κοιτάξε τον Δανέγκρ. Αυτός έκίτρινε: σίγουρα ήταν κάποιος πού τον παρακολουθούσε όλόκληρες έβδομάδες. Θέλησε να σηκωθώ, μά δέν μπόρεσε. 'Ο άγνωστος του έπρόσφερε κρασί.

—Είς ύγειάν Βίκτωρ Δανέγκρ! του είπε. 'Εκείνος ξαφνιάσθηκε κι' άρνήθηκε πως λέγότανε Δανέγκρ. 'Αρχισε να όρκίζεται ότι τον έλεγαν Ντυφούρ και τον παρέπεμψε να ρωτήση τό μάγερα. 'Ο άγνωστος έβγαλε τότε την κάρτα του και του την έδωσε. 'Ο Βίκτωρ έδιάβασε: «Γκριμοντάν, πρώην έπόπτης της Δημ. 'Ασφαλείας. Πληροφορία έμπιστευτική».

'Εφρίκιασε και τον ρώτησε αν ήταν άστυνομικός. 'Εκείνος άπάντησε πως παραιτήθηκε κι' ήταν τώρα ιδιώτης άστυνόμος, πού είχε μεγάλη έπιθυμία ν' άσχοληθώ με την ύπόθεσή του. Του είπε λοιπόν, ότι ήταν άπεσταλμένος από τη δεσποινίδα Σενκλέβ, κληρονόμο της δολοφονηθείσης κόμησας Ντ' 'Αντιλό, να του γυρέψη τό μαύρο μαργαριτάρι, πού είχε κλέψει. Τρέμοντας ό Δανέγκρ άρνήθηκε.

—'Αν τό είχα κλέψη, θα ήμουν ό δολοφόνος! έψέλλισε.

—Συ είσαι ό δολοφόνος... ή γελάς. 'Αν σ' άθώωσαν οι ένορκοι, αυτό δέν θα είπώ τίποτα, γιατί έγώ έχω όλες τίς άποδείξεις. Λοιπόν, άκούσε: Τρεις βδομάδες πρό του έγκλήματος έκλεψες από τη μαγείρισσα τό κλειδί πού άνοίγει την πόρτα της ύπηρεσίας κι' έκανες όμοιο άντικλειδί, εις του Ουτάρ, όδός 'Ομπερκάμ αριθμός 244.

—Δέν είν' αλήθεια, δέν είν' αλήθεια, έγυρλίισε ό Βίκτωρ, κανείς δέν είδε αυτό τό κλειδί... δέν ύπάρχει τέτοιο κλειδί.

—Νά τό!

Μετά μικρή σιωπή ό Γκριμοντάν έπανάλαβε:

—'Εσκότωσε την κόμησσα, ένα μαχαίρι πού τ' άγόρασες στο παζάρι της Δημοκρατίας, την ίδια μέρα πού παράγγειλες τό κλειδί. 'Η κόμησσα είναι τριγωνική και έχει μιά αύλακιά.

—Κουραφέξαλα. Μάκατε στό βρόντο. Κανείς δέν είδε τό μαχαίρι.

—Νάτο!

Ο Βίκτωρ Δανέγκρ έκανε κίνημα να όπισθοχωρήση. 'Ο Γκριμοντάν του είπε πως τό μαχαίρι είχε άκόμη ξερά τά αίματα, πως ό κλειδαράς κι' ό ύπάλληλος θυμήθηκαν ότι του τά είχαν πουλήσει και θα τον άναγνώριζαν. Του είπε άκόμα πως, έν ώ έφευγε, μετά τό έγκλημα στό μέσο της κάμαρας, γιατί φοβήθηκε, άκούμπησε στόν τοίχο να σηριχθώ και τά δάχτυλά του, τά βουτηγμένα στό αίμα, άποτυπώθηκαν καθαρά ύπληρχαν εκεί τά δακτυλικά του άποτυπώματα, πού ή άστυνομία δέν τά παρατήρησε τότε.

Ο Βίκτωρ Δανέγκρ ήταν σαν πεθαμένος. Σταγόνες ιδρώτος έτρεχαν από τό μέτωπό του. Παρατηρούσε με μάτια τρελλού τόνάλλοκοτό αυτόν άνθρωπο πού περιέγραφε

τό έγκλήματό του σαν να ήταν παρών. 'Εσκυψε τό κεφάλι νικημένος τά όμολόγησε όλα, ύπόδειξε τό μέρος όπου είχε κρυμμένο τό μαύρο μαργαριτάρι και δέν γύρεψε εις άντάλλαγμα παρά διακόσιες δραχμές και ένα εισιτήριο για την 'Αμερική. Του τά έδωσε, και την άλλη μέρα ή «Γαλλική 'Ηχώ» έγραφε:

«'Από χθές τό περίφημο μαύρο μαργαριτάρι βρίσκεται στα χέρια του 'Αρσέν Λουπέν, πού περιμένει τίς προσφορές των πολυκατομμυριούχων...»

—Και να πως τιμωρείται τό έγκλημα! συνέπερανε ό Λουπέν, όταν μου άποκάλυψε τό μυστικό.

—Ναι, αλλά με τό όνομα Γκριμοντάν, βούτηξες τό μαργαριτάρι.

—'Ακριβώς! 'Αλλά έκοπίασα. Βρέθηκα στό θάλαμο της κόμησας και δέν μπορούσα να χωνέψω ότι άλλος είχε πάρει πριν από μένα τό μαργαριτάρι. Μέσα σε σαράντα λεπτά, μπερδεμένος σε θέση αδιέξοδο, έξακριβώσα τίς λεπτομέρειες του έγκλήματος. Κατάλαβα ότι δολοφόνος ήταν ό ύπληρέτης. 'Επρεπε να πισθώ κι' άφισα έγώ τό κουμπι του γιλέκου του κάτω από τό κρεβάτι. 'Αλλ' έπρεπε να μην καταδικασθώ κι' έπήρα τό μαχαίρι πού είχε άφίσει εκεί, έπήρα τό άντικλειδί πού τό είχε ό ήλίθιος λησμονημένο στην πόρτα, κλειδώσα κι' έφυγα, άφ' ου έσβυσα τά άποτυπώματα του τοίχου. Και τώρα τό μαργαριτάρι είναι έδώ.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΤΙ ΕΓΡΑΦΕ Ο Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ ΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΗΑ ΤΟΥ 1905

Τί κακό πού γινότανε στην οδό Σταδίου! Τί όχλοβοή! Τί συρφετός!

Τά τράμ είχανε σταματήσει. Μέσα σέ σύννεφα από σκόνη περνούσαν τά λοντώ άργά, τόνα πίσω από τάλλο, γεμάτα ντόμινα μαύρα και τριανταφυλλιά και γαλάζια και κόκκινα και κίτρινα και πράσινα, με ταντέλλες μαυρες με άσπρα γάντια και κάτι μακρυές χρωματιστές κορδέλλες κρεμαστές πίσω τους. Φωνές μασκαράδικες. Στραγάλια, μπουκετάκια, ρουκέτες από σερπαντέν και βροχή τό κομφετί. «Εδω ό χαρτοπόλεμος! Χαρτί και πόλεμος.»

Τρόμπες: «ούγο—ού—ού—ού!!!»

Τά πεζοδρόμια παστά από τόν κοσμάκη πού έφερνε πατεϊς με πατώ σε τά πόδια του μέσ' στην άμμο μιά πιθαμή κι' άπάνω στά μαύρα άνθρώπινα κύματα: τά τουρλωτά καπέλλα των γυναικών σά καούνες φορτωμένες! Όλα αυτά βουτημένα στ' άλευρι, τυλιγμένα σ' ένα σταχτο, κίτρινο πέπλο βαρύ και πνιγρό...

Νά κι'ό Θεοδοσίου!

Ού, σαχλαμάρα—Μπράβο! μπράβο! το φωνάζουν άλλοι—και δόστου παλαμάκια από πέρα, όλο τό δρόμο πουρχόταν... άπάνω σ' ένα γαϊδαρο τανάποδα, με το γαϊδάρου την ούρά άνασηκωτή στά χέρια αντί γκέμια... κ' έκοβε μ' ένα ψαλίδι ίρίχες από την ούρά και τις μοίραζε στον κόσμο!.. 'Απ' την ούρά κρεμόταν μιά έπιγραφή: ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΑΜΥΟΝ Πλάϊ στο γαϊδουροκαβαλάρη έτρεχε ένας μουτζουρωμένος παληάτσος και το δινε χαρτάκια, από ένα πανέρι πουγραφε άπ' έξω: ΜΠΗΛΕΤΑΚΕΙΑ. Ό γαϊδαρος είχε στο κεφάλι μιά σημαία γαλανόλευκη με κόκκινα γράμματα:

ΔΟΛΙΑ ΠΑΤΡΥΣ.Καί στού

Ίδιου το Θεοδοσίου τό φέσι ήταν ένα χαρτί πού έλεγε: ΣΙΝΝΑΛΑΓΟΙ... Και σφυρίγματα, τροκάνια, χαρτοπόλεμος στραγαλιές κατάμουτρα και μαγκάρια και μαρβια από πίσω άτελείωτη...

Και νά πάλι άμάξια με τά αϊώνια ντόμινα πού άξαφνα σηκώνονται όρθά και ρίχνουνε με λύσσα κατά κάποιο παράθυρο στραγάλια, μπουκέτα... Στ' άναμεταξύ «Μακεδόνες» πεζοί, μισόγυμνοι μέσα στά χρυσάχαρτα, και «γαμποί» και «νύφες» πού φορούν τό σεντόνι το νυφικού των κρεβατιού για πέπλο. και μπουλουόκια, μπουλουόκια παληάτσοι με κουδουνάκια... κι' Ιππότες από όπερες με Ισπανικά και πριμαντόνες με πορτοκαλιά κοντοφούστανα και μάγουλα βαμμένα σάν αυγά το Πάσχα και με κατσαρά από ροκανidia... και κάτι διαβόλοι κοκκίνοφορεμένοι με τις ούρες τους, άλαμπρασέτα...

...Και πάλι φωνές: Χά! χα! χα! χα! και τρόμπες και ροκάνες και σφυρίγματα και χαρτί και πόλεμος! Και ξαφνικά. «Νά τό Κομιτάτο! Έρχονται, έρχονται! Τό Κομιτάτο Σ' άτέλειωτες σειρές περνούσαν τ' άμάξια στολισμένα με λουλούδια ψεύτικα κι' άλλα με άληθινά, με κορδέλλες πολύχρωμες πού κυματίζανε στά κεφάλια των αλόγων, στις ούρες τους, στην ρόδα... άρματα ντυμένα με χασέδες και κόκκινο λαδόπανο, φθιτωμένα με Θεούς το Όλύμπου.

Έφρες, Άθηνες με κάτι δόρατα, Άφροδίτες με χοντρά μπράτσα τριχωτά και με κάτι μόρτηδες Έρμηδες σά νά πηγαίνανε με τη σούστα στις Τζιτζιφιές για μπάνιο...

...Νά και μιά παρέα με ποδήλατα, με χρωματιστά χαρτί νια τρίωνα στις ρόδες... Και πάλι άμαξες... όχ, μιά ντιστεγκέδικη γεμάτη μαρκησιές και καβαλιέρους με περούκες άσπρες πού πετούσαν ματσάκια μενεξέδες... Και στ' άναμεταξύ πάλι κάτι μουτζουρωμένοι με λουλάκι και όχρα ντυμένοι με προβιές, και κέρατα από σφαχτά στο κεφάλι.

Κι' εξακολουθούσε ή σειρά των μασκαράδων πούχαν πάρει βραβείο και βαστούσαν τό χαρτονάκι με τόν αριθμό ψηλά σ' ένα κοντάρι.

«Νά κι'ό πρώτος! Νά κι'ό πρώτος αριθμός! Νά τό πρώτο βραβείο! Μπράβο! Μπράβο! Εύγε! Και το χρόνου!»

Και πάνω σέ δυο ρόδες πέρασε άργά—άργά μιά βαρκούλα όλο από άσπρα τριαντάφυλλα, με τό πανάκι της τ άνοιχτό, στολισμένο κι' αυτό μ' γυρλάντες από γαλανά λουλούδια... και την τραβούσανε δυο όμορφα ναυτάκια, ζεμμένα στο τιμόνι το δίτροχου, και τό καθένα κρατούσε στά χέρια του ψηλά από ένα περιστέρι άσπρο πού φτεροκοπούσε—μέσα στη βαρκούλα καθότανε ένα παιδάκι σάν όλόγυμνο με τρικό ρόζ, με φτερούγες στις πλάτες και με μιά φαρέτρα γεμάτη βέλη—ό Έρωτας! «Α, ά, ά,» έκανε ό κόσμος και χειροκροτούσε.

...Όλωνών τά πρόσωπα, γύρω τους και στο δρόμο κάτω δείχνανε σά σουρωμένα από την ήδονή πούχαν αισθανθί σά νάχαν κρυσταλλώση άπάνω στά χαρακτηριστικά τους ταυλάκια από τά γέλια κι' άπ' τη χαρά πού πέρασαν. Βράδιασε πιά κι' άρχισε νά πέφτη ό κόσμος... Τά δέντρα το δρόμου, πού μόλις έκαναν πώς πετούσαν καινούργια φυλλαράκια ήτανε σάν άδερφωμένα με τις κορδέλλες από τά σερπαντέν πλεγμένες στά κλαδιά τους... Άρχισε νά βαράνη όλόγυρα ή λύπη πού τη σέρνει πίσω του τό κάθε γλέντι, ή κάθε δυνατή χαρά.

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΙ ΕΓΡΑΦΕ Ο Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ ΠΡΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΡΟΠΑΛΑ ΤΟΥ 1895

«Καλέ ρόπαλα είνε αυτά ή ντροπή και γάνα της Άποκρηάς; Η σπιτονοικοκυρά μου ή κυρά Σταματική, όταν ακούσθηκαν έξω στο στενό μας δρόμο οι τόνοι της λατέρνας, έτρεξε άμέσως στην έξωπορτα, σέρνοντας βροντηχτά τά τσόκαρά της στις πλάκες της αύλης, άργοσαλεύοντας σά σημαδούρα σιδεροδεμένη στο βυθό. Έτριβεν εκείνη την ώρα τυρί για τά μακαρόνια και βγήκε με τόν τυροτρίφη στο χέρι, γιατί νόμισε πώς ήταν τό άγαπημένο της τό γαϊτανάκι.

Άπογοιτεύθηκε όμως όταν είδε κάμποσους κρεμανταλάδες ντυμένους με βρώμερες μάλλιες, με γδυμούς τους άπλυτους λαιμούς τους και με τ' άχτένιστα μαλλιά τους.

—Καλέ ρόπαλα είνε αυτά ή ντροπή και γάνα της Άποκρηάς;

Νά και μιά γειτόνισσα, ή νοστιμούλα ή κυρά Σταυρούλα, πού εύρισκε τό θέαμα τοúτο εύχάριστο; μά ή κυρά Σταματική, μόλις την είδε, άρχισε νά την μαλλώνη και νά της λήη πώς άλλοτε, στα παλιά χρόνια ήταν όμορφα τά ρόπαλα. Μά τώρα όλα έχάλασαν! Μήπως τάχα εκείνη ή γκαμήλα ήταν γκαμήλα χθές; Πώς ξεπέφτουν έτσι τά άρτία πράγματα της άποκρηάς, έλεγε με άπορία ή κυρά Σταματική.

Και μιλώντας έτριβε τό κεφαλοτύρι στον τρίφη, χωρίς νά βλέπη ότι έσπερνε χάμω τά τρίμματα.

Ός τόσο οι κρεμανταλάδες στάθηκαν στη μέση το δρόμου, έστρωσαν ένα κουρελιασμένο χράμι κατάχαμα και τά γυμνάσματα τους πήραν δρόμο. Πρώτα έκαναν από μιά τούμπα, γυρίζοντας άπάνω στο χράμι, ό ένας πίσω από τόν άλλον σάν σβούρες. Κι' έπειτα καθώς έσηκώθηκαν όλόρθοι, γύρισαν στους λίγους ανθρώπους, πού είχαν μαζευθί τριγύρω και τους έχαιρέτησαν, στέλνοντας φιλήματα. Άλλο γύμνασμα έπειτα. Ξαπλώθηκε ένας τ' άπίστομα κατά γής και σήκωσε ψηλά τά πόδια του, έπήγε έπειτα άλλος τόν έπιασε από τά πόδια δυνατά και με μιά κίνηση μόνο τόν έσήκωσε ψηλά.

Η λατέρνα έχυνεν αδιάκοπα συγκρατητούς σάν χασκογέλασμα άκράτητους τους ήχους της και ό παλιάτσος έτρεχε παντού άλευρωμένος, θορυβώντας με τό ντενεκέ του, πού είχε μέσα τις λίγες πεντάρες των θεατών της πάρα πάνω γειτονιάς.

Άχι! Η σπιτονοικοκυρά μου όμως ή κυρά Σταματική, ή παλιά Άθηναίσα δέν μπορούσε νά εύχαριστηθί. Ό νους της έτρεχε στά νειάτα της, στα παλιά τά ρόπαλα.

Τότε τά παρασταίνανε τριάντα-σαράντα παιδιά, τό όμορφότερα της Άθήνας. Και ήταν παστρικά, καλοξυρισμένα φορούσαν στη μέση τους ένα κοντό βρακάκι από κατηφέ κεντητό με πουλιές και με τερτίρια και με χρυσά γαζιά, κατακρέατα φορούσαν τη φανέλα τη χιονάτη χυτή και στενή, με γαλάζιες γραμμές γύρω-γύρω στο λαιμό και στα χέρια. Πάντα κρατούσαν στο χέρι τους ένα ρόπαλο χοντρότερο κάπως στην άκρη και τό έπαιζαν, σκίητρο τους και σύμβολό τους. (Γι' αυτό δά τά λένε και ρόπαλα, μόνο τ' όνομα τους έμεινε). Είχαν κι' έναν άρχηγό ντυμένο σάν κι' εκείνους, με τη σφυρίχτρα κρεμασμένη στο στήθος για νά δίνη μ' αυτή τά προστάγματα. Και δέν είχαν λατέρνα, είχαν κλαρίνα, πού γλυκολαλούσαν στις γειτονιές και πού σκόρπιζαν την πιό άνοιχτόκαρδη τρέλλα.

Έκει πού σκεπτότανε αυτά ή γρηά νοσταλγός, ό ήχος της λατέρνας άλλαξε και είδε έναν από τους κρεμανταλάδες

ν' άγωνίζεται για νά βαστάξη άλλον σύντροφό του όλγρον στο κεφάλι. Ήταν άληθινά καλοδέματος ό πρώτος με πλατειά στήθεια και με ώμους δυνατούς, μά ό άλλος, φοβιστάρης φαίνεται, πατούσε τό ένα πόδι στο κεφάλι και όλότρεμος πάλι τό κατέβαζε κι' έδοκίμαζε τό άλλο και πάλι τό ίδιο κι' έτρεμαν τά χέρια του κι' έκανε και τόν άλλο σιγά—σιγά νά τρέμη κι' αυτός σάν τό κυπαρίσσι πού τό φυσάει άέρας.

—Χάσου ντέ!... Είπεν ή κυρά Σταματική, τί τρέμεις έτσι μωρέ σά σαράβαλο; Ρόπαλα είνε αυτά;

Τότε δέν πρωταρχίζανε στα στενοσόκακα, άρχίζανε μπροστά στο παλάτι και μαζευότανε όλη ή Άθήνα! Ό μακαρίτης ό Όθωνας έπρόβαλε στο παραθύρι έλληνοφορεμένος μαζί με τη βασίλισσα και έβλεπε κάτω με τό πατρικό του βλέμμα μαζί με τη βασίλισσα την Άμαλία.

Κι' εκεί πού σκεπτότανε αυτά, νά και τοúτοι οι τωρινοί κρεμανταλάδες προσπαθούσαν άδικα νά κάνουν κι' αυτοί ένα γύμνασμα, όμως δέν τό κατάφεραν και κουτρουβάλησαν κάτω ρεζίληδες.

Για λίγες πεντάρες!

Είς τό μεταξύ είχε τρίψει όλο τό τυρί και τά δάχτυλά της φτάσανε στα δόντια τοú τρίφη. Τινάχθηκε και παρατήρησε τριγύρω της δυο-τρία σκυλιά πού γλύφανε με διψασμένη προθυμία τά τρίμματα της.

—Καλέ, πάει όλο τό τυρί μου! φώναξε κατακόκκινη πού είνε ό παληός καιρός! Μά ρόπαλα είνε αυτά; Κι' έτρεξε μέσα νά γλυτώση από τις κακές έντυπώσεις τοú τωρινού καιρού, νά ήσυχάση και νά τρίψη έπί τέλους τό τυρί της, χωρίς νοσταλγίες, για τά μακαρόνια πού περιμένανε στο πιάτο έτοιμα νά πέσουν στο τσουκάλι. Τά κύτταξε με συμπάθεια. Αυτά τοúλάχιστο δέν είχαν αλλάξει!

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ποιος μπορεί να πη, πώς γνωρίζει κατάβαθα τόν πιδ θερμό φίλο του, τόν πιδ πιστό σύντροφό του! Κανείς. Πόσα και πόσα ανδρόγυνα, πού έζησαν χρόνια ολόκληρα μια άρμονική ζωή, ξύπνησαν ενά πρωί ό καθένας του: τόσο διαφορετικός! 'Υποκρισία; Διαστερημένοι χαρακτήρες; Όλα είναι πιθανά. Μά καμμία φορά ό άνθρωπος πεθαίνει, χωρίς να σύρη τόν πέπλο, πού σκεπάσει τό μυστικό της ζωής του. Και τότε με τό θάνατό του, ότι ήξεραν γι' αυτόν χάνεται κι' ένας άλλος άνθρωπος ξεσκεπάζεται ξαφνικά στη θέση του, πού σκορπά την κατάληξη, σε όσους τόν γνώρισαν...

Ό 'Ανρύ Τουατέ είχε γεννηθή στο Λάνγκρ, στά 1818. Ήταν γυνίς μ'ās καλής οικογενείας, πού έσέβονταν και έκτιμούσαν όλοι. Ό γέρο Τουατέ είχε κι' άλλα παιδιά, έκτός από τόν 'Ανρύ. Ό 'Ανρύ όμως από τά μικρά του χρόνια έφάνηκε καλλιτέχνης. Κι' όταν μεγάλωσεν, έγινε ένας από τούς λίγους μουσικούς της εποχής του. Τό παιξίμό του έμάγευαν όσους τόν άκουαν, γιατί έσκόρπούσαν ένα τρελλό πάθος, έφερνε τά δάκρυα στά μάτια... Στά 1838 ό 'Ανρύ ήλθε στο Παρίσι για νά σπουδάση. Ό πατέρας του τού έστειλε τότε 250 φράγκα τό μήνα. Με τά χρήματα αυτά ό 'Ανρύ ήταν ένας από τούς πλούσιους φοιτητές της εποχής του. Λίγα χρόνια αργότερα, στά 1843 ό 'Ανρύ έγκατέστησε στο δωμάτιό του ένα μικρό έκκλησιαστικό όργανο και έκαλούσε τακτικά τούς συμφοιτητές του, έπειτα από τά μαθήματα, ν' άκούουν τις όμορφες άρμονικές νότες, και τις μαγεμένες, μουσικές του. Ό 'Ανρύ άγαπούσε άφάνταστα τόν μεγαλύτερο άδελφό του. Και κάθε φορά, πού τού έγραφε τά γεμάτα-ρυ-

φερότητα γράμματα, άφινεν όλο τό χείμαρρο της ευαισθησίας του να ξεσπάση:

«Θυμάμαι τότε, τού έγραφε, τά παιδικά μας χρόνια. Ξαναγυρίζω σ'αυτά και ή καρδιά μου σφίγγεται, από

μιά γλυκειά νοσταλγία. Θα πιστεύσεις, άγαπημένο μου άδελφέ, ότι μετρώ και ξαναμετρώ τις ήμέρες πού μάς χωρίζουν και κάθε βράδυ οβύνω με χαρά, την ήμέρα πού έπέρασε, γιατί αυτή συντομεύει τόν καιρό, πού μάς χωρίζει.»

Όταν όμως πέθανε ή μητέρα τού 'Ανρύ, ή διαθήκη της τόν έγέμισε με πικρία. Μισάνθρωπος, φυνόκοσμος πιδ άπστραβήχθηκε στην 'Ερμειοβίλ...

... «Νά, ή πέμπτη μέρα, έγραφε στον άγαπημένο του άδελφό, πού ξυπνάω στην 'Ερμειοβίλ. Ή τακτοποίηση του νοικοκυριού μου έτέλειωσε. Ό πιστός μου σύντροφος, τό λατρευτό μου όργανο, πού στενάζει κάτω από τό χέρι μου και πού τ' άκκόρντα του μου θυμίζουν τις όμορφες ήμέρες τού κόσμου αυτού, σκορπά βάλσαμο παρηγοριάς, στην πονεμένη καρδιά μου. Και λέω στην καρδιά μου: Πνίξε, μέσα στις άπαλές νότες τά πάθη πού σου ξύπνησαν ό μάταιος αυτός κόσμος... Δημόνησέ τα, στο πιδ μεθυστικό μαγιοβότανο: τή μουσική! Ή μοναξιά με κάνει να ξαναβρίσκω τό χαμένο έαυτό μου... Μά ή πόρτα της μοναχικής μου κόμαρας δεν κλείνει καλά κι' ή χθεσινή δυνατή βροχή έμούσκεψε τά πλάγια τού οργάνου μου... Γι' αυτό ή νότες του σήμικρα βγαίνουν παρπονιάρικες, θλιβερές. Ή συννητισμένη μελαγχολία του γίνεται πιδ μεγάλη... Είναι κι' αυτό τόσο έρμημο! Σιγοβογγάει, για τήν μοναξιά του.»

Αηδιασμένος από μια άτυχη έρωτική περιπέτεια ό 'Ανρύ, πού τού είχε ξυπνήσει όλο τό πάθος της ρωμαντικής ευαισθησίας του, άποφαιούζει να ταξιδέψη. Ζητάει τή λησμονιά, στά ταξίδια. Ή πονεμένη καρδιά του σπαράζει... Κι' έπειτα από μια περιπλάνησή του στην Εύρώπη ολόκληρη, έρχεται στην 'Ιταλία. Κοντά στην όμορφη Νεάπολη νοικιάζει μια μοναχική κάμαρα πού περνά τούς μήνες του, μέσα στα λουλούδια και στα τραγούδια, ενώ λίγο πιδ πέρα από τήν κάμαρά του άπλώνεται ή γαλανόλαμπη θάλασσα της Νεάπολης... Τά κυματάκια τραγουδούνε τό αιώσιο τραγούδι τους... Ό 'Ανρύ, στους γείονές του, πού τόν ρωτούσαν τι έκανε κλεισμένος τόσες ώρες στην κάμαρά του, άπαντούσε πώς έπειδή ήτα έπιπλοποιός, έπάλευε να φτιάση ένα παράξενο έπιπλο, πού θα τόν έκανε πλούσιο! Κι' όλοι του τριγύρω τόν είχαν πιστέψει. Μά μια μέρα — ήταν ή άνοιξη τού 1863 — ό πιστός ύπηρέτης του σπιτιού, ό μπάρμπα Φράνσιου, όπως τόν έλεγαν ό 'Ανρύ — παραξενεύθηκε, όταν έκτύπησε τήν πόρτα της κάμαρας τού 'Ανρύ και δεν τού έδόθηκε καμμία άπάντηση... Σά να τόν άγγιζαν οί φτερούγες πού θανάτου, πού είχε περάσει μέσα από τό έρημητήριο τού 'Ανρύ, ύποπτεύθηκε... Έσπασε τήν κλειδωνιά και μπήκε, στην κατάκλειστη κάμαρη. Ήταν όλοσκότεινα εκεί μέσα. Πώς κοιμάται άκόμη; Συλλογίστηκε ό μπάρμπα Φράνσιου. Αύτός, πού σήκώνεται τόσο νωρίς!... Έπηρε τό φανάρι του, για να βεβαιωθεί. Μά

μόλις ή χλωμοκόκκινες άκτινες τού φαναριού τού έπεσαν στην κάμαρη ένα φοβιστικό θέαμα τόν έκαμε ν' ανατριχιάση σύγκορμος... Οι τοίχοι της κάμαρας τού 'Ανρύ σκεπασμένοι, μ' ένα μαύρο, κατάμαυρο ύφασμα κεντημένο, πού και πού, με άσημένα στίγματα, πού έμοιαζαν με δάκρυα... Και στη γωνιά ήταν τό παράξενο έπιπλο, πού έφτιανε μήνες, κλεισμένος στο δωμάτιό του, ό 'Ανρύ... Μά καρμανιόλα!... Στο καλάθι της καρμανιόλας ήσαν τό καταματωμένο κεφάλι τού καλλιτέχνη, πού έπόνεσε κι' άγάπησε στη ζωή αυτή, όσο λίγοι... τρελλοί καλλιτέχνες.

Μά όταν άνοιξαν τήν διαθήκη του βρήκαν, ότι ό 'Ανρύ ήταν κάτοχος μεγάλης περιουσίας, τήν όποιαν άφινε σε μια χαριτωμένη παιδούλα της Νεάπολης, τή Ρίτα Τζιολίνο... «Τό παιδί αυτό είναι δικό μου, έγραψεν ό 'Ανρύ στη διαθήκη του, αν κι' ό άνδρας της κυρίας Τζιολίνο πιστεύει ότι είναι δικό του!» Ή παιδούλα έκληρονομούσε μια άπίστευτη περιουσία. Τι δώρα όμως για τόν άνύποπτο σύζυγο της κ. Τζιολίνο! Μάκατα ή γυναίκα του διαμαρτύρετο και τούλεγε, ότι ούτε έγνώριζε καν τόν άνδρα πον αυτό...

— Ήσουν έρωμένη του, άφού έκαμες παιδί μαζί του! έπέμεναν εκείνος.

Και τά άναφ ήλθητ' άσγκλόνιζαν τό φτωχό κορμί της.

— Δεν θα δεχτώ ποτέ αυτά τό λεπτά της άτιμίας, έπρόσθετε, ό δυστυχισμένος σύζυγος.

Λίγον καιρόν αργότερα, όμως, από τό κορμιά μιας έπιστολής πού εύρέθησαν στη κάμαρη τού τρελλού καλλιτέχνη, άνακάλυψαν, τί είχε συμβή. Ό 'Ανρύ, μέσα στη μανία του να πνίξη στην άτιμία, ένα εύτυχισμένο άνδρόγυνο, πού τό έσέβετο και τό έκτιμούσαν όλη ή Νεάπολη, έκαμε τήν διαθήκη πού έκαμε... Ό μεγάλος αυτός θεατρίνος της ζωής δεν ήταν παρά μια διαστερημένη φύση, πού έκρυβε τό δαίμονα της διαστροφής, με άπειρη τέχνη, κάτω από μια ρωμαντική ευαισθησία!...

ΜΑΥΡΙΚΙΑ ΓΚΑΡΣΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι Παριζιάνοι, δημιουργοί της Μόδας, δίνουν τήν εποχή αυτή με έξέχον θέση στην μπλούζα. Λανσάρουν έτσι μπλούζα για τό πρωί ή και για σπόρ πού γίνεται από ύφασμα μεταξωτό σκατσέζικο. σε χρώμα πράσινο, ρόζ, κίτρινο και κόκκινο.

Μπλούζα επίσης για τό πρόγευμα, πού είναι ή δυσκολότερη ώρα της ήμέρας και γι' αυτό, στην έκλογή της μπλούζας αύτης, πρέπει ή γυναίκα να σκεφθή πολύ για να διαλέξη κάτι πού να είναι

πολύ άπλο και πολύ κοκέτικο. Ό Χόρστ, σιδ Παρίσι, παρουσιάζει μια μπλούζα από ταφτά έμπριμέ με ζωηρά χρώματα σε φόντο κίτρινο, πού είναι πραγματικά χαριτωμένη.

Ή μπλούζα πού θα φορεθί τό άπόγευμα πρέπει να είναι από ζωηρά χρώματα και από γυαλιστερό ύφασμα, κρέπ σατέν κόκκινο της φωτιάς ή μπλε ηλεκτρικό. Οι μπλούζες αυτές γαρνίζονται με πλούσια ζαμπού, με φιογκούς και με μακρυά στενά μανίκια.

Επίσης για τό δείπνο ή μπλούζα έχει περιλάμπρη θέση, γίνεται δε από λαμ'ε σούπλ, άσημι ή χρυσάφι. Ή μπλούζα δίνει πολύ χάρη στη γυναίκα, όταν φοριέται στην κανάλλη ώρα και έχει γίνη από τό κατάλληλο ύφασμα.

Τό πρωί και τό μεσημέρι ή μπλούζα πρέπει να φοριέται με ταγιέρ μάλλινο. Τό άπόγευμα με φούστα από βελούδ άγγλαί και με έπανωφόρι τρουά κάρ χωρίς γούνα.

Τό βράδυ για τό δείπνο με φούστα από βελούδ σιφόν ή από κρέπ σατέν μαύρο, μέσα από ένα μαύρο παλτό.

Όπως βλέπετε, ή μπλούζα, παίζει κι' αυτή τό ρόλο της, φτάνει να τη φορέσουμε με τό κατάλληλο άνσάμπλ, τήν κατάλληλη ώρα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

Όλες οι προσπάθειες κάθε νοικοκυράς να έμφανίξη κεντημένα τραπεζομάντηλα δεν είναι πιδ της μόδας.

Μας πληροφορούν, λοιπόν, από τό Παρίσι, πώς τά μεγάλα τραπεζομάντηλα έξαφανίστηκαν και μονάχα ένα μικρό, μικράκι, τοποθετείται στη μέση τού τραπέζιου.

Έπειτα, μικρά—μικρά πετσετάκια, λίγο μεγαλύτερα απ' αυτά τού τσαγιού από κάτω από κάθε πιάτο.

Βέβαια τόσο τό τραπεζομάντηλο όσο και τά πετσετάκια είναι αρκετά λουσάτα από κέντημα και πλούσια γαρνιρσμένα με φιλέ κίτρινο.

Ίδιως τό κεντημένο με πράσινο κατόν περλέ, φαίνεται πώς θα είναι και τά φαβορί, γιατί έκτός πού τό χρώμα αυτό είναι λεπτό, είναι και διακοσμητικώτατο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δίδα Χριστοφίδου: Εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Έκράτησα τή διεύθυνσή σας και δεν θα λείψω να σας πληροφορήσω άμέσως μόλις βρεθί ή ευκαιρία πού μου ζητάτε.

Δόν Ζοζέ Μοχίκα: Είναι πολύ δύσκολο αυτό πού ζητάτε, διότι στην πόλη σας δεν έχετε τά μέσα ν' αναπτυθίτε. Αλλά ούτε και στην Αθήνα υπάρχουν. Κι' αυτοί ακόμα πού έχουν άναδειχθί στην Εύρώπη, έτυχε να γνωρισθούν με έπιχειρηματίες πού χρειάστηκαν πρόσωπα κατάλληλα κι' έτσι προώδευσαν. Υπομονή!

Σούλα Δ.: Εύχαρίστως θα φροντίσω για τήν υπόθεσή σας. Οι ύπηρεσίες μας για τις άγαπητές άναγνώστριες τού «Πανθέου» προσφέρονται έντελώς δωρεάν.

ΛΑΟΥΡΑ

Φορμα για γάμο, για νέα μητέρα, γαρνιρισμένο από βελούδο μπλε παόν. Οι γραμμές της φούστας είναι σκέτες ίσια ως τό γόνα και καταλήγει σε κλό, ενώ τό κορμάς γαρνιρίζεται στο λαιμό από λαμ'ε λαφρά ντραπαρισμένο. Τά κοντά μανίκια τελειώνουν σε μια μπάντα από λαμ'ε.

Φόρεμα δεσποινίδος, για γάμο, από φάιν ροδαίνι άπλο στις γραμμές του και έφαρμωστό στη μέση με μιδ ζώνη πού δίνει σιά πίσω. Τό ντραπάρισμα τού λαιμού ένώνεται και φτάνει μέχρι τά μυτερά μανίκια στους ώμους.

Φόρεμα από σατέν μπλε παστέλ. Ή κοπή τών μανικιών ακολουθεί τό ντραπάρισμα τού γαμ'ε. Ή ζώνη από βελούδο καφέ, έχει τό χρώμα τού καπέλλου.

Φόρεμα από ταφτά πράσινο άνοιχτό γαρνιρισμένο με βολάν ρύ, πολύ οσυρωτά στα μανίκια και στο κάτω της φούστας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ

Οι διάφοροι έπιχειρηματίες, δημιουργήσαν κατά καιρούς, άγαπητές μου άναγνώστριες, κι' από ένα είδος Βασίλισσας, με κύριο και πραγματικό σκοπό τήν έκμετάλλευση τών προσώπων πού χαρίζοντάς τους ένα σαγηνευτικό τίτλο, θα χρησιμοποιούσαν στο ν' αύξήσουν τά κέρδη τους. Εύτυχώς οι κοπέλλες πού ήταν τό θύμα τούς ένοιωσαν τήν έκμετάλλευση πού τούς γινόταν και, όπως βλέπουμε σή-

μερα, άνήκουνε στο παρελθόν πιδ οι βασίλισσες της καλλονής, της χάριτος, της τσαμπινιάς, τού μειδιάματος, της γάμπας και οι τόσων άλλων ειδών βασίλισσες, πού έέραμε ως τώρα.

Ό,τι είναι όμως αύθόρμητο, χωρίς ύστερόβουλο κέρδος μένει και θα μένει αιώνια.

Στην Εύρώπη, και ειδικώς στις πολιτείες πού γλεντιού, όσο και να περάσουν τά χρόνια, δεν θα έξαλειφθί ποτέ ή συνήθεια της έκλογής της «Βασίλισσας τών Αποκρ'εων», της «Βασίλισσας τών Παρισίων», πού διαλέγεται μέσα στις λαϊκές συγκεντρώσεις και τά κέντρα τού γλεντιού.

Κάθε τί πού δίνει μια προσοχ'εία στο άκόνισμα της αντίληψης, της τέχνης, τού γούστου και της έκπληξης, αυτό θα μένει και θα μένει.

Θα θυμόσαστε βέβαια τί γινότανε έδώ με τά καλλιστεία;

Όλη εκείνη ή φασαρία τών καλοθελητ'ιδων μεσάζόντων να σας επιβάλουν στην πρατίμηση της έπιτροπής, τί συμφέρον είχε; Μονάχα τήν έκμετάλλευση κάθε μιας κοπέλλας ήθικώς και υλικώς.

Ε, λοιπόν ακόμα πιδ έντονα και με περισσότερο κίνδυνο της βαράθρωσης κάθε ήθικου δεσμού πρ'ος τ' άνθρώπινα, γινότανε στην Εύρώπη.

Οι άνθρωποι αυτοί έκαμ αλλεύονταν τή φιλαυτία, τόν ένθουσιασμό και τή φιλαρέσκεια της γυναικός. πού δυστυχώς, είναι τό μεγαλύτερο της έλάττωμα.

Ή όμορφιά, ή σαγήνη, ή έλεξη πού άσκει στον άντρα έξαφανίζονται, όταν ένας άντρας τήν κολακεύη στον ένωισμό, και είναι εύκολο να τήν παραλύση διαπονητικώς, τόσο, πού να τήν σύρη κουρέλι, έρμαιο τών δρεξ'ων του.

Λίγισι δύναμη, λίγο περισσότερη αντίληψη τού κοπλημέν ου π'ν'ός κανον και θα μπορέσει ν' άντιρ'υσεται πιδ μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στο χείλη τήν πρόθεση κάθε μιας σκόπιμης φιλοφρόνησης.

Έτσι θα γίνετε οι βασίλισσες της πραγματικής άνεξαρτησίας, βασίλισσες της συγκροτημένης πιδ σκέψης σας, βασίλισσες της δικής σας θέλησης, για κάθε δράση, πού ή πρωτοβουλία της θα σας άνήκη ολόκληρωτικά κι' έτσι θα πάψετε να είστε βασίλισσες—κουκλά—της όρέξεως τών έκμεταλλευτ'ων σας.

ΠΡΙΟ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑΚΙΑ ΧΛΩΜΑ

Τό χλωμό προσωπάκι, τό κρινένιο προσωπάκι, όπως τό λένε, δέν είναι και άσχημο, άγαπητές μου άναγνώστριες. Άν πρό πάντων μιá καλή ύγεια μπορούσε νά τού προσφέρει περισσότερη λάμψη στά μάτια, λιγάκι κόκκινο στά γείλη, ένα ρόδινο χρωμάτι στα μάγουλα, σάς βεβαίω τότε πως όπως είστε χλωμές, γινώσαστε πόσα πολύ όμορφες.

Η ύγιεινή λέει, πως για ν' άποχήσετε αυτό χρειάζεται : Νά κάνετε περίπατο τακτικά στον άνοιχτό αέρα του κάμπου και κάτω από τον ήλιο. Νά τρώτε καλά, και, τό κυριώτερο, νά διαλέγετε τά πιο δυναμωτικά φαγητά. Νά κάνετε έντριβες συστηματικές σέ όλο σας τό κορμί και τό πρόσωπο. Αυτά θα συμβούλευε

ο γιατρός, και πολύ σωστά για μιá διαίτα τακτική. Θα έπιχειρήσω κι' εγώ τώρα νά σάς βοηθήσω μ' ένα άλλο συστηματικό χωρίς πολλούς κόπους, έτσι πρόχειρα, για νά πάρη τό προσωπάκι σας ένα ρόδινο χρώμα. Δηλαδή θα σάς πω πως θα συγκεντρώσετε λίγο αίμα στα μάγουλά σας.

Μέσα σ' ένα ποτήρι νερό λιώνετε καλά μιá κουταλιά του καφέ, χυμωτό άλάτι. Κάθε πρωί, λοιπόν, πάρτε τη συνήθεια νά τριβεστε στο πρόσωπο μ' αυτή τη διάλυση. Θα παρατηρήσετε πως η κυκλοφορία του αίματος ζωηρεύει, και ένα ρόδινο χρωμάτι θα εμφανιστεί στα μάγουλά σας.

Γενικά οι γυναίκες για πιο πρόχειρο μέσο μεταχειρίζονται τό κοκκινάδι. Άλλά αυτό βλέπει την έπιδερμίδα. Μιά όμως που έχετε συνειθίσει αεταγερθείτε αυτό που βάζουν οι Κινέζες. Χυμό από κοκκινόγαυό.

Τό κοκκινάδι στο μάγουλο έχει κι' αυτό την τέχνη του στο πως θα μιλή, για νά μη φαινόσαστε βαμμένες.

Άρχίζετε κυκλικά νά τριβετε τό μάγουλο εκ των κάτω προς τα άνω και όσο μπορείτε πιο ψηλά προς τα μάτια και τό μιλίγγια. Ποτέ σας κάτω χαμηλά στα μάγουλα.

ΠΡΟΣΩΠΑΚΙΑ ΚΟΚΚΙΝΑ

Και σεις, που τό κόκκινο έχει πλημυρίσει τό πρόσωπό σας, πρέπει νά προσέξετε. Είναι τρομερό νά βλέπετε στον καθρέφτη τη μιτή, τό μέτωπο, τό πηγούνι, τά μάγουλα, όλα κόκκινα. Είναι όχι μόνο άνεπιθύμηο και καταστρεπτικό από άποψη αισθητικής, αλλά και ύγιεινης.

Πόσες γυναίκες δέν υποφέρουν άπ' αυτό, και ειδικώς ύστερα από κάθε γεύμα. Τό αίμα τους είναι άφθονο, η τροφή θρεπτική, τρώνε και κάτι παραπάνω, φίλες της καλοπέρασης και έχθρες της κούρασης και τό κακό παραγίνεται. Σ' αυτές χρειάζεται αποκλειστικά νά μπουν σέ κάποια διαίτα ύγιεινης, γιατί φοβάμαι πως οι δικές μου συμβουλές δέ θα τις ωφεληθούν.

Πάντως θα τις συμβουλέψω νά περιορίσουν την πολυφαγία, νά προτιμήσουν τη χορτοφαγία και την κίνηση : Περίπατο, γυμναστική, χορό.

Όσες θέλετε ν' άφαιρέσετε σύντομα αυτό τό κόκκινο από τό πρόσωπο, κάνετε τό έξης :

Πέρνετε μιá κουταλιά της σούπας άλεύρι σι-καλης και τό διαλύετε με νερό όσο νά γίνει άλοιφή και αλείφετε τό πρόσωπό σας, άφίνοντάς τό μία ώρα την ημέρα. Έπειτα πλένετε με ζεστό νερό.

Πάντως μη βάζετε πολύ πούντρα, γιατί θα μοιάζετε με φράουλες τυλιγμένες σέ ζάχαρη.

ΛΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΥΚΗ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

(Συνέχεια)

Μεταξύ των δωματίων πρέπει νά όρισθί ένα ή δύο δωμάτια για τους μη χορεύοντας ή και για κείνους που θέλουν νά καπνίσουν ή ν' άναπαυθούν.

Ο μουφές θα τοποθετηθί στην τραπέζια ή θα κανονισθί ή θέση του από τον διακομητή, ούτως ώστε ν' άποτελή μέρος της έν γενεί καλής εμφάνισως.

Δύο τουλάχιστον πρόσωπα βοηθητικά πρέπει νά βρίσκονται στο μουφές για νά περιποιούνται τους προσκαλεσμένους.

Θά προσφέρονται ιδίως σάντουιτς διάφορα, κρασί, λικέρ, γλυκίσματα, φρούτα ή και σαμπάνια. Οι προσκαλεσμένοι σερβίρονται όρθιοι.

Έπίσης χρειάζεται ένα ειδικό δωμάτιο γις τις κυρίες οι ό' ποιες σι' άναμεταξύ θα θελήσουν νά φρεσκάρουν την τουαλέτα τους.

Η οικόδεποινα πρέπει νά χορεύη πολύ λίγο για νά μπορεί νά έχη τό νου της στους προσκαλεσμένους της.

Συνήθειες άμφιεσεις χορού για τους άντρες είναι τό φράκο ή τό smoking, για τις κυρίες ή «έξωιος έσθής» !

Έκτός αν δέν τό όρίζη ή πρόσκληση και οι προσκαλεσμένοι προσέοχονται και μεταμφιεσμένοι.

Όπως είδατε, άγαπητές μου άναγνώστριες, η τεχνική για τό χορό, παίζει μεγάλο ρόλο στην έπίδειξη μιās καλής νοικοκυράς. Τόσα μικροπραγματάκια που ίσως νά τ' άγνοή και όμως βαθαίνουν σημαντικά για την τάξη και εύχαρίστηση των προσκαλεσμένων μας.

Μά μη νομίζετε πως κι' οι προσκαλεσμένοι δέν έχουν υποχρεώσεις, όχι μόνον στην οικόδεποινα, αλλά και στους άλλους προσκαλεσμένους.

Ένας κύριος π.χ. που θέλει νά χορεύη με μιá κυρία ή δεσποινίδα, την πλησιάζει, υποκλίνεται και της λέει :

«Μου κάνετε την τιμή, δεσποινίς, νά μου παραχωρήσετε ένα χορό ;»

Τότε η δεσποινίς, συμβουλευεται τό σημειωματάριό της, μέσα στο όποιο γράφει τους χορούς που υποσχέθη και σημειώνει τό όνομα του κυρίου άπέναντι από τό χορό που είναι έλεύθερη.

Άν κάνη λάθος και δόση τον ίδιο χορό σέ δυο μαζί, τότε ζητά συγγνώμη από τον δεύτερο και χορεύει με τον πρώτο.

Άν μιá κυρία άρνηθί νά χορεύη μ' ένα κύριο, τότε της επιβάλλεται νά μη χορεύη με κανένα. Έκτός αν είναι κορσασμένη και χορεύη άργότερα.

Πολλά έπεισοδία βέβαια έχουν δημιουργηθί μ' αυτές τις άρνήσεις και μάλιστα σέ τέτοιο βαθμό, που νά όξυνθούν οι παρεξηγήσεις σέ διακοπή σχέσεων με την οικιδέποινα που σέ τέτοια περίπτωση φέρει κάποια ευθύνη.

Δέν είναι καθόλου σωστό νά χορεύη κανείς συνεχώς με την ίδια νιάμα.

Μόλις τελειώνει ο χορός ο κύριος έχει υποχρέωση νά συνοδέψη την νιάμα του στη θέση της ή στο μουφές, όπου άφίνοντάς την υποκλίνεται και την εύχαριστεί. Η κυρία επίσης εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

Μου φαίνεται πως δέν είναι άπαραίτητο ν' άναφέρει ότι οι κύριοι δέν πρέπει στη διάρκεια του χορού νά σφίγγουν έντονα τα χέρια της ή να την εύχαριστεί.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΒΡΑΣΤΟ.— Βάζομε στη φωτιά μιá κατσαρόλα με νερό νά βράση. Έν τώ μεταξύ πλένομε 1 όκά κρέας, (κατά προτίμηση παϊδία), που άρκεί για 6—7 άτομα και

τό ρίχνομε μέσα. Μετά τις πρώτες βράσεις τό ξαφρίζομε, ρίχνομε τό άνάλογο άλάτι. 2—8 καρόττα, λίγο σέλινο, 2 κρομμύδια, 5 πατάτες, 2—3 κολοκυθάκια (αν υπάρχουν) και τ' άφίνομε έτσι νά βράσουν με σκεπασμένη την κατσαρόλα επί ένα τέταρτο της ώρας. Κατόπιν ελαττώνομε τη φωτιά και με λίγο άνοιχτό τό καπάκι, τ' άφίνομε νά σιγοβράξη. Τό βράσιμο έξακολουθεί επί μιáμιση έως δύο ώρες, έως ότου βράση καλά. Τό ζουμί συνήθως γίνεται σούπα. Όπότε τό περνούμε στο τρυπητό, και ρίχνομε τη σούπα και αύγοκόβομε.

ΚΡΕΜ ΚΑΡΑΜΕΛΛΕ.— Βάζομε σ' ένα τηγάνι μιáμιση χούφτα ζάχαρη με 4—5 κουταλιές της σούπας νερό και τό βάζομε νά βράσουν, άνακατώνοντας διαρκώς. Όταν η ζάχαρη άρχισή νά σκουραίνη, την ρίχνομε σέ μιá φόρμα, και για ν' αλείψη η ζάχαρη όλο τό έσωτερικό της, στριφογυρίζομε τη φόρμα. Έξακολουθούμε αυτό έως ότου η ζάχαρη κολλήση και στεγνώση

στις πλευρές της φόρμας. Τότε έτοιμάζομε την κρέμα ως έξης : Βράζομε 300 δράμια γάλα, κατεβάζομε την κατσαρόλα και λιώνομε μέσα 75 δράμια ζάχαρη. Σπάζομε σ' άλλη λεκάνη 6 αυγά και τό χτυπούμε με σύρμα έλσφρά για νά μη φουσκώσουν, προσθέτοντες σιγά—σιγά ένώ άνακατεύομε διαρκώς όλο τό γάλα. Ύστερα προσθέτομε για άρωμα λίγη βανίλλια, και όλο τό μίγμα τό ρίχνομε στη φόρμα την αλείμενη με ζάχαρη. Βάζομε τη φόρμα σέ μιá κατσαρόλα πούχει τόσο νερό, ώστε νά φθάνη έως τη μέση της φόρμας και την κατσαρόλα νάχη μέσα τη φόρμα την βάζομε στη φωτιά νά μισοβράξη επί μιá ώρα, φροντίζοντας νά μη χολχάση τό νερό γιατί θα κόψη ή κρέμα. Αφού ψηθί—όταν δηλαδή ή κρέμα πήξη σάν γάλα, αλλά νάχη κάποια ελαστικότητα—βράζομε τη φόρμα από την κατσαρόλα και την κρυώνομε σέ μιá λεκάνη με πάγο ή στην παγωνιέρα. Έπειτα άναποδογυρίζομε τη φόρμα σέ στρωγγυλή πιατέλλα και την ξεφορμάρομε.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ.— Αφού καθαρίσωμε ένα μεγάλο κοτόπουλο ή μιá μικρή κόττα (για 4—5 άτομα) τη βάζομε σέ μιá κατσαρόλα νά πάρη βράση με άνάλογο νερό. Την ξαφρίζομε και ρίχνομε μισή όκά κρεμμύδια κομμένα φέτες και άλάτι άνάλογο. Έπειτα άφίνομε νά βράσουν καλά και τη μόν κόττα βράζομε από την κατσαρόλα και την βάζομε σέ μιá πιατέλλα, τό δέ ζουμί έξακολουθούμε νά τό βράζομε και νά τό ταράζομε με ξύλινο κουτάλι έως ότου πήξη καλά και γίνη πολτός. Κατά τό διάστημα αυτό τεμαχίζομε με τά χέρια την κόττα, βγάζοντας τις σάρκες από τό κόκκαλο. Εάν θέλωμε νά προσθέσωμε και τό δέρμα, τό κόβομε με μαχαίρι σέ μικρά κομμάτια. Έπειτα ή περνάμε τό κρέας από τη μηχανή του κιμά ή τό ρίχνομε έτσι κομμάτια στο ζουμί που έξακολουθεί νά είναι στη φωτιά και τό άνακατώνομε έως ότου γίνουν πολτός. Τότε κατεβάζομε την κατσαρόλα κι' όταν μισοκρυώση τό μίγμα, σπάζομε σ' ένα πιάτο 3 αυγά, τό κτυπούμε λίγο μ' ένα ητηρούνι και τό ρίχνομε στην κατσαρόλα με άλάτι, 30 δράμια τυρί και πιπέρι. Τ' άνακατώνομε λίγο και έτοιμάζομε τό ταψί. Πέρνομε 40 δράμια βούτυρο, λιώνομε άνάλογο και αλείβομε μ' αυτό τό ταψί. Έπειτα αλείβομε 5 φύλλα μπακλαβά με βούτυρο κι' από τά δυο μέρη, και στρώνομε τό μι-

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Γουρουνόπουλο βραστό Κοτόπουλο
Σούπα αύγολέμονο Μαρούλι σαλάτα
Τυρί—Κρέμ καραμελέ Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ψάρι τηγανιτό Αυγά μάτια
Μηρόκοκα σαλάτα Μακαρόνια—γιαούρτι
Φρούτα Κομπόστα κάστανα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Έντόσθια ριγανάτα Σπανακόπηττα
Πατάτες τηγανιτές Τυρί—Φρούτα
Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ψητό με πατάτες Ντολμάδες λάχανο
Σαλάτα λάχανο—Τυρί Τυρί
Γαλατομπούρεκο Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Σπαγγέττο μακαρόνια Πιλάφι
Τυρί—Ριζόγαλο Τυρί—γιαούρτι
Φρούτα Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Παϊδάκια σάφρας Κριθαράκι
Μαρούλι σαλάτα Τυρί—Κομπόστα
Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σουπιές τηγανητές Πατάτες βραστές
Σινάπια—Φρούτα Αυγά με λουκάνικα

στρωθούν καλά, πέρνομε ένα μικρό μαχαίρι, χαράσσομε τά επάνω φύλλα και τους δίνομε σχήματα σάν μπακλαβά, κι' αυτό για νά κοπούν καλά, όταν ψηθούν, αλλά και νά βγαίνη ο άτις από τό ζουμί τους. Έπειτα βάζομε τό ταψί στο φούορο μισή ώρα. Τ' άφίνομε νά κρυώση, τεμαχίζομε την κοττόπητα στα μέρη που τη χαράξαμε, και τη σερβίζομε.

ΓΑΛΑΤΟΜΠΟΥΡΕΚΟ.— Προκειμένου νά φιάξομε, ένα μεγάλο ταψί γαλατομπούρεκο, πέρνομε 2 όκάδες γάλα και τό βάζομε νά ζεσταθί. Έν τώ μεταξύ σ' άλλη κατσαρόλα δουλεύομε 12 αυγά με 300 δράμια ζάχαρη, άρωμα βανίλλιας και 2—3 χούφτες σιμυγδάλι. Όταν άναμειχθούν προσθέτομε σ' αυτά και τό γάλα που θάχη ζεσταθί, τ' άνακατεύομε καλά και βάζομε μέσα και τό υπόλοιπον σιμυγδάλι από τό 70 δράμια πούχομε πάρει τό όλον. Τότε βάζομε την κατσαρόλαν στη φωτιά και ταράσσοντες διαρκώς τό μίγμα τό άφίνομε νά βράση.

σα στο ταψί. Βάζομε έπειτα τό μίγμα επάνω στα φύλλα, τό στρώνομε καλά μ' ένα μαχαίρι και βάζομε επάνω τό υπόλοιπο φύλλα γυρίζοντες τις άκρες τους προς τά μέσα. Όταν κι' αυτά

Τότε την κατεβάζομε για νά μισοκρυώση, δουλεύοντες όμως την κρέμα από καιρού εις καιρόν για νά μην κινή κρούστα. Έν τώ μεταξύ πέρνομε ένα ταψί, 150 δράμια βούτυρο, 40 φύλλα μπακλαβά. Αλείβομε τό ταψί με λωμένο βούτυρο και βάζομε επάνω άλλο φύλλο, τ' αλείβομε και ούτω καθ' έξης έως ότου στρώσωμε τά 20 φύλλα έτσι ώστε οι πλευρές τους νά βγαίνουν από τό ταψί. Έπειτα στρώνομε την κρέμα επάνω στα φύλλα κι' επάνω τους βάζομε ένα—ένα τά υπόλοιπα φύλλα που τό βουτυρώνομε όμοια μ' αυτά που βάλαμε κάτω. Τότε μ' ένα μαχαίρι χώνομε τά φύλλα που έδέχουν από τό ταψί, μεταξύ κρέας και ταψιού, εις τρόπον ώστε νά ίσοπεδοθούν χαράσσομε με μυτερό μαχαίρι την έπιφάνεια των επάνω φύλλων χωρίς νά θίξομε την κρέμα και σέ σχήματα μπακλαβά. Αλείβομε την έπιφάνεια με λίγο ακόμα λωμένο βούτυρο και βάζομε τό ταψί στο φούορο νά ψηθί επί τρία τέταρτα της ώρας τό πολύ. Όταν τό βγάλομε τό περιλούμε ζεστό όπως είναι με σιρόπι που φιάχνομε με μιáμιση όκά ζάχαρη και μιá όκά νερό. Τό άφίνομε νά κρυώση τελείως και τότε μόνον τό τεμαχίζομε,

ΚΑΣΤΑΝΑ ΚΟΜΠΟΣΤΑ.— Πέρνομε μιá όκά κάστανα και τά καθαρίζομε από τον έξωτερικό τους φλοιόν, κατόπιν τά ζεματίζομε για νά ξεφλουδισθούν από τον έσωτερικό φλοιό. Όταν ξεφλουδισθούν βάζομε σέ μιá κατσαρόλα μισή όκά νερό και 100 δρά-

μια ζάχαρη και μόλις πάρουν βράση ρίχνομε μέσα τά κάστανα, ένα κομμάτι κανέλλα και λίγα γαρύφαλλα. Συνεχίζομε τό βράσιμο σέ σιγανή φωτιά για νά μη λυώσουν και όταν βράσουν βγάζομε τά κάστανα με τρυπητή κουτάλα και τά βάζομε στην κομ-

ποστιέρα. Βάζομε άλλη μισή όκά ζάχαρη στην κατσαρόλα με τό σιρόπι που έβρασεν τά κάστανα και άνάλογο νερό, και φιάχνομε ένα καλό σιρόπι με τό όποιο περιλούμε τά κάστανα στην κομποστιέρα. Αυτό, — τό νά βράσωμε τμηματικώς τη ζάχαρη— γίνεται γιατί αν βράσουν τά κάστανα μέσα σ' όλη τη ζάχαρη, θα σκληρύνουν.

ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΜΗΛΑ.— Πέρνομε μιá όκά μηλα, τά καθαρίζομε από τις φλούδες, τά κόβομε στη μέση ή στα τέσσερα και άφαιρούμε τά κουκούτσια. Τά βράζομε ύστερα με τό άνάλογο νερό και 150 δρ, ζάχαρη, ως που νά δέση τό σιρόπι.

ΟΙ ΑΠΟΚΡΗΕΣ
ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ
ΚΑΙ ΣΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Στις ταβέρνες πού τὰ κοπανᾶν κι' οἱ Θεοί.—Διπλωμάτα.—Τὸ μάκρος ἢ τὸ φάρδος;—Κολομπίνες ἀλά παληὰ Ἀθήνα.

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ φέτος, θὰ ξαναζήση ἡ παληὰ Ἀθήνα στὴν Πλάκα.

Οἱ ταβέρνες της, πού ὅλο τὸ χρόνο δὲν ἔχουν πελατεία παρά τοὺς λίγους πιστοὺς τους, θὰ γεμίσουν.

Στὰ λιθόστρωτα στενοσόκακα τῆς Πλάκας, θ' ἀκουσθοῦν χαρούμενα γέλοια καὶ τραγούδια. Οἱ σκοτεινὲς γωνιὲς της, θ' ἀκούσουν ὄρκους ἀγάπης αἰώνιας.

Ἡ ρετσίνα, ἡ κεχριμπαρένια ρετσίνα πού βάζει κάτω ὅλες τὶς σαμπάνιες τοῦ κόσμου, θὰ ξεχυθῇ γιὰ νὰ μοιράσῃ στὸν κοσμάκι λίγη ξενοιασιά, λίγη χαρά.

Κι' οἱ θεοὶ ἀκόμα θὰ κατεβούν γιὰ νὰ τὰ κοπανήσουν.

Καὶ τὸ σούρουπο σὰν πιάνει βγαίνουν οἱ θεοὶ σιργιάνι καὶ τὰ κοπανᾶν γιὰ γοῦρι στὴν ταβέρνα τοῦ Τζουτζούρη.

Ἄλλ' ἄς φορέσουμε καὶ μεῖς μιὰ μάσκα γιὰ νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ πῶς γλεντάει ὁ κόσμος στὰ στενοσόκακα τῆς Πλάκας.

Ὁ Τσίμπλης, ὁ Κωστήρας κι' ὁ Τζιτζιμπούρδας θὰ διασκεδάσουν μασκὲ στὴν Πλάκα.

Ὁ πρῶτος θὰ βάλῃ ἕνα σεντόνι καὶ θὰ πασαλεῖψῃ μὲ φούμο τὴ μούρη του, σὰν ἀποτυχῶν στὶς ἐκλογὲς δήμαρχος,

καὶ θὰ ἀπὸρῇ ἀγκαζέ τὸν δεύτερον, ὁ ὁποῖος θάχῃ ντυθῇ μὲ τὰ ρούχα τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ τρίτος, θὰ ντυθῇ ἀπ' ἀ-

χης μὲ τὰ ρούχα τῆς γιαγιάς του. Φυσικὰ τὰ ρούχα τῶν γιαγιάδων δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ τὰ ἀπάχικα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πειράζει...

Ὁ Τσίμπλης στὴν Πλάκα κατορθώνει νὰ διπλωρῶσῃ μιὰ στρουμπουλὴ πιερροτίνη. Ὁ Τζιτζιμπούρδας ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ αὐτὸ. Θέλει νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ καὶ τοῦ «σκάει τὸ παραμῦθι», τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἡ πιερροτίνη ἐστιοῖχθῃ εἰς τὸν τρέμοντα βραχίονα τοῦ Τσίμπλη.

— Ρε σὺ Τσίμπλη, θὰ μοῦ δώσης καμμιά βολὰ τὸ τάλλαρο πού μοῦ χρουστᾷς;

— Ὅχι ρέ, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, θὰ τὸ δώσω μαζί μὲ τὰ πλουσιτικά σὲ τὴ μάνα σου, σὰ μοῦ φέρῃ τὰ ρούχα...

— ! ! ! . . .
Ἡ πιερροτίνη ἀκόμα φεύγει.

Ὁ Κώτσος ὁ Σούρας, ἀφοῦ κοπάνισε κᾶνα—δὺο ὀκάδες εἰς ὕψους τῆς παληᾶς Ἀθήνας, ἄλλες δύο εἰς ὕψους τῆς Πλάκας καὶ ἀκόμα δὺο—τρεῖς εἰς ὕψους τοῦ Ψυρρή, βρέθηκε σ' ἕνα σταυροδρόμι. Κάποιος γνωστός του τὸν ἀναγνωρίζει:

— Τί ἔχεις ρέ Θανάση; Πάλι τὰ κοπάνισες;

— Ἐγὼ ρέ παιδιά; ..

— Ποιὰ παιδιά, μωρέ;

— Ἐσὺ ρέ καὶ ὁ ἄλλος πού σοῦ μοιάζει...

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι μοναχός μου.

— Τὸ κορόϊδο κάνεις; Ἀφοῦ εἶστε δὺο...

— Πάλι καλὰ ἀφοῦ μὲ βλέπεις μόνο δύο...

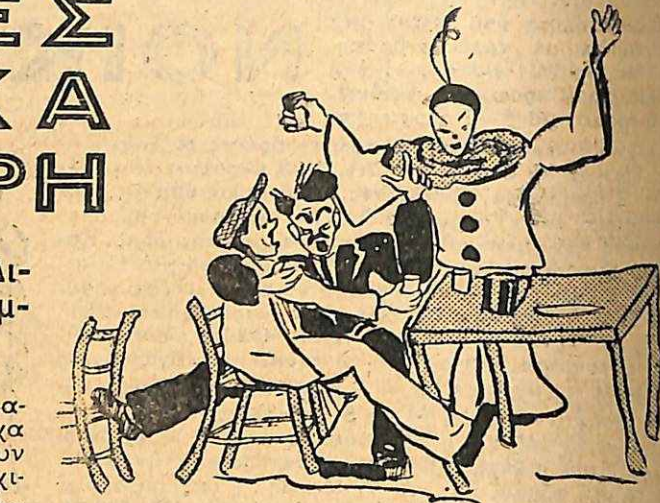
— Γιὰ μεθυσμένο μὲ περνᾶτε ρέ παιδιά νὰ σᾶς γλέπω τέσσερις !..

— Καὶ τώρα ποῦ πᾶς ρέ Θανάση; ..

— Σπίτι μου, ἀλλὰ δὲν τὸ βρίσκω. Κατρακύλησα ἀπ' τοὺς Ἀέρες καὶ βρέθηκε ἀπάνω στὴν Ἀκρόπολη. Καὶ τώρα σκέπτομαι πῶς νὰ πάω στὸ σπίτι μου!

— Εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ;

— Μωρὲ δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ μάκρος, τὸ... φάρδος, μὲ τρώει ἔμένα !..

Σ' ἕνα στενοσόκακο, κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα.

Ἐνας ἀπάχης ἐκφράζει τὸν ἔρωτά του σὲ μιὰ νταρντανουεῖδῃ κολομπίνα:

— Δεσποινίς, ἔχετε πολὺ... Σεξαπλήρη !..

— Ὡς πόσο;

— Καμμιά τρακοσαριά δράμια, τὰ χεῖς ρέ κούκλα μου !..

— Μὲ κολακεύετε !

— Ὅχι βατραχάκι μου, νὰ στραβώθω.

— Λοιπόν;

— Σᾶς ἀγαπῶ περιπαθῶς καὶ... ἀναφανδόν !..

Καὶ ὁ ἐν λόγω ἀπάχης ἐτοιμάζεται νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του, ἀλλὰ τὸν σταματᾷ ἡ φωνὴ τῆς πού ἀποτόμως χαμῆλως ε 23 ὀκτώβριος

— Ἀ νὰ χαθῇς ρέ υπάμια !

Καθὼς καταλαβαίετε ἡ ὥρα αἰα κολομπίνα δὲν ἦταν παρά... ὁ χασάπης τῆς γειτονιάς !..

Στ' Ἀναφιώτικα πάλι, ἡ Πιπερίτσα, ἡ γυναῖκα τοῦ Μπαλαμούρδα ποῦταν ἀνεργος, δὲν ἔπαυε ν' ἀναστατώνῃ τὴ γειτονιά μὲ τὶς φωνές της:

— Νὰ χαθῇς, ντεμπέλη, μεθύστακα, ἀχαῖρε, πού περιμένεις ἀπὸ μένα νὰ σὲ θρέψω μὲ τὴ σκάφη.

— Μὰ τί νὰ κάνω, ρέ γυναῖκα, πού ἡ τέχνη τοῦ πτηνοσφαγῆ δὲν περνᾷ πιά μιὰ κι' ὁ κόσμος δὲν τρώει κοτόπουλα;

— Τί νὰ κάνεις; Ἀπόκρηες εἶναι, παρᾶστῃς τὴ γκαμῖλα, τὸ γαῖδουράκι, τὸ φασουλή, ἀρκεῖ νὰ βγάλῃς λεφτά.

— Καὶ τὸ χεῖς ὀγκολο; Γιὰ νὰ κάνω τὴ γκαμῖλα χρειάζονται καὶ ξεῖδα. Δὲν ἀνοίγει εἰς κοτζαμάν... ἐπιχείρηση.

— Πάρε τότε νὰ πωλήσῃς αὐτά...

— Σάμπως γεννᾶν οἱ ἀφιλότιμες οἱ κόττες μας, τώρα τὸ χειμῶνα; ..

— Τὴν πάπια μοῦ παρασταίνεις τώρα ἢ γιὰ κορόϊδο μὲ πέρασες; Καὶ ποῖος, μωρὲ, τρώει αὐτὰ 3 ξραμμές τῶνα; Νὰ, νὰ βάλῃς τὸ ντόμινο τοῦ συνοικοῦ μας τοῦ φοιτητῆ καὶ νὰ παρῇς νὰ πουλᾷς αὐτὰ κέραινα ὅσο κρατᾶν οἱ Ἀπόκρηες, στὴν Ὁμόνοια...

— Δίκην ἔχεις, εἶπεν ὁ Μπαλαμούρδας, κι' ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς κρίσεως.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
(κεῖμενο καὶ σκίτσα)

ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ, ΣΑΚΚΑΚΙ ΚΑΙ...

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1920 ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὸ στρατὸ τοῦ Βράνγκελ στὴν Κριμαία καὶ ἐτράβηξα γιὰ τὴ Μόσχα. Ἦταν πολὺ μακρυνὸ ταξίδι, ἀλλὰ κι' εὐθυμο. Ἐταξίδεμα μ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μὲ αὐτοκίνητο, μ' ἕνα θαρρακισμένο τραῖνο, τέλος μὲ διάφορα μέσα. Μετὰ τρεῖς—τέσσαρες ἐβδομάδες ἐφθασα στὴ Μόσχα κ' ἀμέσως πῆγα σὲ μιὰ φιλολογικὴ βραδυνὴ συγκέντρωση, ἐκάθησα λιγάκι στὴν Τσέκα καὶ συγχρόνως βρῆκα ἕνα δωμάτιο. Διέσθυνα τὸ Παιδικὸ θέατρο σ' ὅλη τὴ Δημοκρατία καὶ δὲν καθυστεροῦσα ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὸν καταρτισμὸ κολοσσίων σκεδίων.

Στὸ ἀσπλὸν ἔπαιρνα κάθε μέρα ἀντὶ ζάχαρη δὺο κομμάτια κἀντιο. Ἡ ζωὴ μου θὰ ἦταν περίφημη, ἀλλὰ μ' ἐμπόδιζε σ' αὐτὸ τὸ πανταλόνι. Τὶ νὰ κάμῃ κανεῖς, ὅταν ὅλα φθέρουντι α' αὐτὸν τὸν κόσμον! Τὸ κουστοῦμι μου, πού εἶχα ἀγοράσει στὸ Παρίσι τὴν παραμονὴ τῆς ἐπαναστάσεως, εἶχε παλῶσει κατὰ τὰ χρόνια τῶν ἱστορικῶν καταιγίδων. Καὶ τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ φορτίο ἀλάτι τοῦ εἶχε ἀποσακατέψει. Τὸ σακκάκι διατηροῦνταν ὅπως δὴποτε, ἀλλὰ τὸ πανταλόνι εἶχε κουρελιαστῇ κυριολεκτικὰ. Φοροῦσα ἕνα καλοκαιρινὸ ἐπανωφόρι, πού ἦταν σὰν ἀπορόρι ρόμπας. Ἀλλὰ μὲ τὸ ἐπανωφόρι ἔμενα ἐπὶ τέλους εὐχάριστος. Κρῦο; Διαφορετικὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀφοῦ τὸ κλίμα μας εἶναι τέτοιο. Τὸ δωμάτιο δὲν εἶχε θερμότητα καὶ τὴ νύχτα ἐπάγωνε τὸ νερὸ στὴ μπουκάλα. Ἀλλὰ τὸ πανταλόνι! Μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἕνας ἐνήλικος ἄνθρωπος τὸ ἔτος 1920 χωρὶς πανταλόνι; Κάθε ἄλλο. Ἐτοί ἡ ζοῇ γινόνταν πολὺ περίπλοκη.

Ποιὸς ἔξερῃ πῶς θὰ ἐτελείωνε αὐτὸ τὸ πράγμα, ἂν δὲν μοῦ ἀνοίγε τὰ μάτια κάποιος γνωστός μου.

— Νὰ πᾶτε στοῦ Καμενέφφ, μοῦ εἶπε, θὰ τὰ διορθώσῃ αὐτὸς ὅλα.

Ὁ Καμενέφφ ἦταν τότε πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Μόσχας κι' οἱ κάτοικοι τῆς τῶν ἔλεγαν κοροϊδευτικὰ «λόρδο ταγματάρχη». Ἐκοπίασα γιὰ νὰ πᾶω μιὰ ἀκρόαση. Τέλος μοῦ εἶπε ἡ γραμματεὺς, πού μ' ἐλυπήθηκε καὶ πού θὰ πείσθῃ ἀπ' τὶς κινήσεις μου πῶς ἔπρεπε νὰ δῶ τὸν ἀφέντη της.

— Αὐριο στὶς δύομισὴ θὰ σᾶς δεχθῇ ὁ σύντροφος Καμενέφφ.

Ἐμπῆκα μὲ θάρρος στὸ γραφεῖο καὶ φυσικὰ τὰ ἔχασα ἀμέσως. Ὁ Καμενέφφ μὲ ἐδέχθη πολὺ φιλόφρονα. Ἄν καὶ ἦμουνα ἀρχάριος στὴ φιλολογία, μοῦ μίλησέ γιὰ τὰ ποιήματά μου μὲ ρώτησε ἂν ἐργαζόμουν καὶ σὲ τί; Ἡ συνομιλία, λοιπόν, εἶχε καθαρὸ φιλολογικὸ χαρακτήρα. Ἐνοιαζόμην, ὅτι μὴδὲν τὸ θάρρος νὰ πῶ τὸν καὶ μὲ μου, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα. Ἡ λέξη «πανταλόνι», δὲν ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μου. Τὸ γραφεῖο τοῦ Καμενέφφ ἦταν στὸ κτίριο Ζοβιέτ τῆς Μόσχας (τὸ πρῶτον σπῆτι τοῦ γενικοῦ διοικη-

τοῦ). Μιὰ τέτοια ἐπισημότης δὲν ἐταίριζε σ' αὐτὰ ταπεινὰ ὄνειρά μου γιὰ ἕνα παλιοπανταλόνι. Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ κανεῖς σ' ἕνα ἄνθρωπο, πού ἀτὰ σχολεῖται μὲ τὴν παγύση κίνηση, ὅτι ἐπαλῶσε τὸ πανταλόνι του!

Κάποτε, τέλος, ἐπρόφερε τραυλίζοντας, τὴ χυδαία λέξη...

Ὁ Καμενέφφ μοῦ μίλησε ἐγκαρδιωτικὰ: «Θὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα αὐτά. Δὲν χρειάζεσθε μονάχα ἕνα κουστοῦμι, ἀλλὰ κι' ἕνα χειμωνιάτικο ἐπανωφόρι.»

Καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ σημείωση γιὰ τὸν διευθυντὴ ἐνὸς τμήματος ρουχισμοῦ. Βγήκα στὸ δρόμο ξαναγεωμένους καὶ ὑπερήφανους. Μοῦ φαινόταν ὅτι ἡ σημείωση εἶχε μέσα πανταλόνι.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ξύπνησα ἑνωρὶς καὶ πῆγα στὸ τμή-

μα ρουχισμοῦ. Ρώτησα μὲ τὴν ἐλαφρότητα ἀνθρώπου, πού τὸν εὐνοεῖ ἡ τύχη:

— Ποῦ δίνουν ἐδῶ τὶς σημειώσεις γιὰ ρούχα;

Κανεῖς δὲν μοῦ ἀπάντησε. Μονάχα ἕνας καλόκαρδος γέρος μοῦ ἔδειξε μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ στὸ τμήμα διανομῆς.

— Ἐκεῖ, νομίζω, μοῦ εἶπε.

Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς.

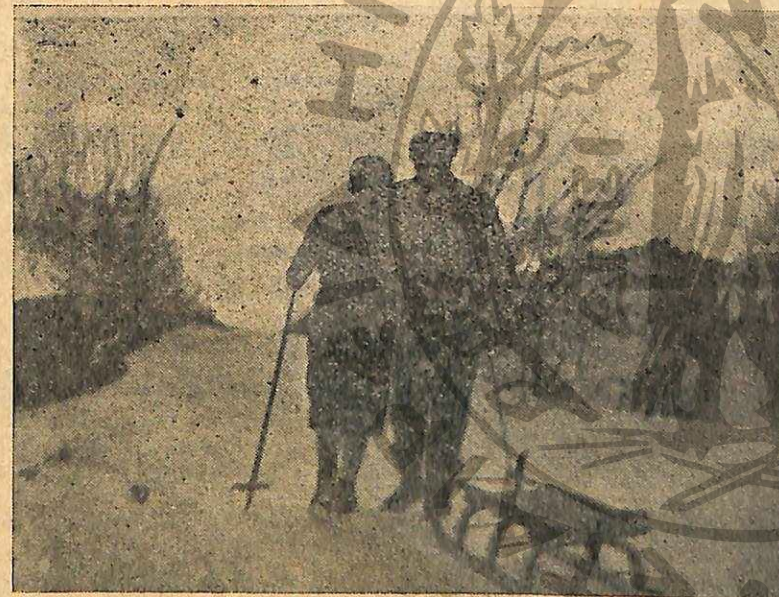
Μπήκα κι' ἐγὼ στὴν σειρὰ καὶ περίμενα.

Κι' ὅπως τὸ κρῦο μὲ περνοῖαζεν ὡς τὸ κόκκαλο, ἄρχισα νὰ προδίνω τὸ πανταλόνι καὶ νὰ ποθῶ παλτό. Τὸ βράδυ ἦρθε ἡ σειρὰ μου. Ἐτεῖνα στὸ διευθυντὴ τῆς διανομῆς τὴ σημείωση τοῦ Καμενέφφ ποῦ γράφε: «Τιμὴ στὸ κράτος νὰ ντύνῃ τοὺς πολῖτες του» ὁ διευθυντὴς ἀναστένανε καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐχομε λίγα ρούχα θέλετε κουστοῦμι ἢ πανωφόρι; Τὸ δῖλημα ἦταν τρομερὸ. Ὑστερα ἀπ' τὰ καρφοπέταλα ποῦ κοψα στὴν παγωνιά μοῦ ἐρχόταν νὰ πῶ: Πανωφόρι πού νᾶναι ἐξοστὸ. Ἡ φιλοτιμία ὅμως μοῦ ἐπέβαλε νὰ πῶ: «Πανταλόνι.»

Ἐτοί ἐφοδιάσθηκα μὲ μιὰ σημείωση γιὰ κουστοῦμι καὶ τράβηξα στὴν αἴθουσα διανομῆς. Ἐκεῖ ὅμως βρῆκα ἀδιάβροχα καὶ φορέματα γυναικεῖα, ἀλλὰ κουστοῦμι δὲν εὕρισκα. Μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις πέτυχα ἕνα καὶ ὅλος χαρὰ φέρεσα τὸ πανταλόνι καὶ ἡ ἐμπνευση μὲ πλημμύρισε. Τὸ κρῦο ὅμως ἔφτασε στοὺς 20 βαθμοὺς κ' ἡ ἐμπνευση μ' ἐγκατέλειψε. Ἀρχισα τότε νὰ τρέχω στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας ζητώντας ἕνα πεζότατο πανωφόρι. Στὴ Ζουχαριέβκα ἦταν κατὶ παλαιοπωλεῖα ὅπου βρῆκα μιὰ βρώμικη γούνα γιὰ τὴν ὁποία ζητοῦσαν δέκα χιλιάδες ρούβλια τὴν ὥρα πού ἐγὼ ἤμουν εὐτυχὴς παίρνοντας μιὰ μισητὴ μερίδα ψωμοῦ τὴν ἡμέρα. Ἦταν ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ πού δὲν ἤθελε κανεῖς οὔτε πορτοφόλι ἀφοῦ δὲν εἶχε ψιλὴ. Ὡστόσο ἡ ἀνάγκη νὰ παλῶθῃ μ' ἔκανε νὰ προηθευθῶ ἀπὸ ἕνα ὑποπτο ὑποκείμενο ἕνα καλούτσικο παλτό γιὰ ἐπτὰ χιλιάδες ρούβλια πού τὰ οἰκονόμησα πουλώντας τὸ δελτίο μου τοῦ ψωμοῦ γιὰ δὺο βδομάδες. Ὅταν ὅμως πῆγα σπῆτι εἶδα πῶς δὲν μποροῦσα νὰ κυκλοφορῶ μὲ τὸ παλτό αὐτὸ γιὰτ' ἦταν κλεμμένο ἀπὸ τὸ στρατό. Πῆγα νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου. Μὰ ἡ γυναῖκα μου πού δὲν ἦταν ἀδίκαιος ζωγράφος μ' ἔβγαλε ἀπ' τ' ἀδιέξοδο. Πουλήσαμε τὸ δελτίο τῆς βρώμικης κι' ἀγοράσαμε βερνίκι καὶ μοῦ τὸ βᾶψε. Μὰ ἐπειδὴ τὸ ὕφασμα ἔπινε, τὸ ἕνα μανίκι ἔμενε ἀβαφτο κι' ἡ ἀπελπισία ξανακύκλωσε τὴν ψυχὴ μου. Εὐτυχῶς τὶς μέρες κείνες ἔγινε διανομὴ βερνικίων γιὰ τὰ παπούτσια κι' ἡ γυναῖκα μου ἐπωφεληθῆκε νὰ βᾶψῃ καὶ τὸ μανίκι. Ἐτοί ἄρχισα νὰ κυκλοφορῶ στοὺς δρόμους περήφανος, ὅταν ἄρχισε νὰ χιονίζῃ καὶ τὸ χιόνι λιώνοντας στὸ σακκάκι μου ἔβγαζε τὸ βερνικωμένο μανίκι καὶ λέρωνε τὸν κόσμο... Μοῦ δημιουργήθηκαν τότε ἐπεισόδια πολὺ δυσάρεστα πού γιὰ νὰ τ' ἀποφεύγω, στὸ μέλλον, ὅταν περιπατοῦσα φώναζα: «Προσοχή, κύριοι, μὴ σᾶς λερώσω!» Τὸ κακό ὅμως δὲν περιοριζότανε κι' ἀναγκάστηκα στὸ νὰ βγαίνω μόνο τὶς νύχτες. Καὶ σᾶς βεβαίῳ δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὶς νύχτες αὐτὲς πού οἱ ἄνθρωποι περπατοῦσαν πολὺ καὶ ὄνειροπολοῦσαν περισσότερο, πιστεύοντας πῶς ὁ παλῆος κόσμος θὰ χανότανε, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν πρόσκαιρὴ δυστυχία μας θὰ περνοῦσαμε σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, πού ἐμεῖς θὰ δημιουργοῦσαμε εὐτυχισμένο.

Ἀλήθεια, θὰ ρωτήσουν πολλοὶ, γιὰτὶ γράφω τόσα ἀκατάληπτα πράγματα ἐξ αἰτίας ἕνα παλιοπανταλόνι πού εἶχα ἀνάγκη. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μάθουν κάποτε τί γίνεται ἐδῶ τώρα καὶ νὰ καταλάβουν μόνοι τους ἐκεῖνο πού θέλω νὰ πῶ...

ILJA EHRENBURG

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

— Τό παιδί μου! ρώτησε αγωνιώσα. Ξέρετε τι ά- πένινε και δέν μου τό λένε! "Α, δέν ξέρετε λοιπόν τι θά πη μητέρα; "Εγώ νά τίς έ μπροστά του και τόν παρακαλούσε νά μιλήσει. "Εκείνος με φωνή δια- τακτική ζήτησε νά τόν άκούσει, ν' άκούσει την ιστορία του παιδιού του, πού πέθανε, αυτή, πού τό παι- δί της έξουσε.

— Κυρία της είπε. Δέν είμαι δλοχαγός Λαμβέρτος, άλλ' ό ταγματάρχης Λεόν. Είχα ένα παιδί... είκοσι χρονών, άσθενικό και ξανθό σαν έσας, με χρυσή καρδιά, με κεφάλι άγγέλου. "Επέθανε δολοφονηθέν... ναι δολοφονηθέν έπειδή δέν μπορούσε νά κρατήσει σπαθί ή πιστόλι, παρά με την παλληκαριά του μονάχα... τό χέρι του ήταν πολύ λευκό και άσθενικό.

— "Ο ταγματάρχης έπαψε. και ή κυρία της "Αγίας Λουκίας είδε ένα δάκρυ νά κυλά άργά στο μάγουλό του.

— Μιά μέρα, έξακολούθησε συγκινημένος αλλά με φωνή σταθερή, μια μέρα άπάντησε μια γυναίκα ώραιά σαν έσας... γυναίκα χωρίς καρδιά όπως σεις, κυρία...

"Η βαρωνίς έρρίγησε κι' έφοβήθη.

— "Η γυναίκα αυτή τόν έκλωτισοπάτησε, έξακολούθησε άμείλικτος ό ταγματάρχης, βρήκε γι' αυτόν βασανιστήρια, τόν συνέτριψε με τό χαμόγελο όπως ή πάνθηρ σπαράσσει τόν δναγρο στα νύχια της. Τόν έβαλε γιά τιμωρία του νά δη τόν άντεραστή του γονατισμένο στα πόδια της. Και έπειτα, γιά ν' άποτελειώσει τό έργο της, κι' έπειδή όχυ- ρωνώτανε στο ότι ήταν γυναίκα, τόν έχτύπησε με τό γάντι της.

Στά τελευταία του αυτά λόγια ή βαρωνίς άφηκε κραυγή.

— "Ο "Αρμάνδος!

— Ναι ό "Αρμάνδος είναι παιδί μου!

Και ό άπελπισμένος πατέρας έξακολούθησε.

— Και όμως σας άγαπούσε πολύ, όπως δέν άξίζει νά άγαπηθή καμιά γυναίκα. Σας άγαπούσε γιατί δέν ήξερε ότι είχατε σκοτώσει, τόν ένα ύστερα από τόν άλλο, όλους έκείνους πού είχανε την άδυναμία νά σας άγαπήσουν. "Ο μαρκήσιος Πόν και ό ύποκόμης Ράφ σφαγήκανε μπροστά στην πόρτα σας. Ένας δολοφόνος πού τόν πληρώσατε, χτύπησε με σιλήτο τό μολδαυό πρίγκιπα την ώρα πού βγαίνει από τό χορό σας. Δέν τάξερε, δέν ήξερε ότι ό πα- τέρας σας πέθανε από λύπη, όταν έμαθε ότι ή βαρωνίς της "Αγίας Λουκίας ήταν άτιμασμένη πριν παντρευθή.

"Ο ταγματάρχης έπαψε και την κύτταξε με σκοτεινό βλέμμα. "Εκείνη έτρεμε.

— Λοιπόν, έξακολούθησε ό Λεόν. έμονομάχησα με τόν τελευταίο έραστή σας, τόν κόμητα Στεβάν και τόν σκότω- σα... τούμπασα δέκα φορές τό σπαθί μου στο στήθος και τόν γκρέμισα και στη θάλασσα. Τώρα είναι ή δική σας σειρά!..

— "Α, σκοτώστέ με, σκοτώστέ με! έπιθύρισε συντετρι- μένη ή βαρωνίς.

— Νά σας σκοτώσω; δέν άξίζει. Ούτε σας, ούτε τό παιδί σας, γιατί δέν είμαι δολοφόνος. Θά τό αναθρέψω έγώ μα- κρυνά σας, θά τό μάθω νά σας μισή, γιατί θά του είπω πόσο ήσουνα διεφθαρμένη.

"Η βαρωνίς έβγαλε μια τρομερή κραυγή και λιποθύμησε. "Ο ταγματάρχης έφυγε. Στο δωμάτιό του βρήκε τόν "Ιωβ πού μόλις ήρθε, κι' αυτός τόν πληροφόρησε ότι ό "Αρμάν- dos δέν είχε πεθάνει, αλλά ήταν άπλως τραυματισμένος βαρεια και ό γιατρός είπε πως θά σωζότανε, άν ικανοποι- κρείτο ό έρωτικός του παραλογισμός, άν έβλεπε κοντά στο κρεβάτι της άρρώστιας του την γυναίκα εκείνη π' άγάπαγε.

"Αναγκάστηκε τότε ό ταγματάρχης νά ξαναπάη στην κυρία της "Αγίας Λουκίας και συντετριμμένος νά της προ- τείνη συνθηκολόγηση. Θά της έδινε τό παιδί της, άν εκείνη

δεχότανε νά σώ- ση τό δικό του. "Εμειναν σύμφω- νοι σ' όλα, και ά- πό την άλλη μέρα ή κυρία της "Αγί- as έμεινε διαρκώς στο προσέφαλο του "Αρμάνδου.

"Η χαρά πού δο- κίμασε ό νέος ή- ταν άπεριγραπτή, αλλά ή εύτυχία του δέν διήρκεσε πολύ. "Η κυρία της "Αγίας Λουκίας, σύμφωνα με τις διαταγές του ταγ- ματάρχου, του δι-

ηγήθη όλα της τά έγκλήματα. Και σιγά—σιγά ό νέος άρ- χισε νά την αηδιάζει και τέλος γύρεψε μόνος του ν' άπαλ- λαγή απ' αυτήν!

"Ο ταγματάρχης τότε, της έγραψε ένα γράμμα και της είπε ότι τό παιδί του δέν την άγαπούσε πιά και μπορούσε νά γυρίσει στο Κερλώρ, όπου θάβρισκε τό δικό της.

"Υστερα από λίγες ημέρες ό Γοντράνος δέ Λασού, πήρε την άδεια από τόν ταγματάρχη Λεόν και πήγε στη Γερμα- νία, στα κτήματα ενός θελου του.

Θέλησε νά γιατρευθή από τά ήθικά τραύματα πούχε πά- ρει, και γύρεψε νά ξεχάσει. "Αί επί δύο δλόκληρα χρόνια δέν τόν είχε ένοχλήσει ή τρομερή έταιρία του ξίφους.

"Αλλ' εκεί έρωτεύθηκε την έξαδέλφη του "Ιωάννα δέ Φρο- ναδεφόν, και ό έρωας του αυτός τόν έφερνε σέ άπόνγνωση γιάτί ύστερα από τά έγκλήματα πούκανε, θεωρούσε τόν έαυτό του άνάξιο νά πάρη αυτό τόν άγγελο.

"Ο έρωας του όμως υπέρισχσε τών τύψεων της συνειδή- σεως. "Ετσι έξήτησε την "Ιωάννα από τόν πατέρα της, αυ- τός έδέχθη και οι γάμοι ώρίσθησαν νά γίνουν στο Παρίσι μετά όχτώ ημέρες.

Στό μεταξύ όμως τό έπισκέφθηκε ό δ' "Ανσύ, πού άνσπύ- ρωνε τόν άρχηγό της έταιρίας του ξίφους, ό όποιος του εί- πε ότι ό Ρενεβίλ, δέν είχε ικανοποιηθή, άλλ' άναζητούσε ά- κόμη ένα έξάδελφό του άξιωματικό στην "Ολλανδία πού άν τυχόν πέθαινε θά έμενεν ό Ρενεβίλ μόνος κληρονόμος του βαθυπλούτου θελου των πού ήταν στην "Αμερική. Μετά δυό μέρες γίνινο ό γάμος του Γοντράνου. Την ώρα όμως αυτή της εύτυχίας του τόν έπλησίασε ό δέ "Ανσύ και τόν διέταξε νά πάη στην "Ολλανδία και νά μονομαχήσει με τόν έξάδελφό του Ρενεβίλ. "Ο Γοντράνος άρνήθηκε και δέχθηκε νά μονο- μαχήσει μ' όλους τούς έταίρους του ξίφους. σύμφωνα με τό συμβόλαιο πού είχαν κάνει. Στην μονομαχία πληγώθηκαν κι' οι δυό. "Ο Γοντράνος μετεφέρθη στο σπίτι του κηπουρού και ή γυναίκα του έτρεξε κι' έκανε ό,τι μπορούσε νά τόν σώσει από τόν θάνατο. Δέν τό κατόρθωσέν όμως. "Ο Γον- τράνος πρόλαβε και της διηγήθηκε όλη την ζωή του και της παρέδωσε τ' άπομνημονεύματά του, όπου είχε γράψει ότι του συνέβη και ξεψύχησε. Την ίδια νύχτα, δίπλα στο φέρετρό του άνδρός της ή "Ιωάννα, άφοι τόν παρατήρησε στυγνή και άμύλητη ύψωσε τό δεξί της χέρι στο όποιο φο- ρούσε ένα μαύρο γάντι, πούθανε ως τόν άγκώνα της κι' είπε:

— "Αγαπημένο Γοντράνε. "Επάνω σ' αυτό σου τό φέρετρο όρκίζομαι, ότι θ' άφιερώνω τη ζωή μου νά σ' έκδικηθώ. Οι δολοφόνοι σου θά πεθάνουν κολασμένοι...

Τρείς μήνες άργότερα, ό ταγματάρχης Λεόν, άπειλήσε τούς έταίρους του ξίφους ότι θά έπ'δινε τά έγκλήματά τους κι' έτσι τούς έξεβίασε και παρεχώρησαν στον "Αρμάνδον χρή- ματα ώστε νάχη εισόδημα πεινήντα χιλιάδων λιρών κι' ύ- στερα έκαψαν τά ένοχοποιητικά έγγραφα. "Αλλ' ύπήρχε ένας άνθρωπος πού γράφει τ' άπαμνημονεύματά του. ό Γοντράνος δέ Λασού. Και ύπήρχε ή κυρία του, ή Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, πού είχε όρκισθή στο φέρετρό του νά έκδικηθή. Και ή έκδίκησή της ύπήρξε πράγματι τρομερή και άδυ- σώπητη...

— "Αγαπημένο Γοντράνε. "Επάνω σ' αυτό σου τό φέρετρο όρκίζομαι, ότι θ' άφιερώνω τη ζωή μου νά σ' έκδικηθώ. Οι δολοφόνοι σου θά πεθάνουν κολασμένοι...

Τρείς μήνες άργότερα, ό ταγματάρχης Λεόν, άπειλήσε τούς έταίρους του ξίφους ότι θά έπ'δινε τά έγκλήματά τους κι' έτσι τούς έξεβίασε και παρεχώρησαν στον "Αρμάνδον χρή- ματα ώστε νάχη εισόδημα πεινήντα χιλιάδων λιρών κι' ύ- στερα έκαψαν τά ένοχοποιητικά έγγραφα. "Αλλ' ύπήρχε ένας άνθρωπος πού γράφει τ' άπαμνημονεύματά του. ό Γοντράνος δέ Λασού. Και ύπήρχε ή κυρία του, ή Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, πού είχε όρκισθή στο φέρετρό του νά έκδικηθή. Και ή έκδίκησή της ύπήρξε πράγματι τρομερή και άδυ- σώπητη...

(Η συνέχεια εις τό μυθιστόρημα
«Η Κυρία με τό Μαύρο Γάντι»)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

"Εκείνο τό βρά-δυ, ή διάσημη γιά την όμορφιά της χορεύτρια Φούλμεν, έδινε στο μέγαρό της τό άποκαιρείσιο τη- ριο γεύμα, γιάτί έπρόκειτο νά παν- τρευθή τό βαθύ- πλουτο λόρδο Γουέν, όχι γιάτί ήταν ώραίος ή πλούσιος, αλλά γιάτί ήθελε νά άλ- λάξη περιβάλλον

και νά γνωρίσει και την άλλη όψη της ζωής, τη μονότονη και νοικοκυριστική. "Οταν οι φίλοι της άκουσαν αυτή την άπροσδόκητη άπόφασή της, άπόρησαν. Γιάτί νά παντρευθή άφοι και πλούσια ήταν και ζούσε έλεύθερη μ' ένα πλή-θος θυμαστών, έτοιμο νά πεθάνη γιά χάρη της;

"Η Φούμεν ήταν έξαιρετικώς ώραιά. "Οταν τά μάτια της άστράφταν, νόμιζε κανείς ότι κάποια σπιλά ξεφεύγει από φως ούράνιο. "Ηταν λευκή, ώχρή, θελκτική. Τά μαλλιά της ήταν μαύρα και πλούσια, τά χείλη της κατακκόκινα, πού θύμιζαν τά κεράσια του "Ιουνίου, τά δόντια της κάτασ- πρα σαν μαργαριτάρια. "Οταν κάποια σκέψη την έτάρασ- σε, στο πλατύ μέτωπό της φαινότανε μια πτυχή άδιόρατη, τά στήθη της άνεβόκατέβαιναν και έφάνοντο πως κλω- σοσαν την τρικυμία.

Τό νά παντρευτή ή Φούλμεν θάταν γιά όλους δυστύχημα και ό δημοσιογράφος Μαυρίκιος Στέφανος τό θεώρησε έγ- κλημα. Την πήρε ιδιαιτέρως και πρσπάθησε νά την πείση ότι θά μειανούσε πολύ γρήγορα, και της ύπέδειξε πως άν της άρεσει ή άλλαγή της ζωής, δέν είχε παρά νά έρω- τευθή κάποιον άν ήθελε νά ρίξη τόν έαυτό της. σέ βάσανα άς έκανε αυτό πού είχε κανει ό φίλος του "Αρμάνδος Λεόν.

Την ίδια στιγμή φάνηκε ό "Αρμάνδος, και ό Μαυρίκιος, τόν φώναξε νά τόν συστήση. Οι άλλοι έπλησίασαν κι' αυ- τοί, κι' ή διασκέδαση ξανάρχισε πάλι. Χόρευαν και γλεν-

τούσαν, τραγουδούσαν και άστειεύοντο όλοι και μόνον ό ώραίος "Αρμάνδος σκεκότανε στη θέση του μελαγχολικός και όνειροπολούσε ποιός ξέρει ποιανής την εικόνα.

"Ο "Αρμάνδος αυτός ήταν τό παιδί του ταγ- ματάρχου Λεόν, του άρχηγού της έταιρίας του ξίφους, του άνθρώπου πού, άφοι ένωσε τούς έξη έγκληματιες και ίδρυσε αυτή την τρομερή έταιρία και άφοι τούς έκανε όλους πλουσιούς,

τούς έξεβίασε έπειτα, και τούς πήρε χρηματα γιά τόν "Αρμάνδο. "Ηταν ό άγαπημένος γιός του Λεόν, πού ήταν και ό κύριος αί-τιος νά γίνη χήρα ή γυναίκα του Γοντράνου δέ Λασού, την ίδια ή- μέρα του γάμου της. "Ο "Αρμάνδος ήταν τό παι- δί εκείνο, γιά τό όποιον ή χήρα του Γοντράνου δέ Λασού—ή γυναίκα με τό μαύρο γάντι—είχε όρκι-

στή άπάνω στο φέρετρό του, νά τόν έκδικηθή με τό σκληρότερο τρόπο, όπως και τούς άλλους πέντε έταίρους πού τόν έδολοφόνησαν. "Ο "Αρμάνδος Λεόν ήταν ώραίος. "Η μελαγ- χολία του κίνησε την περιέργεια τών εύθύμων καλεσμένων και έμαζεύτηκαν τριγύρω του όλοι και του ζητούσαν νά τούς είπη την αλήτ, γιάτί έκατάλαβαν ότι έπρόκειτο γιά κάποια έρωτοδουλειά. "Ο φίλος του Μαυ- ρίκιος έπιβεβαίωσε ότι κάτι τέτοιο συνέβαινε. "Η ώραιά Φούλμεν, τούδωσε νά πιή, τόν έξάλισε, τόν έπρόκάλεσε

και του γύρεψε νά της είπη την ιστο- ρία της θλιβερής του άγάπης πού τόν έκανε τόσο ά- πογοητευμένο και σκεπτικό.

"Εκείνος, παρ' όλη τη ζαλάδα πού τούφερε τό κρασί, έξακολού- θωσε νά άρνήται. Του ζητήσανε τό όνομά της μονά- χα, αλλά τούς ά- πάντησε ότι δέν τόξερε.

— "Ομως, τούς έπρόσθεσε με νευ- ρικό χαμόγελο, άν έχετε άνάγκη από ένα όνομα γι' αυτήν την γυναίκα πού άγαπώ, νά την λέτε «Η Κυρία Με Τό Μαύρο Γάντι»...

— "Αν δέν παραλογίζεσθε, φίλε μου, μάς κοροϊδεύετε. Γιάτί τη λέτε έτσι;

— "Επειδή πάντοτε, όλες τις φορές πού την είδα, φο- ρούσε στο δεξί της χέρι ένα μαύρο γάντι.

— Μόνον ένα γάντι; Μόνον στο ένα χέρι;

— Μονάχα;

— Και πού την είδατε;

— "Οπου κι' άν πήγα.

— "Η γυναίκα λοιπόν αυτή είναι φάντασμα;

— Μπορεί! "Αλλά υποθέστε ότι είμαι μεθυσμένος, κι' άφίστε με με την τρέλλα μου. Τι σας ενδιαφέρει νά μά- θετε, άν ένας άνθρωπος άγαπάη χωρίς έλπίδα μια γυναίκα της όποιος τό βλέμμα, τό χαμόγελο και όλη της ή ζωή είναι ένα αίνιγμα;

"Αλλ' ή περιπέτειά του είχε προκαλέσει την περιέργεια.

"Η Φούλμεν ήθελε νά μάθη, όλες του ζητούσαν νά μιλήσει.

Και τό κρασί πού τούδιναν κι' έπινε, τούλυνε τη γλώσσα έντελώς.

— "Αγαπητοί μου κύριοι! είπεν ό "Αρμάνδος. "Η κυρία με τό μαύρο γάντι, βρίσκεται παντού στο δρόμο μου, έδώ κι' ένα χρόνο. Την καταδίωξα παντού, αλλά δέν την έπιασα πούθενά. Δέν είναι γυναίκα, αλλά όνειρο πού μου

ξεφεύγει διαρκώς.

— Είναι όμορφη;

— Τά βαθυγάλανα μάτια της, πού

άφίνουν πολύχρωμες και βαθιές άν- ταύγειες, έχουνε παράδοξες λάμψεις,

πετάνε μερικές φορές σκοτεινές άστρα- πές και καμιά φορά μαγνητικές και

μυστηριώδεις άκτίνες, απ' εκείνες πού

άναστατώνουν τόν άνδρα και τόν γαλ-

βανίζουν από τό κεφάλι

έως τά πόδια.

— Αισθάνομαι ρίγος

στη ράχη! είπε ή εύθυμη

γυναίκούλα, Νινί Πομπά-

δούρ.

— "Η γυναι-

κα αυτή έξα-

κολούθησεν ό

"Αρμάνδος, εί-

ναι άγγελος ή

διάβολος; Δέν τό ξέ-

ρω. "Εχει στην καρδιά

της κάποιο πόνο. και

τό πρόσωπό της, σκε-

πασμένο πάντοτε με τη μάσκα

της παγερής άδιαφορίας, είναι

άρμονικό με την ψυχή της πού

την άναταράσσουν θυελλές τρο-

μερές. "Επιμένετε νά μάθετε λεπτομέρειες;

Αί, λοιπόν, άκούστε τις... "Ημουνα πέρου

στην "Ιταλία με τό φίλο μου τό ζωάφο

"Αλβέρτο και περιοδεύαμε. "Εκείνος ζωγρά-

φιζε, έγώ βαστούσα, σημειώσεις, κι' έτσι

περνούσαμε ένα βράδυ τα Απέννινα και βρισκόμαστε στην πιά ξρημο και πιά άγρια θέση τους. Είχε νυχτώσει. Κάπου κάπου άχτίδες του φεγγαριού περνούσαν μέσα από τα σύννεφα και μιά φωτίζαν μέσα στην άγρια σιωπή που διέκοπταν μοναχά, καμιά φορά, του νυχτοπουλιού οι κρωγμοί και οι ψιθυρισμοί του γριλλού. Ξαφνικά άκούστηκαν ντουφεκίες, άρκετά κοντά μας. Ήταν ληστές που χτύπαγαν διαβάτες; Τό φαντασθήκαμε, αλλά δεν τολμήσαμε να πάμε να δούμε. Μπήκαμε στο χάνι που ήταν κοντά και ή ιδιοκτήτρια μιάς έπληροφόρησε πώς συχνά σκοτώνουν οι ληστές σ' αυτά τα μέρη διαβάτες, και πώς αυτή καμιά εύθνη δεν αναλάμβανε για μιάς. Έπρεπε να υπερασπισθούμε τον έαυτό μας μόνοι μας... Έτοιμάσαμε τις καραμπίνες μας και περιμέναμε το φαγητό όταν άκούστηκε ο κρότος άμαξιού που έρχότανε με καλπασμό. Ο Άλβέρτος κι' εγώ

πήγαμε να δούμε. Τό άμάξι σταμάτησε μπροστά στην πόρτα και πήδησε κάτω ένας κατακατωμένος ύπηρέτης, με δεμένο τό κεφάλι, με ρούχα ξεσχισμένα. Άσ

μέσως έπειτα μιά γυναίκα κατέβη. Ήσαν οι δυο που σωθήκανε από τους έξη ταξειδιώτες. Οι τέσσερις σκοτώθηκαν στην συμπλοκή με τους ληστές και ή γυναίκα χρωστούσε τη σωτηρία της στην άταραξία πουδίζει να σκοτώση με τό χέρι της δύο ληστές, και στην έτοιμότητα του ύπηρέτου της να χτυπήσει τ' άλλο γα και να φύγει με καλπασμό.

Άναστένανε έλαφρά ο Άρμάνδος και έπρόσθεσε.

— Τό μαντεύετε βέβαια: Η γυναίκα εκείνη, ήταν ή «Κυρία με τό Μαύρο γάντι». Άρκεσε να την κυττάξω, κι' άμέσως, από τό κεφάλι έως τα πόδια, ένοιωσα ένα δυνατό ρίγος κι' έμεινα έκθαμβος μπροστά στην έξαισία και ολέθρια έκείνη όμορφία. Η γυναίκα αυτή που λίγο έλειψε να σκοτωθή κι' είχε ξεκάνει δύο άνθρώπους, ήταν τόσο άτάραχη, σάν νάφευγε από κάποιο χορό.

Ο φίλος μου της είπε δυο κολακευτικά λόγια, της συνέστησε να αναπαυθή και την ήσυχασε λέγοντας ότι οι δυο έμείς θ' άγρυπνούσαμε για να φυλάξουμε σκοποι. Μιάς εύχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και φάγαμε μαζί. Και ποίνα έξαισία βραδυά έπεράσαμε! Είχε χαμόγελο θλιβερό και περιλυπο κι' ή μελωδική της φωνή, μερικές φορές είχε παραδοξους τόνους. Μίλησε για όλα, τά ήξερε όλα, τά είχεν ιδεί όλα. Από ποϋ έρχότανε; Ποϋ έπήγαινε; Δεν μπορούσαμε να μαντεύσουμε. Κατά τά μεσάνυχτα έστερξε ν' αναπαυθή λίγο κι' έγειρε στο κρεβάτι της ντυμένη. Έμεις μέναμε ξυπνητοί να φρουρούμε.

Άλλά πώς έγινε, ώστε να μιάς πάρη ο ύπνος; Όπωςδήποτε τό πρώτο ποϋ ξυπνήσαμε, ή Κυρία με

τό Μαύρο γάντι είχε φύγει. Μιάς παράγγειλε ότι δεν μιάς έύπνησε για να μη μιάς άνησυχήση, κι' ότι θα συναντώμεθα άλλη φορά. Ύστερα από ένα μήνα, στο θέατρο της σκάλας του Μιλάνου, την είδα σ' ένα θεαρείο με κάποιο γέρο άκόλουθο. Ένας φίλος μου άξιωματικός μου είπε ότι ή μυστηριώδης έκείνη γυναίκα ήταν τό θέμα της συζήτησεως σ' όλα τα σαλόνια και μου μιλούσε άκόμα, όταν ή Κυρία με τό Μαύρο γάντι, μιάς έκύτταξε, μ' είδε, είπε κάτι στο συνοδό της κι' έφυγαν. Τους παρακολούθησαμε, είδαμε ποϋ πήγαν, άλλ' όταν την άλλη μέρα πήγαμε να της κάμωμε έπίσκεψη, βρήκαμε τό μέγαρό της έρημο.

Έπαψε για μιά στιγμή και σέ λίγο ξανάρχισε.

— Την ξαναβρήκαμε στη Βιέννη τρεις μήνες άργότερα. Ο φίλος μου Άλβέρτος πήγε να της κάνη έπίσκεψη μόνος του. Έκείνη τόν δέχθηκε εύγενικά, αλλά τοϋπε πώς δεν μιάς είχε ιδωμένα ποτέ. Την άλλη μέρα έφυγε από τη Βιέννη. Και μου συνέβη ύστερα ή τρίτη περιπέτεια.

Ένας από τους παρισταμένους που δεν μιλούσε έως τότε, είπε.

— Ύστερα πήγε στην Πετρούπουλη, όπου όμως κανείς δεν έμαθε πώς τη λένε. Ξέρω ίσως περισσότερα από τόν κ. Άρμάνδο. Άλλ' αυτό ποϋνα βέβαιο είναι ότι έχει στην ψυχή της μιά θανατηφόρα θλίψη.

Πάσανε όλοι, σάν νάχε παρουσιαστή ξαφνικά μπροστά τους ή κυρία με τό μαύρο γάντι. Ο Άρμάνδος βυθίστηκε σέ σκέψεις και έτσι ποϋταν μεθυμένος άποκοιμήθηκε χωρίς να ελειώση τη διήγησή του. Ένας—ένας άρχισαν να φεύγουν γιατί ή ώρα ήταν τέσσερες, αλλά ή Φούλμεν δεν άφισε να πάρουν τόν κοιμισμένο Άρμάνδο. Τόν έσκέπασε μ' ένα σάλι, κι' είπε στη Νινί Πομπαδούρ.

— Τόν κρατώ, γιατί θέλω να μάθω τη συνέχεια της Ιστορίας, και, φυσικά, δεν θα παντρευθώ τό λόρδο Γουέν.

— Τό όποιοι σημαίνει—είπεν εκείνη—ότι κάποιο δυστύχημα περιμένει την κυρία με τό Μαύρο γάντι ή Φούλμεν θα γίνη αντίζηλός της.

— Μπορεί! Είπε εκείνη, ενώ στά κοραλλένια της χείλη πλανήθηκε αινιγματώδες χαμόγελο. Από σήμερα ο Άρμάνδος είναι δικός μου!

Β'

Τό ίδιο βράδυ, ένας γρηναίος άγνωστος χτυπούσε την πόρτα ενός άρχαίου μεγάρου της Πλατείας του Άγίου Μιχαήλ. Μιά ύπηρέτρια, προφανώς Γερμανίς, πήγε και άνοιξε.

— Ά, έλα, είπε. Η Κυρία σέ περιμένει.

Τόν πήγε και τόν έμπασε σ' ένα δωμάτιο. Μιά γυναίκα καθότανε μπροστά σέ ένα τραπέζι γεμάτο χαρτιά. Φορούσε μαύρα, ήταν έξαιρετικώς ωραία, αλλά ή όμορφία της ήταν μελαγχολική. Τά βαθυγάλανα μάτια της, εξακόντιζαν βλέμματα πυρετώδη, τά σταχτέξανθα μαλλιά έπεφταν σέ πυκνούς βοστρύχους άτακτα στους ώμους της: τά συμμετρικά χαρακτηριστικά της είχαν την έκφραση κάποιας λύπης βαθειάς και στο ένα της χέρι φορούσε μαύρο γάντι ποϋ σφιγγόντανε στον καρπό μ' ένα βραχιόλι χαλυβδίνου. Στο άλλο χέρι φορούσε δακτυλίδι, ή πέτρα του όποιου είχε μερικές μαύρες τρίχες. Και αυτό τό γυμνό της χέρι ή Κυρία με τό μαύρο γάντι έδωσε στον έπισκέπτη της.

— Τρεις μέρες σάς περιμένω Έρμάνε! τοϋ είπε.

— Έπρεπε να τά μάθω καλά! Και τάμαθα όλα.

Άστραπή τρομερής χαράς έλαμψε στα μάτια της, έπειτα ή νεαρή γυναίκα σήκωσε τα βλέμματα της προς ένα σιλέτο ποϋταν κάτω από τό εικόνισμα, ύστερα έκύτταξε μιά προσωπογραφία σκεπασμένη με μαύρο πανί και, τέλος, τό δακτυλίδι με τις μαύρες τρίχες.

— Άι έπιθύρισε. Έφτασε ή ώρα!...

Είπε στον Έρμάνο ότι θάφευγε αύριο από κείνο τό σπίτι και θα πήγαινε να μέινη στο προάστειο του Άγίου Όνοριου και τόν διάταξε να λάβη τά μέτρα του. Έκείνος την καθούσασε. Τά είχε έτοιμάσει όλα, άκόμη και τά διαβατήριά του με τά ψεύτικα δνόματα.

— Τώρα, είπε ή κυρία με τό μαύρο γάντι, άς μιλήσωμε «γι' αυτός».

— Ο ταγματάρχης Λεόν, κυρία, είναι σήμερα έξήντα όκτώ χρονών, σωστό ράκος και δεν ζή παρά για τό γυιό του τόν Άρμάνδο.

Η νεαρή γυναίκα στις τελευταίες του λέξεις σκυθρώπασε.

— Μένει στο Πασόν, κοντά στο ποτάμι! έσυνέχισε ο Έρμάνος. Ο γυιός του πηγαίνει και τόν βλέπει κάθε πρωί. Μέσα στα έγγραφα τά έκθέτω όλα, και γι' αυτόν και για τους άλλους.

Η κυρία με τό μαύρο γάντι, έπήρε τά χαρτιά ποϋ της

έφερε, κι' άρχισε να τά φυλλομετρή.

— Τάβαλε όλα με τάξη! και είπε. Ο μεγαλειότερος ένοχος θα χτυπηθή τελευταίος... Ά, τί βλέπω; έπρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο ποϋ μπορούσε να τρομάξη και τόν άπαθέστερο. Ο ίππότης είναι εύτυχής άφοϋ τόν άγαπάη τόσο ή γυναίκα του...

Κι' έσυνέχισε τό διάβασμα.

Ο βαρώνος άποφάσισε να μην παντρεφθή. Τρέχει στις διασεβάσεις και ξοδεύει τά λεπτά του για τη χορεύτρια Ρόζα, μιά γυναίκα χωρίς καρδιά και ίκανή να κάνη και την πιά άποτρόπαιη πράξη. Έκαίε να μονομαχήσουν δυο ποϋ την άγαπούσαν. Ο ένας σκοτώθη τό βράδυ ήταν με τόν άλλο στο θέατρο.

— Να μιά πολύτιμη γυναίκα ποϋ πρέπει να κατασκοιεύης Έρμάνε! είπε ή κυρία με τό μαύρο γάντι. Άλλ' άς συνεχίσουμε.

Ο μαρκήσιος έχει δύο θελκτικές κόρες από τό γάμο του με τη χήρα του Μορ—Ντιέ. Είναι βουλευτής και θα γίνη πατρίκιος. Βρίσκεται στο Παρίσι, θέλει να γίνη ύπουργός. Όσο για τόν ύποκόμητα εξακολουθεί να χαρτοπαίζει.

Ός προς τόν Έκτορα Δαμβλίνο, ύπάρχουν πολλά τά περίεργα. Η γυναίκα του, ή χήρα τοϋ στρατηγού Ροβινγύ, πέθανε περίου στα κτήματά της στη Νορμανδία. Άλλ' ο θάνατός της φαίνεται μυστηριώδης και κυκλοφορούν για τό ζήτημα αυτό πολλές διαδόσεις. Την έθχψαν στο άλσος τοϋ πύργου της Τερψιθέας, στο Μαλί δέ Στατό. Πέθανε τά μεσάνυχτα και μοναχά ο άνδρας της ήτανε κοντά της στις τελευταίες της στιγμές. Την έθχψαν άμέσως στον οίκογενειακό της τάφο, όπου την πήγαν με κλειστό φέρετρο. Από την ημέρα τοϋ θανάτου της, ο Έκτωρ Δαμβλίνος ποϋ εκληρονόμησε την μεγάλη περιουσία της, ζή έντελώς άπομονωμένος.

Όταν τελείωσε τό διάβασμα στάθηκε σκεπτική, στιγμές πολλές. Έπειτα είπε.

— Νομίζω πώς από δώ πρέπει ν' άρχίσωμε...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Τελευταίως άπεχώρησε της ύπηρεσίας μιά άτμομηχανή, ή άρχαιότερα άτμομηχανή της Βορειοδυτικής Σιδηροδρομικής έταιρείας τοϋ Λονδίνου.

— Κατεσκευάσθη τά 1777 και μέχρι σήμερα άριθμούσε 157 έτών συνεχή ύπηρεσία.

— Ένας γερμανός χημικός ύπεστήριξε ότι τό χημικώς άποστειρωμένο νερό είναι έπιβλαβές στον όργανισμό, συχνά δέ προξενεί και δηλητηρίαση τοϋ στομάχου.

— Ένα παιδάκι στην Άμερική κατάρπισ ένα ψαλίδι και ή έξαγωγή του από τό στομάχι του έγινε κατά τόν πιά πρωτότυπο και άπίστευτο τρόπο:

— Οι γιατροί τοποθέτησαν στο λαιμό του ένα μεγάλο μαγνήτη και τοϋ τό έβγαλαν.

— Ένα έργοστάσιο στην Άμερική κατασκεύασε κεραμίδια από χαρτί, τά όποια είναι αδιάβροχα και στερεά σάν τά πραγματικά έξ άργίλλου.

— Επί πλέον είναι έλαφρά και φθηνά.

— Οι μηχανοδηγοί και θερμαστές των σιδηροδρόμων βγάζουν τά καρβουνίδια από τά μάτια τους, ο ένας με τη γλώσσα τοϋ άλλου.

— Στο Παρίσι σέ κάθε τρία σπίτια άναλογεί μιά ταβέρνα.

— Στην Κίνα ή φλυαρία είναι σοβα-

ρό δικαιολογητικό διαζυγίου.

— Στην περίπτωση δέ αυτή μπορεί κανείς κάλλιστα να χωρίση τη γυναίκα του.

— Στη Νέα Υόρκη λειτουργούν πάνω από 10.000 άπόκρυφα κέντρα όπιονανών.

— Τό μεγαλειότερο ξύλινο κτίριο τοϋ κόσμου είναι ή Βουλή της Νέας Ζηλανδίας, στο Ουέλλινγκτον.

— Στη χώρα αυτή έπίσης όλα τά καταστήματα και τά σπίτια είναι ξύλινα.

— Οι φυσιοδίφες πιστοποιούν ότι ένα χελιδόνι καταβροχθίζει κατά μέσον όρον 6.000 έντομα την ημέρα.

— Κατά μέσον όρον μιά άτμομηχανή διανύει κάθε χρόνο 20.000 χιλιόμετρα.

— Στη Σουηδία οι σιδηροδρομικοί σταθμοί ποϋ περιλαμβάνουν και έστιατόριο για τους ταξειδιώτες, διακρίνονται από ένα... μαχαιροκουταλοπήρουνο ποϋνα κρεμασμένο πλάι στο μεγάλο ρολόι τοϋ σταθμοϋ.

— Στον πόλεμο, μόνον μιά σφαίρα στις 85 σφαίρες έκτελεί τόν προορισμό της.

— Η βασίλισσα Βικτωρία της Άγγλίας έκτός από τους άλλους τίτλους είχε και τίτλο τοϋ δουκός τοϋ Λάνκαστερ.

Πήγε στο παράθυρο και τό άνοιξε. Στηρίχθηκε με τόν άγκώνα της στην άκρη τοϋ παραθυριού και άφισε τό πρόσωπό της στο ψυχός της νύχτας και στις ψεκάδες της βροχής π' άρχισαν να πέφτουν άραιές. Έπειτα, μ' ένα βλέμμα φάνηκε πώς θέλησε να διαλύση δολόκληρη την κολοσιαία πόλη ποϋ άπλωνόταν μπροστά της, τό Παρίσι ποϋ βρισκόταν «εκείνον».

Και τά μάτια της εξακόντισαν άστραπές, τά χείλη της συμμαζεύτηκαν σ' ένα χαμόγελο γεμάτο πικρία και μίσος. Έπειτα γύρισε άπότομα και κάρφωσε τό βλέμμα της ποϋ ήταν γεμάτο δδύνη, άπάνω στην προσωπογραφία, την σκεπασμένη με τό μαύρο πέπλο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ...

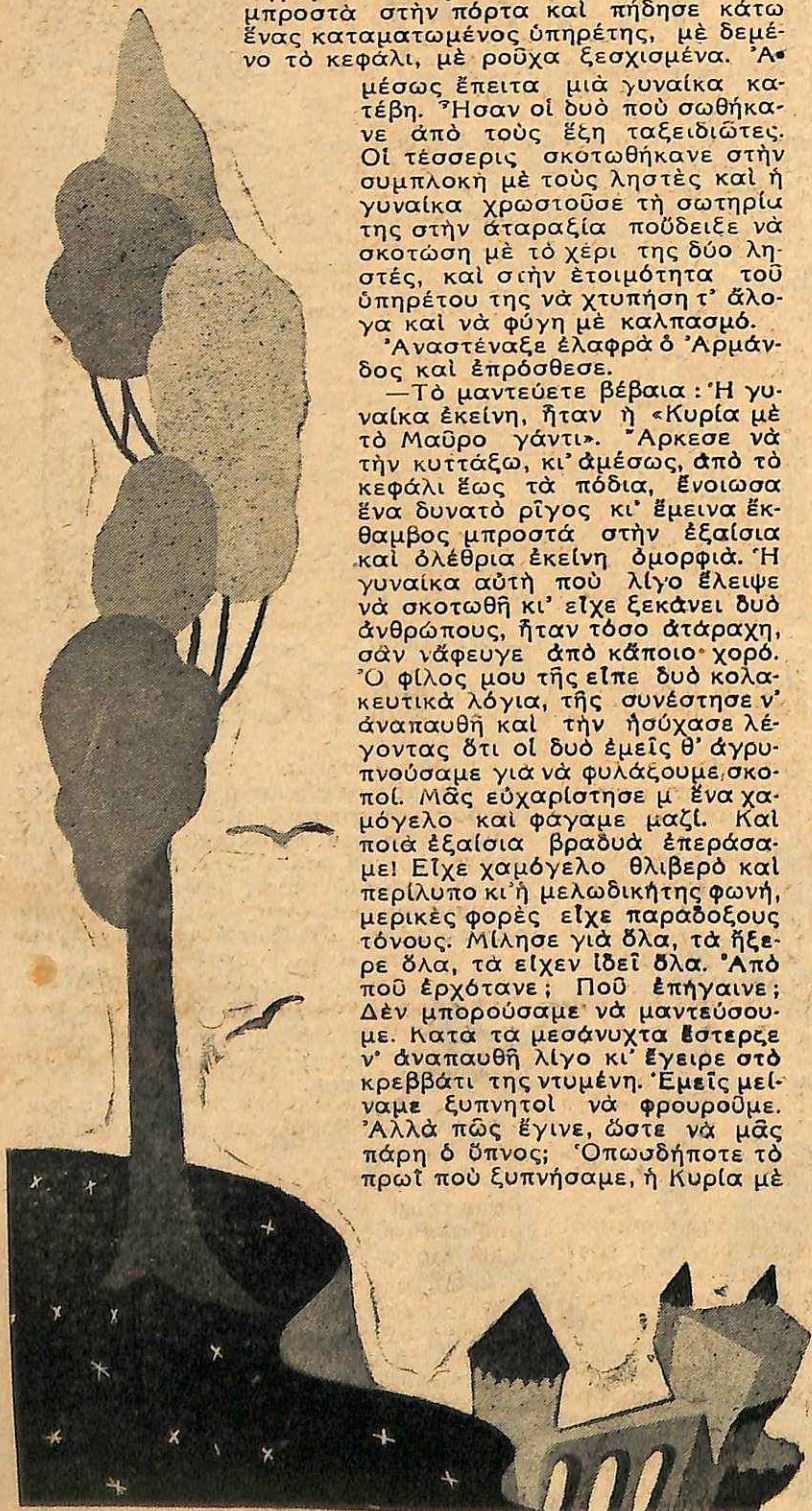
Στό μέγαρό της δδοϋ Βερνέιγ, όπου άλλοτε καθότανε ο στρατηγός Ροβινγύ, έμεινε τώρα, ο πρώην λοχαγός τοϋ έπιτελείου Έκτωρ Δαμβλίνος, ο ύπασπιστής τοϋ στρατηγού βαρώνου Ροβινγύ ποϋ τόν σκότωσε στη Μασσαλία ο

Γοντράνος δέ Λαού, για να παντρευτή τη γυναίκα του ο Δαμβλίνος. Από την ημέρα ποϋ πέθανε ή γυναίκα του Μάρθα, πήγε και έγκατεστάθη στο Παρίσι, και έμεινε κατάκλειστος στο μέγαρό του χωρίς να συναναστρέφεται κανένα, χωρίς να μιλάη με κανέναν.

Κείνη την ημέρα ο ύπηρέτης του τοϋ είπε πώς κάποιος έπιμένει να τόν δη και δεν έφευγε άν και έπροσπάθησε να τόν πείση ότι δεν ήτανε κανείς εκεί! έλεγε πώς τόν είχε δει να μπαίνει κι' έπέμενε να θέλη να τόν δεχθή. Πήρε την κάρτα ο Δαμβλίνος και διάβασε: «Κόμης Άρλέφ. Διοικητής τοϋ φρουρίου Νικόλαος».

Αν και δεν έγνώριζε τόν Άρλέφ διάταξε να τόν οδηγήση στο γραφείο του και ύστερ από λίγο εκείνος τοϋ ζητούσε συνώνμη.

(Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—'Η Νότα, μιὰ ώραία νέα, ἐνὼ ἦταν ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν διήγηση τῆς καμαριέρας τῆς Κωνσταντίνας, ποὺ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ἦταν ἀρρωστή ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια τοῦ γλυντιοῦ, κι' ἔχασε τὸ παιδί της, δὲν νοσηλευτότανε μισό-τρὲς ἡμέρες στὸ νοσοκομεῖο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Στέλιου Κον- τῶνη, ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ ἦταν τρελλὸ μαζὶ τῆς ἀπ' ἀγάπη. 'Ο Στέλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε μάθει ὅτι δὲν ἦτανε γιὸς τοῦ Κον- τῶνη, ἀλλὰ κάποιος ἀρρωστής γυναίκα, ἀγνωστο ποιάς, καὶ ἐπῆγαινε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἢ ἀγαπημένην του. 'Εκείνη σχε- δὸν τὸν ἔβρισε· τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ κι' ἔφυγε. 'Η καμα- ριέρα ποὺ μισοῦσε τὴν κοινωνία γιὰ ὅσα ἐτράβηξε καὶ ποὺ ἐνοιοῦσε ἀνεξήγητο μῖσος γιὰ τὸ Στέλιο, ἄρχισε νὰ τὸν συμβου- λεύῃ πῶς γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ Νότα ἔπρεπε νὰ ἑοδεύῃ χρήματα τὰ ὁποῖα μπορούσε νὰ πάρῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου ἦτο βοηθὸς ταμίου. 'Επειτα τὸν ἔκανε νὰ ζηλέψῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρόπο ὅτι ἡ Νότα πῆγε σὲ μιὰ φίλῃ της στὸ Κολωνάκι. 'Ο Στέλιος πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ εἶδε νὰ παραμονεύῃ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος τέλος μπήκε μέσα καὶ σὲ λίγο βγήκε μὲ τὴ φίλῃ τῆς Νότας, τὴν Τούλα, ποὺ ἦταν γυναίκα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνει ἡ Νότα ποὺ στηριζότανε στὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνδρός, μ' ἓναν ἄλλον ἀκόμη, τὸν ἐραστὴ προφανῶς τῆς Τούλας. Θολωμέ- νος ἀπὸ τὴ ζήλεια ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ ἐν ὧ τὸ ἀνδρό- γυνο μπήκε σ' ἓνα ταξὶ καὶ γύρισε σπίτι του. Τοὺς παρακολου- θήσε κι' ὅταν ἡ Νότα πῆγε σπίτι της, ἔτρεξε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν ἐδέχθη. 'Η Κωνσταντίνη τὸν πῆρε καὶ πάλι στὴν κάμαρά της, τοῦπε καὶ πάλι τί ἔπρεπε νὰ κἀνῃ καὶ ὁ Στέλιος, πράγματι, ἐπλαστογράφησε μερικὰ ἐντάλματα, πήρε χρήματα ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ τὰ πῆγε στὴ Νότα. 'Υστερα ἡ Νότα τὸν πα- ρέσυρσε σ' ἓνα σπητὶ ὅπου τοῦδωσαν καὶ πῆρε κοκαΐνη καὶ ἔ- πειτα τοῦπαν νὰ βρῇ κι' ἄλλα λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ παίξουν στὸ χαρτοπαίγνιο.

'Η Πιπίτσα μιὰ παιδικὴ τοῦ φίλῃ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μυστικὰ καὶ ὑπηρετοῦσε κι' αὐτὴ στὴν Τράπεζα τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ καὶ ἐπῆγε στὴν Νότα νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ σώσουν τὸν Στέλιο, ἀλλ' ἐκείνη τῆς ἐδήλωσε ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε μὲν ἀλλ' ὅμως καὶ δὲν δεχότανε τίς προτάσεις της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ κι' ἐγὼ δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου οὔτε κἀν ὅτι σὲ φιλοξενῶ σπητὶ μου.

— Ζευνώνας νάρθω νὰ σὲ ἰδῶ, νόμιζα πῶς θάβρισκα μιὰ γυναίκα ποὺ τὴν ἐδίδασκε ὁ πόνος καὶ τῆς ἔδωσαν καλωσύνη τὰ βάσανα ποὺ ἔπέρασε.

— Καὶ τί βρήκες;

— Τὴν κακία προσωποποιημένη! Γιατὶ ἀπορεῖτε; Εἴσατε κακὴ, ἐκ φύσεως κακὴ, ἐγωῖστρια καὶ ἀνηλεής. Κατηγορεῖτε τὴν κοινωνία καὶ σὰς ἔφταξε ἡ κοινωνία καὶ μιλήσατε γιὰ τοὺς φίλους σας καὶ τοὺς φίλους τῶν φίλων σας, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε τί ἐκάνατε τὸν ἴδιο καιρὸ, ἐσεῖς, οὔτε μὲ πόσους φλεγεράτε

ταυτοχρόνως. 'Αλλ' ἔστω δὲν πρόκειται νὰ σὰς κάνω ἔλεγχον οὔτε νὰ σὰς ἀποδείξω τὰ σφάλματά σας... Θέλω νὰ σὰς εἰπῶ μονάχα πῶς εἴσατε κακὴ καὶ ἀφοῦ δὲν μοῦ δίνετε, δὲν γυρεύω τίποτα. 'Ηλθα ἐδῶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη καλωσύνη καὶ μ' ἐδι- δάξατε τὸ μῖσος. Εὐχομαι, αὐτῆς σας ἡ διδασχὴ, νὰ μὴ βγῇ σὲ κακὸ, οὔτε γιὰ σὰς οὔτε γιὰ μένα...

'Εκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Φεύγω! τῆς εἶπε. Κι' ἀφοῦ ὡς ὄπλο ἔχετε τὴν κακία, θὰ ὀπλισθῶ κι' ἐγὼ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, καὶ ὁ πόλεμός μας θάναί ἐξοντωτικός. Χαίρετε!

'Η Νότα γέλασε εἰς ἀπάντησιν, ἡ Πιπίτσα βγήκε καὶ ἔφυγε. 'Αλλὰ μόλις ἔφθασε κοντὰ στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα ἓνα χέρι τὴν ἐκράτησε. Γύρισε καὶ κύτταξε.

Μὲ τὸ δάκτυλό καθέτως στὰ χεῖλη, γιὰ νὰ τῆς ὑποδείξῃ πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, ἡ Κωνσταντίνη τὴν καθυσόχασε μ' ἓνα νεῦμα. 'Επειτα τῆς εἶπε σιγὰ.

— 'Εμπάτε ἐκεῖ. Περιμένετέ με κι' ἔφτασα...

Τὴν ἔσπρωξε μέσα σ' ἓνα δωμάτιο, τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα, κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴν κυρὰ της, τάχα νὰ νὰ ἰδῇ μήπως τὴν ἤθελε τίποτε, πραγματικῶς ὅμως γιὰ νὰ φροντίσῃ νὰ μὴν κατα- λάβῃ πῶς εἶχε βαστάξῃ ἐκεῖ τὴν Πιπίτσα.

'Η Νότα, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴ συζήτησιν καὶ θυμωμένη ἀπὸ τὴ στάση τῆς φιλενάδας τοῦ Στέλιου, εἶχε καθίσει σ' ἓνα κά- θισμα καὶ σκεπτότανε ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ λόγο ἀπὸ τὸν ἐραστὴ της ποὺ τὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνον ὅτι ἡνέα ἐκείνη τόλμησε νάλθῃ στὸ σπίτι της, νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ μὲ τίς ἀξιώσεις της καὶ νὰ τὴν προσβάλλῃ μὲ τὰ λόγια της.

'Η Κωνσταντίνη ποὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς συζητήσεώς των καθότανε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ κρυφάκουε, φαντάσθηκε ποιά συνέχεια θάχε κι' ἤθελε νὰ τὴν κατευθύνῃ κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ὑποβοηθήσῃ τὰ δικά της τὰ σχέδια.

Δὲν ἐπρόλαβαν ὅμως νὰ κάνουν καμμιὰ συζήτησιν. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ χτύπησε τὸ τηλέφωνο, καὶ ἡ Νότα πῆρε τὸ ἀκουστικό. Τὴν ζητοῦσε ὁ Κούρτης ἀπὸ τὴν Τράπεζα, καὶ τῆς ἔλεγεν ὅτι εἶχε νὰ τῆς ἀναγγεῖλλῃ ἓνα ἐξαιρετικὰ σπουδαῖο νέο, ποὺ τὴν ἐνδιέφερε πολὺ. Καὶ τὴν καλοῦσε νὰ πᾶσιν στὸ γραφεῖο του νὰ συναντηθοῦν σχετικῶς.

'Ο Κούρτης δὲν θέλησε νὰ τῆς δώσῃ περισσώτερες ἐξηγήσεις μὲ τὸ τηλέφωνο ἀλλ' ἐκείνη κατάλαβε. 'Ωρισμένους εἶχαν ἀνακα- λύψῃ τὴν κατάχρησιν τοῦ Στέλιου, αὐτὸ τὸ φαντάσθηκε τὴν ἴδια στιγμῇ ποὺ τῆς εἶπε πῶς τὸν μετέθεσαν σὲ ἄλλο τμήμα. 'Αλλὰ τί εἶχε νὰ φοβηθῇ αὐτὴ, καὶ ποιά εὐθύνῃ μπορούσαν νὰ τῆς γυ- ρέσουν γιὰ ἓνα ἔγκλημα στὸ ὁποῖο καθόλου δὲν ἀναμείχθηκε;

Παρ' ὅλες αὐτὲς τῆς τίς σκέψεις τὴν ἐπίασε κάποια ευρυκότης. 'Αν καὶ ἐμάντευε γιατί τὴν ζητοῦσε, ἤθελε ἐν τούτοις νὰ βεβαί- ωθῇ καλλίτερα, νὰ συζητήσῃ μαζί του καὶ ν' ἀκούσῃ τὴ θεω- ροῦσε ἐκεῖνος ἀνησυχητικὸ γι' αὐτήν. 'Ετοιμάσθηκε λοιπὸν γρή- γορα, ἐλθισμὸν τὴν Πιπίτσα καὶ ὅσα εἶχαν εἰπῇ, βγήκε στὸ δρόμο, μπῆκε σ' ἓνα ταξὶ καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ Τραπεζίτικοῦ.

'Ετοί ἡ Κωνσταντίνη δὲν ἀσχολήθηκε νὰ κατευνάσῃ ἢ νὰ ἐρε- θίσῃ περισσώτερον τοὺς θυμούς της. Τὴν συνώδευσε ἔως τὴν πόρ- τα, τὴν εἶδε ποῦμπαινε στὸ ταξὶ καὶ γύρισε κοντὰ στὴν Πιπίτσα.

'Η καμαριέρα ποὺ ἄκουσε τί εἶπαν οἱ δύο γυναῖκες, κι' ἐκατά- λαβε τί πραγματικῶς ἐπεδίωκε ἡ Πιπίτσα, σκέφθηκε πῶς θὰ μπορούσε εὐκόλα νὰ κἀνῃ τὸ κακὸ καὶ πῶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφί- σῃ νὰ τῆς φύγῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

'Ηθελε νὰ κἀνῃ κακὸ! 'Η γυναίκα αὐτὴ, ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ ἦταν τὸ ἀγαθότερο πλάσμα τῆς γῆς! Μποροῦσε νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ στόμα της γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σ' ἓνα ζητιάνο ἢ νὰ

μείνῃ γυμνὴ στὸ κρῦο γιὰ νὰ ζεσταθῇ ἡ δυστυχισμένη γρηοῦλα ποῦτρεπε τὴν παγωμένη ἐκείνη βραδυὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπητὶ τους. Μποροῦσε νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὴν κυρὰ της, — ἂν δὲν εἶχε αὐτὴ — γιὰ νὰ πάρῃ ταῖγάρα στὸ γεροντάκο ποῦσερνε τὰ πόδια του κι' ἐρ- χότανε ἔως ἐκεῖ, γιὰ νὰ λιαστῇ ποῦ ἐκρῶνε. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια γυναίκα, ἄλλες φορὲς δὲν αἰσθάνοντανε εὐχαρίστησιν παρὰ τότε μονάχα ποὺ ἔκανε τὸ κακὸ.

'Όταν ἔβλεπε τ' ἀποτελέσματα τῶν διαβολῶν της, ἰδίως ὅταν ἐνοιοῦσε ὅτι ἓνας ἀνθρώπος πονοῦσε ἀπὸ ἔρωτα. Ἐπίσης δὲ ὅταν αὐτὸς ποὺ πονοῦσε ἦτανε νέος, ἐδοκίμαζε τὴν πιδ δυνατὴ εὐχαρίστησιν καὶ τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὴν θέλῃ περισσώτερο ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ τῆς τοῦ ἔργου.

Κι' ἤθελε τώρα νὰ δώσῃ τροφὴ στοὺς ἄγριους πόθους της. Νὰ ποὺ ἐν' ἄλλο κορίτσι, νέα κι' αὐτὴ ἐρωτευμένη κι' αὐτὴ ποὺ ἔτρεχε γυρεύοντας ἐραστὴ ποὺ τὸν ἰδιωχνε μιὰ ἄλλη καὶ δὲν ἔφηνε. 'Ητανε ὡραῖο νὰ βλέπῃ τὴν ἀλυσίδα ἐκείνη τῶν δυ- στυχῶν, αὐτοὺς τοὺς ἀπελπισμένους στὸν ἔρωτα. Νόμιζε πῶς ἡ εἰσαμένη ἐξεδικεῖτο γιὰ λογαριασμό της, χτυποῦσε ἀλύπητα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ ἱκανοποίησιν. Κι' ἀφοῦ μπορούσε, γιατί νὰ μὴν κἀνῃ μεγαλιέτερον τὸν πόνο τῶν ἀνοήτων αὐτῶν π' ἀγαποῦ- σαν, γιατί νὰ μὴ δώσῃ στὴν ψυχὴ της τὴν ἀνακούφισιν νὰ ἰδῇ ἓνα τέτοιο θέαμα δυὸ ἀνθρώπων νὰ σπαράξουν ἀπὸ τὴν ἀπελ- πισίαν καὶ τὸν πόνο τους;

Τέτοιες διαθέσεις εἶχε ἐκείνη τῇ στιγμῇ. Στὸ πρόσωπό της, θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ κανεῖς τὴν ἐκφράσιν ὅλης τῆς κακίας της καὶ στὸ βλέμμα της ὅλο τὸ μῖσος ποὺ ἐνοιοῦσε γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποὺ μ' ὅλα ταῦτα τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτην τότε φορὰ. 'Η μανία τῆς ἐκδικήσεως — μιὰ ἀρρώστεια ποὺ σιγόκαινε μέσα της ἄσβεστα — τὴν ξαναεῖχε πιάσει δυνατὰ τώρα. Καὶ ἡ γυναίκα ποὺ ἔμενε νησιτικὴ γιὰ νὰ πάρῃ ταῖγάρα τοῦ γέροντα ποὺ λιαζό- ταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπητὶ της, ἦτανε τώρα ἡ στρίγγλα ποὺ ἤθελε νὰ πνίξῃ αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ τίποτα δὲν τῆς εἶχε καμωμένα.

Μπήκε στὸ δωμάτιο ὅπου τὴν ἐπερίμενε ἡ Πιπίτσα καὶ προσ- πᾶθη νὰ δώσῃ στὴν ἐκφράσιν τοῦ πρόσωπου της ὁση καλω- σύνην μπορούσε. Τῆς εἶπε πῶς ἄκουσε ὅσα εἶπαν μὲ τὴν κυρὰ της καὶ τῆς συνέστησε νὰ μὴ τὴν παρεξηγήσῃ καὶ νὰ μὴ θεω- ρήσῃ σκληρὴ τὴν ἀπάντησίν της, μιὰ ἀπάντησιν ποὺ τῆς ἐνέ- πνευσε ἡ ζήλεια.

Τῆς ἐμίλησε λογικὰ, προσπαθοῦσε νὰ τῆς δείξῃ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ Πιπίτσα ἐπίστεψε ὅτι εἶχε μπροστά της μιὰ ἀγαθὴ γυναί- κα ποὺ ἐνοιοῦσε συμπάθεια γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία της. 'Η Κωνσταντίνη, παρ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶχε τραβήξῃ ἦτανε ἀ- κόμα νόστιμη γυναίκα. Τὰ χαρακτηριστικὰ της εἶχαν διατηρηθεῖ τὴν ὁμορφιά τους, καὶ τώρα τελευταία εἶχε γίνει συμπαθητικό- τερη. 'Εδῖνε τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἀγαθῆς γυναίκας καὶ ἡ Πιπίτσα

γελάστηκε εὐκόλα. Τὴν ἐνέπι- στεύθηκε καὶ τῆς μίλησε ἀρκε- τὰ ἀποκαλύπτα, τῆς γύρευε νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀποτραβήξῃ τὸν Στέλιο ἀπὸ τὴ Νότα, ποῦ, στὸ κάτω — κάτω δὲν ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ κανέναν πολῦτιμο ἐραστή.

Μίλησαν ἔτσι ὥρα πολλή. 'Η Κωνσταντίνη κατὰρθεσε νὰ μᾶθῃ ὅσα πράγματα τῆς ἔχρειά- ζοντο, ὅπως ἐπίσης ἐπέτρεψε νὰ αἰσθάνεται ἡ Πιπίτσα ἀπε- ρόριστῃ ἐμπιστοσύνη γι' αὐτήν. Μίλησαν γιὰ ὅλα, τῆς ἔδωκε ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις πολλές, καὶ συμφώνησαν νὰ ξαναντα- μωθοῦνε.

— Πάει καλὰ! ἐμονολόγησε ἡ κυρὰ — Κωνσταντίνη, ὅταν ἡ Πι- πίτσα ἔφυγε. Εὐκόλο εἶναι νὰ σοῦ βρῇ ἐραστή, γιατί εἶσαι ὁμορφὸ κορίτσι. Εὐκόλα θὰ τὸν λησμονήσῃς καὶ πρόθυμα θὰ μὲ βοηθήσῃς στοὺς σκοπούς μου. Πάει καλὰ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΕΝΩ ΤΟ ΕΔΑΦΟΣ
ΕΤΡΙΖΕ

Μέσα στὸν ἱλιγγο τῆς σπατά- λης καὶ τῶν ὀργίων, ὁ Στέλιος δὲν ἄκουε τοὺς ἀπειλητικούς τριγμούς τοῦ ἐδάφους ποὺ ἔτρι-

ζε κι' ἀπειλοῦσε ν' ἀνοίξῃ γιὰ νὰ τὸν γκρεμίσῃ στὸ κατάβαθα τῆς συμφορᾶς. Στὴν τράπεζα μιὰ μέρα ὑποπεύθησαν ὅτι ὑπῆρ- χαν ἀταξίες. Καὶ ἐπειδὴ οὔτε ἦταν βέβαιοι γιὰ τίποτα, οὔτε μπορούσαν νὰ ἔξερουν ποῖος ἦταν ὁ αἷτιος τὸν μετέθεσαν σὲ ἄλλο τμήμα κι' ἀνέθεσαν στὸν Κούρτη νὰ κἀνῃ ἔλεγχον.

Στὴν ἀρχὴ ἀνησύχησε. 'Υστερα τὸ θεωρῶσε χωρὶς σημασία. Μήπως αὐτὸ γινότανε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ μήπως δὲν εἶχε κά- νει τόσο καλὰ τὴ δουλειά του, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος νὰ τὸν ἀνακαλύψουν;

Μισοῦσε τὸν Κούρτη, τὸν μισοῦσε πολὺ. 'Εως ἐκείνη τὴν ἡ- μέρα ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ὑπάλληλος, δὲν εἶχε πᾶσι οὔτε μιὰ φορὰ στὸ σπητὶ τῆς Νότας, ἡ ὁποία ἐπῆγαινε καὶ τὸν εὕρισκε ἄλλου. 'Αλλὰ τὸν μισοῦσε καὶ τὸν ἐξήλεψε γιατί ἡ Νότα συχνὰ μιλοῦσε γι' αὐτὸν καὶ πάντοτε εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐπαινῇ. Καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πῆγε στὸ σπητὶ τῆς ἐρωμένης του, νὰ τῆς γυ- ρέσῃ γιὰ χάριν νὰ διακόψῃ τίς σχέσεις μαζί του.

'Η Νότα, ἔξευρε ὅτι πῆγε ἓνα τηλεφώνημα, κι' ἔτρεξε νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τὴν ἡθελε ὁ προεστὰς τῶν Στέλιου. Στὸ γρα- φεῖο του τὸν βρῆκε μόνον. Κι' ἐκεῖνος δὲν τῆς ἔκρυψε ὅτι εἶχε γίνει κάποια κατάχρησιν καὶ ὑπῆρχε φόβος ὁ ὑπεύθυνος γι' αὐτὴν νὰ ἦταν ὁ Στέλιος.

— Μούχες εἰπώμενα, τῆς ἐπρόσθεσε, ὅτι εἶναι ἀρραβωνιαστι- κός σου. Καὶ νόμισα ὅτι εἶχα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σὲ εἰδοποιήσω γιὰ νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου, μήπως ἐνοχοποιηθῇς.

'Η Νότα προσποιήθηκε ὅτι γιὰ πρώτην φορὰ μάθαινε τὸ ἐγ- κλημά του, ἀλλ' ἀπόρησε πῶς ἦτανε δυνατό νὰ θεωρηθῇ υπεύ- θυνῃ αὐτὴ γιὰ ἓνα πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἄλλος, γιὰ ἔγκλημα στὸ ὁ- ποῖο δὲν εἶχε οὔτε τὴν παραινέση ἀνάμνησιν.

— Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ οὐτ' ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα, ἀπάντησε ὁ Κούρτης. 'Αλλὰ καλὸ θὰ ἦτανε νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου.

'Η Νότα κατάλαβε τί ἔπρεπε νὰ κἀνῃ. 'Ο Κούρτης, προφα- νῶς γιατί ἀντιπαθοῦσε τὸ Στέλιο καὶ τὸν ἐξήλεψε ἔως, ἤθελε νὰ τὸν διώξῃ κι' ἐκείνη τὸ ἐδήλωσε καθαρά. Γιατὶ ἄλλως τε νὰ ἐ- ξακλουθήσῃ νὰ ὑπομένῃ τίς ἐνοχλήσεις του καὶ γιατί νὰ μπερ- δεφτῇ σ' ἀνακρίσεις ἀφοῦ τίποτα δὲν εἶχε νὰ ὀφειλόταν;

'Εφυγε ἀποφασισμένη ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ Στέλιο. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἐπῆγε τὸ ἴδιο βράδυ νὰ τῆς μιλήσῃ ἐναντίον τοῦ Κούρ- τη, τὸν ὑποδέχθηκε μὲ τὸ χειρότερον τρόπο, τὸν καταγέλασε καὶ τὸν ἔβρισε γιατί μὲ τίς παιδαγωγίδες του ἔδωκε τὸ δικαίωμα στὴ Πιπίτσα νὰ πᾶν ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ.

— Τὸ παλποκόριτσο αὐτὸ μ' ἔβρισε! τοῦ ἐπρόσθεσε. Δὲν ἀ- φησε πρὸςβολὴ ποὺ νὰ μὴ βγάλῃ ἀπὸ τὸ βρωμερὸ στόμα του καὶ προστυχὰ ποὺ νὰ μὴν εἰπῇ. Κι' ὁ ὑπεύθυνος εἶσαι σὺ ποὺ τῆς ἔδωσες ἓνα τέτοιο δικαίωμα, σὺ ποὺ κάθεσαι καὶ σαλιαρίζεις μαζί της καὶ τῆς μιλάς γιὰ μένα καὶ ποῖος ἔξερει τί ἀήδεις

τῆς λές... 'Α, δὲν μπορεῖ νὰ διαρ- κέσῃ αὐτό. Φτάνει ὅσα τραβάω γιὰ χάριν σου. Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα, νὰ δώσω τὸ δικαίωμα στὴν κάθε παξιμάδα νὰ ἔρχεται νὰ μὲ κἀνῃ σκουπίδι γιὰ σένα...

Μάταια ἀγωνίσθηκε ὁ Στέλιος νὰ τὴν πείθῃ ὅτι δὲν εἶχε ἰδέα τοῦ πράγματος, ὅτι θὰ τῆς γύρευε ἐξη- γήσεις καὶ θὰ τὴν ἔβριζε γιὰ κείνο ποὺ ἔκανε. 'Η Νότα ποὺ γύρευε εὐλόγο ἀφορμὴ νὰ τὸν διώξῃ, τοῦ δήλωσε καθαρά, ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὅ- σα συνέβησαν δὲν μπορούσαν νὰ ἐ- ξακολουθήσουν νὰ ἔχουν σχέσεις καὶ τοῦ γύρευε νὰ μὴν τὴν ξαναε- νοχλήσῃ ποτέ, γιατί θάταν ματαιο- πονία. 'Απὸ δῶ καὶ περὰ, τοῦ ἔε- κοψε καθαρά, δὲν θέλω οὔτε νὰ περάσῃς κἀν ἀπὸ τὸ δρόμο μου.

Τοῦ κάκου ὁ νέος, γλωμῶς ἀπὸ συγκίνηση, μὲ τὰ μάτια βουρκωμέ- να, τὴν ἰκέτευε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπόφασίν της. 'Ηταν ἀνένδοτη.

'Εφυγε δὲ ὁ Στέλιος τρομαγμέ- νος γι' αὐτὴ τῆς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν Πιπίτσα, ποὺ χωρὶς κανένα δικαίωμα ἀνακα- τεύθηκε στὶς δουλιές του, τὸν ἐξέ- θεσε κι' ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ τὰ χα- λάσῃ μὲ τὴν ἀγαπημένην του. Καὶ ὅλη τὴν νύχτα τὴν πέρασε σὲ φρι- κτὴ ἀπελπισία καὶ σχεδὸν δὲν κοι- μήθηκε, περιμένοντας νὰ συναν- τήσῃ τὴν Πιπίτσα ποὺ τώρα τὴν

μισούσε τόσο, ώστε ευχαρίστως θά την έπνιγε με τὰ χέρια του. Πολύ πρωί βρέθηκε έξω. Ήξερε από ποιο δρόμο πήγαινε ή Πίτισα στην Τράπεζα, παραφύλαξε, τη σταμάτησε και με τὸ πιό απότομο ύφος τῆς γύρεψε τὸ λόγο γι' αὐτὸ τὸ διάβημά της ποὺ ἔκαμε χωρίς νὰ ἔχη κανένα δικαίωμα.

Ἡ νέα θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀφῆκε. Μὲ ἐκφράσεις ἀπρεπες καὶ μὲ τρόπο σκληρό, τῆς ὑπέδειξε πῶς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ φροντίσει γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε, ἐσυνέχισε, νὰ σὲ βάλω κηδεμόνα μου. Μὲ ποὶ δικαίωμα ἀνακατεῦθῃς στὶς ὑποθέσεις μου καὶ ποῖα εἶσαι σὺ ποὺ θὰ μοῦ κανόνισης τὰ αἰσθήματα; Πῆγες σ' ἕνα ξένο σπῆτι. Καὶ δὲν φτάνει οἱ ἐξέθεσες ἐμένα—γιατὶ θὰ νόμι- σαν οἱ σ' ἔστειλα ἐγὼ—ἀλλὰ δὲν ἐσεβάσθηκες οὔτε αὐτοὺς, μίλησες ἀπρεπα. Γιατὶ τὸκανεσ αὐτό;

— Γιὰ σένα Στέλιο!

— Καὶ ποὺς σοῦ γύρεψε τὸ ἐνδιαφέρο σου;

— Γνωρίζω αστε ἀπὸ τόσα δὰ παιδιὰ. Βρίσκεις παράξενο ἂν ἔχω ἐνδιαφέρο γιὰ σένα;

— Ἀνεῖχες ἐνδιαφέ- ρο γιὰ μένα ὡφείλες νὰ μὲ βοηθήσης σ' αὐ- τὴ τὴν ἀγάπη μου. Ἄν εἶχες πραγματικὰ ἐν- διαφέρο γιὰ μένα, ἔ- πρεπε νὰ κυττάξῃς πῶς θὰ μὲ κάνης εὐτυχι- σμένο καὶ ὄχι μὲ ποῖο τρόπο θὰ μὲ κάνης γε- λοῖο καὶ πῶς νὰ μοῦ χαλάσῃς τὴν εὐτυχία μου.

Τρομαγμένη ἡ Πιτί- στα ἐρώτησε.

— Τόσο πολὺ τὴν ἀ- γαπᾶς λοιπόν;

— Πολύ, ναί!

Κι' ἐξακολούθησε τὸ σκληρὸ του μαστίγωμα τὸ ὁποῖο ἐκείνη ὑπέ- μεινε μὲ καρτερικότητα πραγματικῶς ἡρωϊκῇ. Τῆς ἀπήγορεύσε νὰ ἐν- διαφέρεται γι' αὐτόν, καὶ τὴν ἔβλεπε νὰ κα- ταλάβῃ ὅτι μῖσος μάλ- λον παρὰ συμπάθεια αἰσθανότανε γιὰ κείνη ὕστερα ἀπὸ ὅσα συνέ- βησαν.

Ἡ Πιτίσα τὸν ἀκου- γε μὲ παράπονο κι' ἀ- παντοῦσε μὲ μονοσύλ- λαβα. Ἀλλὰ ὅταν ἐκεῖ- νος τὴν ἔβλεπε περιφρο- νητικὰ κι' ἔφυγε χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἀποχαιρε- τήσῃ, αὐτὴ ποὺ μὲ κό- πω κρατοῦσε τὸν πόνο της, ἔβλεπε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν ἐλεύθε- ρα. Καὶ μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχὴ, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τίποτα ἔξα- κολουῖτο μηχανικὰ τὸ δρόμο της. Περιπατοῦσε καὶ ἔκλαιγε, ἐβάδιζε στὸ μέσο τοῦ δρόμου χωρὶς νὰ βλέπῃ τὰ τρᾶμ ποὺ τρεχαν κατ' ἐπάνω της, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰ σαλπίσματα τῶν αὐτο- κινήτων ποὺ σὲ κάθε της βῆμα ἀπειλοῦσαν νὰ τὴν διαμελίσουν. Ἀ, πόσο θάθελε νὰ ἐπέ- θαινε, πόσο μεγάλος ἦταν ὁ πόνος ποὺ δο- κίμαζε κείνη τὴ στιγμὴ.

Στὴν Τράπεζα δικαιο- λογήθηκε ὅτι τῆς πο-

νοῦσε τὸ δόντι. Καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πρωῒν τὸ πέρασε στὴ φρι- κτὴ ἀπελπισία ποὺ τῆς εἶχε προξενήσῃ ἡ συμπεριφορὰ ἐκείνου ποὺ ἦταν γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ, ποὺ ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῶν παιδι- κῶν ὀνείρων της...

Ἡ ἀπόφαση τῆς Νότας νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις της μὲ τὸ Στέλιο ἦταν ὀριστική, γιατί ὁ κίνδυνος νὰ ἐνοχοποιηθῇ στὴν κατάχρησή του ἦταν μεγάλος.

Μάταια ὁ ἐρωτευμένος νέος στριφογύριζε στὸ σπῆτι της, μά- ταια γύρευε νὰ τὴν ἴδῃ. Ἐκείνη ἔφερνε ὡς πρόφασιν τὴν ἀνά- μιση τῆς Πιτίτσας καὶ τοῦ παραγγέλνε κάθε φηρὰ, ὅτι δὲν ἔ- πρεπε νὰ ἐλπίζῃ σὲ τίποτα. Ἀλλ' ὁ Στέλιος δὲν παραιτεῖτο Στὰ φλογερὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔστειλε τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν λυπηθῇ, νὰ τὸν ἐλεήσῃ, νὰ τοῦ κάνῃ τὴ χάρη νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ πόδια της!

Μὲ πόσο ζωντὴς ἐκφράσεις τῆς ἔλεγε τὴν ἀγάπην του, πόσο ἀ- προκαλῦπτα μιλοῦσε γιὰ τὴν ἐξουθένωση, ὅπου βρισκότανε, γιὰ τὶς θυσίες ποὺ ἦταν ἐτοιμος νὰ κάνῃ, πὶο μεγάλες ἀκόμη ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔκανε. Μι- λοῦσε γιὰ τὴν κατά- χρησή του, γιὰ τὴν προ- θυμία ποὺ θὰ ἔδειχνε νὰ κάνῃ κάθε ἐγκλημα, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀξίωνε τῆς συγγνώμης της.

Στὴ συγκινητικὴ αὐ- τὴ ἀπελπισία του ἡ Νότα γέλοῦσε. Ὁ πό- νος του, τὴν ἔκανε νὰ εὐχαριστηθῇ, ἀλλὰ δὲν σκέφθηκε οὔτε μιὰ σι- γμὴ νὰ τὸν ξαναφωνά- ξῃ κοντὰ της, οὔτε καὶ ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τύχη του.

— Ἀνὸ ἐνοχος εἶναι ὁ Στέλιος, εἶπε στὸν Κούρη, ὅς τιμωρηθῇ. Τὸ παληόπαιδο! Νὰ τι- μωρηθῇ γιὰ νὰ μάθῃ! Τὸν περιφρονῶσε ἡ Νότα κι' αὐτὸς ἔσπα- ζε στὴν Πιτίσα. Ἐνα μῖσος βαθὺ καὶ μεγάλο εἶχε κυριεύσῃ τὴν ψυ- χὴ του. Καὶ πολλὰς φορὲς στὶς ἀπελπιστι- κὰς σκέψεις ποὺ ἔκανε τὶς νύχτες τῶν βασα- νιστηρίων του, τοῦ ἤλ- θε ἡ ἐπιθυμία νὰ μπο- ροῦσε νὰ βγάλῃ τῆς Πιτίτσας τὰ μάτια, ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ τρό- πο γλυκί, ἕνα τρόπο ποὺ τὸν ἐρεθίζε.

Τώρα δὲν ἐνδιαφέρε- το γιὰ τίποτα. Ἡ μητέ- ρα του μάταια γύρευε νὰ μάθῃ τί τοῦ συνέ- βαινε, ἡ γιαιγιά του βρισκότανε στὶς τελευ- ταῖες τῆς σιγμῆς. οἱ προσιτάμενοί του τὸν ἐπέπλητταν γιὰ τὰ λά- θη του, ἀλλ' ἐκεῖνος τί- ποτα δὲν ἐκαταλάβαινε.

Ἡ Πιτίσα δὲν ἐπῆ- γε στὴν Κωνσταντίνα, ὁπωσὺ ποσέχηκε. Ἀλλ' ἡ τρομερὴ καμαριέρα εἶχε φροντίσει νὰ φυ- λάξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα ποὺ στείλει ὁ ὁ Στέλιος στὴ Νότα, καὶ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὶς πλαστογραφίες του, καὶ ποὺ ἐκείνη αὐτοῦσε στὰ σκουπίδια.

(Ἀκολουθεῖ)

Παίρνει κι' ἡ δόλια μάννα ἕνα κερί, κιὶ υἱὰ καρδιὰ ἀγάλ' ἀγάλια φτιάχνει. — Νά! πηγαινέ τὴν εἰς τὴν Παναγιά, τὸν πόνο σου, Γιαννάκι μου νὰ γιάνῃ.

Τὴν κέρνῃ καρδιὰ τοῦ πῆρ' ὁ γιουῖς, καὶ στὴν εἰκόνα μπρὸς ἀναστενάξει, στάζει τὸ δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια του, κι' ἡ προσευχὴ ἀπ' τὴν καρδιὰ του στάζει.

— Ἀχ, μάννα, λέει, τοῦ Χριστοῦ γλυκειά, ποῦχεῖς ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὸ θρόνο, Σὺ, ποὺ πονεῖς ἐκείνους ποὺ πονοῦν, σὲ σένα λέω τὸν κρυφὸ μου πόνο!

Καθόμουν μὲ τὴ μάννα μου μαζί πέρα μακριὰ... στὴ χώρα τὴ μεγάλη ποὺ ἔχει ἐκκλησίαις ὑψηλὰς καὶ παρεκκλήσια, ὅσα δὲν ἔχει ἄλλη.

Κοντὰ μας ἐκαθόταν ἡ Μαριώ. Ἄχ, ἡ Μαριώ μου! τώρα πεθαμένη! Νά! σοῦ φερα μιὰ κέρνῃ καρδιὰ... γιάνε μου τὴν καρδιὰ τὴν πονεμένη.

— Ἀχ, ναί, καλή, γλυκειά μου Παναγιά, γιάνε μου τὴν καρδιὰ τὴν πονεμένη καὶ νὰ σοῦ ψέλνω βράδυ καὶ πρωῒ : — Χαῖρε Μαρία κεχαριτωμένη!

Ἡ μάννα καὶ τὸ ἀρρωστο παιδί κοιμοῦνται στὸ κελὶ ἀγάλη ἀγκάλῃ. Ἐκεῖ τὴ θύρ' ἀνοίγ' ἡ Παναγιά, καὶ μπαίνει στὸ κελὶ ἀγάλη ἀγάλη.

Ἐσκυψ' ἀπάνω στὸ παιδί σιγά, τὸ κύτταξε, τὸ κύτταξε... ἐστάθη· τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιὰ, ἔχαμογέλασε γλυκὰ κ' ἐχάθη.

Τὰ εἶδε ἡ μάννα ὅλα δνεῖρο κ' εἶδε καὶ καὶ ἄλλο. Ἀχ! τρομάζει. Ευτυχίαν, πετιέται ἀπὸ τὸν ὕπνο της κ' ἀκούει ἕνα σκύλο νὰ σὺλλιάζῃ.

Μετάφρ. ΑΓΓ. ΒΛ ΧΟΥ

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ (ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ)

Στέκετ' ἡ μάννα στὸ παράθυρο. Κοίτεται στὸ κρεββάτι ὁ νυῖος στὸ πλάι. — Σήκω, Γιαννάκι μου, λίγο καὶ σὺ, νὰ ἰδῇς τὴ λιτανεῖα ποὺ περνάει.

— Ἀχ, μάννα, δὲν μπορῶ τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν, δὲν ἀκούω τ' αὐτιά μου! θυμᾶμαι τὴν Μαριώ, ποὺ πέθανε... Σὰν τὴν θυμᾶμαι μοῦ πον' ἡ καρδιὰ μου.

— Σήκω νὰ πάμε εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πάρε κερί μαζί σου καὶ λιβάνι· καὶ ψέλνουν, ψέλνουν καὶ οἱ δυομαζὶ : Χαῖρε Μαρία κεχαριτωμένη!

Λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ ἔσπετρα, φέλνουν πιπιάδες, δεσποτάδες, σκύφτουν μ' εὐλάβεια οἱ χριστιανοί. καίει θυμίαμα, καίει λαμπάδες.

Πάει κοτὰ κι' ἡ μάννα καὶ τραβᾷ τὸ γυιὸ της ἀπ' τὸ χέρι, ἡ καὶ μὲν, καὶ ψέλνουν, ψέλνουν καὶ οἱ δυομαζὶ : Χαῖρε Μαρία κεχαριτωμένη!

Ἡ Βαγγελίστρα σήμερα φορεῖ τὰ γιορτινὰ της—ἔχει τὴ γιορτὴ της. Καὶ πόση ἔχει σήμερα δουλειά! Πόσοι προσμένουν ἀπ' τὴ δύναμή της

Πολλὰ οἱ ἀρρωστοὶ ταξίματα ποῦλθαν νὰ τοὺς ἴδῃ, τῆς ἔχουν φέρεῖ: Τὰ πονεμένα μέλη τους ἀπὸ κερί, κέρινο πόδι αὐτός· ἐκεῖνος χέρι.

Κι' ὁποῖος τῆς φέρει χέρι κέρινο τὸ χέρι τοῦ γιαιτρεῦ' ἡ Παναγία, Κι' ὁποῖος τῆς φέρει πόδι ἀπὸ κερί βρῖσκει εὐθὺς στὸ πόδι τὴν ὑγεία.

Ὅποῖος στὴν Παναγιά ἤλθε κουτσός, χορεῖ σήμερα σὰν παλλήκαρι.

Ὅποῖος στὴν Παναγιά πῆγε κουλός, τώρα βαρεῖ βιολὶ μὲ τὸ δοξάρι.

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Καρναβάλι

Ἀέχαστο τὸ γλέντι μᾶς ἄς μείνῃ:

— Ξακλούθα, σαντουριτζή, τὸν ἀμανέ!

Καὶ μέσα στὴ στροφῇ, ποὺ ἀπαλοσβύνει ορβῶσε καὶ οὐδ' ἀπ' τὶς ψυχές, καὶ μὲ.— Ἐλάτε καὶ μᾶς γνέφει τὸ μπουκάλι· γελᾶστε : τὸ καλεῖ τὸ καρναβάλι.

— Ἐλάτε καστανές, ξανθές καὶ ροῦσες, τριγύρω μου τρελλὸ στήστε χορὸ· καὶ σεῖς μελαχροινές, γλυκογελοῦσες: οἱ πόθοι μᾶς ν' ἀνάψουνε σωρὸ

Ἄντε παιδιὰ, κι' ἄς μᾶς γενῇ χαλάλι· γελᾶστε : τὸ καλεῖ τὸ καρναβάλι.

— Κυττάξετε τὴ μάσκα μου : Γελᾶει! Τὴν ἔχω ἀγορασμένη νὰ γελᾷ.

(Δὲ φαίνεται τὸ δάκρυ κι' ἄς κυλᾷ καὶ γύρω μου ἄς τὰ βλέπω ὅλα θολὰ) Ζητᾶτε τὴν ψυχὴ μου τὴ θλιμμένη; Χά! Ἀπόψε εἶναι κι' αὐτὴ μασκαρεμένη.

BANIAS

Νὰ τὸ γλέντι

Λίγα μπουκετάκια γιούλια, δυὸ πακέτα σεραπαντίνες, μιὰ φουστίτσα ἀπ' ἄσπρα τούλια, μιὰ σακκούλα κομφετί,

δυὸ χεράκια, ἄσπρα, μικρούλια δυὸ τρελλὰς ματιές τσαχπίνες μάσκα μὲ μὲ μαύρη πούλια λίγη μυρωδιά Κοτὺ:

Νὰ τὸ κέφι!—Μιὰ σαμπάνια μιὰ τζᾶζ μπάντ τρελλὴ νὰ παίζῃ (μπλοῦζ ἀργά, φῶξ τρὸτ ζιζάνια καὶ ταγκὸ λικνιστικά)

Φροῦτα ἀφθονα καὶ σπάνια νὰ στολίζουν τὸ τραπέζι· κι' ἡ μικρὴ μὲ περηφάνεια νὰ μασάῃ τὰ γαλλικά.

Νὰ τὸ γλέντι νὰ κι' ἡ ζᾶλη! Κι' ὁποῖος ἔξω δὲν τὸ ρίχτει εἶναι ἡ γέρος ἡ ρεμάλι ποὺ τὸν κόσμο δὲ νογᾷ.

Γιὰ τὸ γλέντι ἄς εἶν' χαλάλι· κι' ὁ παρὰς καὶ τὸ ξενύχτι: Μιὰ φορὰ νὰι καρναβάλι· κι' ἡ ζωὴ περνάει γοργά.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΦΑΚΑΣ

Θυμᾶσαι

Θυμᾶσαι ποὺ γυρίζαμε στὸ δρόμο, ἄγ- [καλιασμένοι] κι' ἐσὺ ἔγερνες στὸν ὁμο μου σὰν φύ- [σαγε ὁ βορρῆας;] Εἴμαστε τόσο σίγουρα ποὺ ἡ ἀγάπη [δὲν πεθαίνει] κι' ὁμως γιὰ δές: χωρίσαμε παράξενα [μὲ μιὰς.]

Θυμᾶσαι, ποὺ ὀρκιζόμαστε κάτω ἀπ' [τ' ἀχνὸ φεγγάρι] καὶ λέγαμε—τὶ λέγαμε ξανθοῦλα μου [τρελλή!—] Κι' ὅταν τὸ ψεύτικο δνεῖρο μᾶς εἶχε [συνεπάρει] σοῦκλεινα ἐγὼ τὸ στόμα σου μ' ἕνα [γλυκὸ φίλι.]

Καὶ τώρα—ρόδο μᾶδῃσε ἡ ἀγάπη κα- [ποιο δέλι—] καὶ μούμειναν τὰ γράμματα. μιὰ μπού- [κλα ἀπ' τὰ μαλλιά] τὰ ὀλόξανθα καὶ τὸ κρεγιὸν ποὺ ἀχνό- [βαφες τὰ χεῖλη] ὅταν ἐγὼ στὰ ξέβαφα μὲ τὰ πολλὰ [φιλιὰ.]

ΣΤ. Ι. ΚΕΠΕΤΖΗΣ

Ὁ πιερρότος

Ἡ αὐγὴ ἄρχισε νὰ χαμογελάῃ μαρ- γοριταρένια.

Σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τοῦ καμπαρέ, τὸ γκαρσόνι ποὺ σκούπιζε εἶδε ἕναν ἄσπρο πιερρότο ἀποκοιμισμένο. Τοῦ ὤωσε μιὰ σκουντιά.

— Ξύπνα: ἐξημέρωσε.

Ὁ πιερρότος πετάχτηκε, ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ρώτησε :

— Ἡ Νταῖζ!

— Τώρα Νταῖζ! Ἐφυγε ἀπὸ τὶς τρεῖς μὲ τὸν κύριο ποὺ φοροῦσε τὸ σμό- κιν μὲ τὰ κόκκινα πέτα. Κεῖνον ντὲ μὲ τὸ μονόπετρο μπριγιάντι στὸ χέρι...

Ὁ πιερρότος ἀμίλητος ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ καμπαρέ τρικλίζοντας. Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἔδειχνε πὶο χλωμὰ τὰ πουντραρισμένα τοῦ μάγουλα, πὶο βα- θουλωμένα τὰ βαμμένα τοῦ μάτια.

Ἐνα ταξί, μιὰ διεύθυνση, λίγα λε- πτὰ τρέξιμο μ' ἐξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ τὸ φρένο ἔτριξε. Ὁ πιερρότος κατέβηκε, ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε.

Σ' ἕνα ντιβάνι ντυμένη μὲ τὸ προ- κλητικὸ φουστάνι τοῦ καμπαρέ, πασα- λειμένη ἀκόμα μὲ τὰ φτιασίδια κοιμᾶ- ται ἡ Νταῖζ. Ὁ πιερρότος, στὰ νύ- χια γιὰ νὰ μὴν τὴν ξυπνήσῃ, πλησιάζει καὶ γονατίζει γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της ποὺ ἦταν κρεμασμένο ἔξω ἀπὸ τὸ ντιβάνι. Ξαφνικὰ πετιέται σὰν νὰ τὸν δάγκωσε ὀχιά: Στὸ μεσαῖο δά- χτυλο τοῦ χεριοῦ, ποῦχε γονατίσει γιὰ νὰ φιλήσῃ, ἔλαμπε ἕνα μπριγιαντένιο ἀντρικὸ δαχτυλίδι.

Ματαιότης

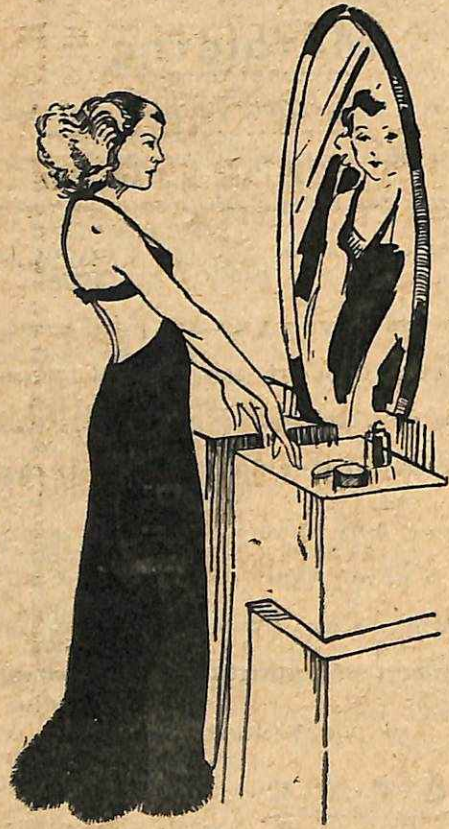
Μάταια τὴν πλάνα χίμαιρα τῆς εὐτυ- [χίας, διαβήτη,] μὲ τὸ σακκὶ στοὺς ὤμους σου γυρτὸς [ἀποζητᾶς.] Μάταια γουβώνεις τὸ στρατὶ, ἡ ἀνοί- [γεις μονοπάτι,] μιὰ καὶ τὸ βάρος τῆς ζωῆς στοὺς ὤ- [μους σου κρατᾶς.]

Ὅ, τι νοστάλγησες ποτὲ κι' ὅτι ἔλπισες [ἀκόμα,] μὴν τὸ ζητᾶς στὴ γέρικη καὶ κουρα- [σμένη γῇ:] Μόνο τὴ μέρα ποὺ θὰ μῆς βαθεῖα κά- [τ'ω ἀπ' τὸ χῶμα] θε ν' ἀντικρύσης κάποιο ποῦναι καίνουρ- [ιγιο, μιὰν αὐγῇ.]

Εἶσι κι' ἐγὼ κάποιο βαρὺ, συγνεφια- [σμένο βράδυ] ποὺ ὁ πόνος μου μὲ τὸ βορρῆ ἀβογ- [γούσανε μαζί] γυρίζοντας στὸ φτωχικὸ, τὸ ἔρμιο μου [τὸ ρημάδι] ἐννοιῶσα πόσο μάταιο ποῦναι κανεῖς [νὰ ζῇ.]

TAKΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τὴν ξεύρετε, χωρίς ἄλλο, ὅλες σας, τὴν χαριτωμένη ξανθοῦλα τοῦ Κινηματογράφου, ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕ·Υ, ἡ ὁποία ἀπὸ τότε ποὺ πῆγε στὸ Χόλλυγουντ ἔχει ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὡς τὸ πῖο μεγάλο ἀστέρι τοῦ Κινηματογράφου. Ξεύρετε ἀκόμη πὼς ὅλα τῆς τὰ σουξέ, ὅλα τῆς τὸ σέξ—ἀπὴλ τὸ χροστάει στὴ λεπτὴ σιλουέττα τῆς, στὸ κουκλί-στικο σωματάκι τῆς. Δὲν θὰ ξεύρετε ὅμως ἀσφαλῶς τὸ πὼς κατάρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴ τὴ γραμμὴ, αὐτὸ τὸ λαστιχένιο κορμί. Ἀκοῦστε λοιπὸν τὶ ἀπάντησε, σχετικῶς μ' αὐτὸ, στὸν γνωστὸν Ἀμερικανὸ Δημοσιογράφο ROBERS τὴν τελευταίως ποὺ τὴν ρώτησε σχετικὰ μὲ αὐτὸ σὲ μιὰ συνέντευξι ποὺ ἐπέτυχε μαζί τῆς στὸ Χόλλυγουντ.

—Μὲ ρωτᾶτε πὼς κατάρθωσα νὰ κάμω αὐτὴ τὴ λεπτὴ σιλουέ-

Στὸ προηγούμενο φύλλο, σὰς ἔγραφα γιὰ τὸ σημερινὸ ἐξώφυλλο. Ἀλλὰ ἡ σειρὰ ἔλλαξε κι' ἔτσι σήμερα πρέπει νὰ σὰς γράψω γιὰ τὸ προηγούμενο: Σχέδιο κι' αὐτὸ τοῦ κ. Μ. Ἀγγελουπόλου, τυπωμένο κι' αὐτὸ στὴν Κέρκυρα ἔχει τὸν τίτλο: «Ὑστερα ἀπὸ τὸν χορό». Ἀλλο μυστιότορμα ἀρχίζουμε σήμερα, ἱπποτικὸ κι' αὐτὸ, ἀνεξάρτητη συνέχεια τῆς «Συνθήκης τοῦ αἵματος». Σ' ὅσους ἀρέσει ἡ ἐποχὴ τοῦ σπαθιοῦ μὲ τὰ μεγάλα τῆς πάθη, θὰ βροῦν στὴν «Κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι» τὶς καλύτερες ἱπποτικὲς σελίδες.

Κωσ. Βουκ.—Ἐνὼ τὸ θέμα σας εἶναι σπουδαῖο, ὁ χειρισμὸς τοῦ δὲν εἶναι ἀντάξιός. Ἐπειτα κι' ἡ λύση εἶναι βεβιασμένη. Πάντως μὴν σὰς ἀπογοητεύουν τὰ λόγια μου. Εἶμαι περισσότερο αὐστηρὸς μ' ὅσους τ' ἀξίζουν. Β. Μπετσ.—Καὶ τὰ τρία κομμάτια σας ἔχουν πολλὰς ἀρετὲς. Ἰδίως τὸ «ἔνας ἀρλεκίνος στὴ ζωὴ» μ' ἀρεσε ἐξαιρετικὰ. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν σὰς συγχωρῶ ποὺ εἶναι τόσο μεγάλο. Στείλτε μου κάτι συντομώτερο κι' ὄχι πεζοτράγουδο σὰν τὸ «ἔτσι γίνεται πάντα». Περιμένω. Ἡρὼ Γεωρ.—Σὰς συχαίρω. Τὸ «ἐκδίκηση» θὰ τὸ δημοσιεύω ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγάλο. Τὸ ἄλλο ποὺ εἶναι ὅσο πρέπει, εἶναι πεζοτράγουδο καὶ πεζοτράγουδα δὲν δημοσιεύω κατ' ἀρχήν. Περιμένω δίχως ἄλλο κάτι δικό σας. Φρίντα.—Πάρα πολὺ καλὺτερο αὐτὴ τὴ φορὰ, μὰ θέλει δούλεμα στὴ λύση κυρίως. Χαίρω ποὺ δὲν ἀπογοητεύσατε: Μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προσδεύει κανεὶς στὰ γράμματα. Περιμένω. Ἀντ. Β. Ταπ.—Μεγάλο. Θέλει κι' ἡ γλῶσσα λίγο στρώσιμο. Κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ καλὸ. Ἰδίως ἡ διαδοχὴ τῶν ἐννοιῶν ἐντελὴς μαστορικὴ. Σιμ. Καν.—Νὰ ἐξακολουθήσετε, γιατί πολὺ γρήγορα θὰ γράψετε καλὰ. Ὁ «ἐπὶ» ὑστερεῖ μόνον στὴν τεχνικὴ γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸν δημοσιεύω. Ἐργασθῆτε. Ἀντ. Μαυρ.—Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ στὰ δυὸ τελευταῖα τραγούδια σας βλέπω μεγάλη πρόοδο. Ἐξακολουθήστε γράφοντας καὶ ἔχετε ὑπομονή: Μὲ τὸ νὰ σὰς δημοσιεύω κάτι πρόωρα, θὰ σὰς βλάψω, ἀντὶ νὰ σὰς ὀφελῶ. Κωσ. Βασ.—Μὴν παρασύρεστε ἀπὸ τὴ ρίμα. Τόσο τὸ μέτρο, ὅσο καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία πρέπει νὰ ῥοχνοῦνται φυσικὰ, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ κόπος ποὺ χρειάστηκε γιὰ νὰ δοθῇ τὸ τεχνικὸ ἀποτέλεσμα. Ἐχοντας αὐτὸ ὑπ' ὄψει σας, σὲ λίγο διάστημα θὰ γράψετε πρᾶγματα δημοσιεύσιμα. Μητ. Θωμ.—Τὸ «Ἀγάπης πληγὴ», κάθε ἄλλο παρὰ πρωτόλειο εἶναι. Ἐχει καὶ στρωτὴ φράση καὶ λογικὴ σύνδεση καὶ κάποια ἀρχιτεκτονικὴ. Εἶναι ὅμως πεζοτράγουδο καὶ πεζοτράγουδα δὲν δημοσιεύω. Τελ. Ἀλκ.—Καὶ σεῖς ἀκόμα, ποὺ φαίνεστε πὼς ἔχετε τεχνικὴ πείρα, ἀφίνεστε νὰ παρασύρεστε ἀπὸ τὴν ρίμα καὶ τὸ στίχο, καὶ κάνετε τὸ στίχο σας στρωφὸν σὲ ἔννοια καὶ σὲ πολλὰς μεριὰς δυσνόητο. Ἡ «δακτυλογράφος» π.χ. δοσμένη πῖο ἀπλᾶ, πῖο λαγαρὰ θάταν περίφημο τραγούδι. Δὲν δοκιμάζετε; Γιαν. Σακ.—Ξέρετε νὰ γράψετε φίλε μου, αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο. Τὸ κομμάτι ὅμως ποὺ μοῦ στείλατε, ἐκτός ποὺ εἶναι μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας, ὑστερεῖ καὶ σὲ κίνηση. Ἐχει γι' ἀντιστάθμισμα βέβαια μιὰ ψυχολογικὴ ἱκανότητα ἀξιοπρόσχητη, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐλάττωμα σὲ μικρὰ πεζογραφήματα. Περιμένω. Αἰμ. Πυρ.—Πολὺ καλὺτερο,

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΣΧΟΝΤΑ Ἐνταῦθα.—Μοῦ γράφετε: «Θάθελα νὰχα ἀπὸ Σὰς ἕνα πρόγραμμα γιὰ τὴ θεωρεῖται μοι». Σὰς ἀπαντῶ πὼς: ὁ χρόνος ποὺ διατίθεται στὸ περιοδικό, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει προγράμματα. Ἡ περίπτωσή σας, ὡστόσο, μὲ σταματᾷ καὶ μοῦ ἐπιβάλλει νὰ σὰς φανῶ ἐξηγητικὰ. Βεβαιώθητε, πὼς λυπούμαι εἰλικρινῶς γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε. Ἐλάτε, ἀν θέλετε, νὰ μὲ βρῆτε στὸ σπίτι μου (35, ὁδὸς Πανεπιστημίου). Δέχομαι τοὺς ἀρρώστους ἀπ' τὶς 5 ὥς τὶς 7. Πόσο θὰ στοιχίσῃ ἡ ηλεκτροθεραπεία; μ' ἐρωτᾶτε. Εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ δαπανηρὴ. Ἐλάτε νὰ τὰ πούμε. Τὸ γράμμα σας μὲ συνενένησε.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ.—Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογὴ τοῦ καλύτερου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ θὰ καλεῖται νὰ μᾶς δώσῃ μιὰν ἀλόκληρη σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικὰ μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

συγχρονισμένη. Πρέπει νὰ στρώσετε τὴ γλῶσσα σας ὅπωςδὴποτε. Ἰεωρ. Φωτ.—Μ' ὅλο ποὺ ἔχασε μὲ τὴ συντόμευση ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πολὺ μεγάλο. Στείλτε μου τίποτ' ἄλλο γιὰ δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ τὸ μικρύνετε ὅσο καὶ ὅπως πρέπει. Φωτ. Νικ. Ἰδ.—Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε, γιατί κάποτε τραβῆξα κι' ἐγὼ τὰ ἴδια βάρη. Ναι. Τὸ διήγημά σας δείχνει πὼς δὲν εἰστε πρωτόπαιρος στὴν πέννα. Τὸ γυρισμὸ τῶν φράσεων καὶ κυρίως ἡ φιλοσοφικὴ διάθεση, ποὺ εἶναι ἀπλωμένη μὲ τὴν τέχνη στὸ «Πόνος γιαιτρίδα», φωνάζουν ἀπὸ μακριὰ τὴν καλλιτεχνικὴν σας ἐνότητα. Γιατὶ ὅμως μοῦ στείλατε τόσο μεγάλο διήγημα, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύω; Ἀς ἐλλίσσωμε πὼς θὰ γυρίσετε γρήγορα νὰ τὰ πούμε ἀπὸ κοντά. Νικ. Σουλβ.—Κάντε μου τὸ κατῆρι νὰ μοῦ ξαναστείλετε τὴν «ὀπτασία». Χαρ.—Δὲν τοῦ δώσατε κίνηση ὅπως σὰς ἔλεγα. Πάρτε τὸ ἕνα βράδυ κι' ἐλάτε ἀπὸ τὸ γραφεῖο 6-7. Νοτ. Ρωσσ.—Γεωργ. Παπ.—Ἀφίστε νὰ περάσουν κάνα—δυὸ τεύχη καὶ μοῦ ξαναστελένετε. Ὅταν ἀδικο νὰ δημοσιεύω σὲ κάθε φύλλο τῶν ἰδίων. ἔχουν κι' ἄλλοι σειρὰ. Δαμπερ. Δελ.—Στείλτε ἄλλο. Θαν. Ζαν.—Εἰστε ποιητὴς ἀναμφισβήτητος, μ' ὅλο ποὺ κάνετε λίγη «μανιέρα», κι' ἀξίζετε κάθε ὑποστήριξη, ἀλλὰ τὸ «καρναβάλι» σας εἶναι πολὺ ρεαλιστικὸ γιὰ τὴ σελίδα μας. Στείλτε μου τίποτ' ἄλλο. Νικ. Αλξ.—Τὸ «ἀδαιμόνιστος» τῆς ζωῆς ὥς τὸ σημειο ποὺ ρωτᾶται το παιδί εἶναι σπουδαῖο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ εἶναι ἕνα ρομαντικὸ ξέσπασμα, ἀταίριαστο καὶ στὸ θέμα καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Δότες του ἕνα ἄλλο τέλος καὶ στείλτε τὸ πάλι. Ἐμ. Μεγαλ.—Τὰ τραγούδια σας θέλουν λίγο πύκνωμα στὶς ἐννοίες, χωρὶς βέβαια νὰ γίνουν δυσνόητα. Τὰ περιμένα διορθωμένα. Κακ. Βασ.—Ἐχετε σπάνιο ταλέντο. Σὰς λείπει ὅμως ἡ τεχνικὴ τῆς ἐκφράσεως καὶ δὲν κατέχετε τὴν γλῶσσα. Διαβάστε: εἶναι κρίμα νὰ χαθῇ μιὰ τέτοια πηγαία ἐμπνευση. Ἡ «μητέρα», γραμμένη ἀπὸ τεχνικὴ θάμενε στὴν γραμματολογία μας. Χαρ. Μ. Καζ.—Ἐχει τὴ λαγαρότητα τοῦ δημοτικοῦ στίχου μὰ εἶναι κάπως ἄβατο. Μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε; Ἀνδρ. Νομ.—Τα σ. Λ., Μαίρη Φερ.—Πεζοτράγουδα, τὸ δὴλωσα, πὼς δὲ δημοσιεύω. Στείλτε τίποτ' ἄλλο. Μικρ. Δν. ΚΑ.—Δυστυχῶς οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι δημοσιεύσιμο. Σὰς λείπει ἡ ἱκανότης τῆς ἐκφράσεως ποὺ θὰ τὴν ἀποκτήσετε μὲ τὴ δουλειά. Ζωρξ.—Ἀσπ.—Τὸ ποίημα θέλει ρετουσάρισμα στὴν διαδοχὴ τῶν ἐννοιῶν. Πεζοτράγουδα δὲν δημοσιεύω. Αἰγλ. Πουλ.—Τὸ «ζητιάνος» εἶναι τὸ καλὺτερο ἀπ' τὰ τρία, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀτηλεγραφεῖο. Γράψτε τὸ πῖο ἀνετα καὶ ξαναστείλτε το. Α. Τξωρ.—Διορθώστε το καὶ φέρτετο κανένα βράδυ ἀπ' τὸ γραφεῖο.

ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

MALHEUREUX Λάρισσαν.—Καμετε κάθε πρῶτ' ἕνα ψυχρὸν ὑποκλυσμὸν ἀπὸ σκετο νερό, ἀφου πρηγνυμένως τὸ βραζετε. Πλυθῆτε, ὑστερα, μὲ κρυὸ νερό μέσα στο ὅπουο ρίχνεται λίγο βυρικον ὅβυ. Παρτε πρῶτ' καὶ βραδυ 5 σιαγόνες μέσα σε λίγο νερό ἀπὸ τὸ ἀκολουθο φαρμακο: Jnatrait de marrons d' Inde 30gr. Τοπικως βολτε εν ὑλόθειο ἀπὸ: Extr. sec de tatanhia 0,50 cent. Extr. d' opium 6,00 cent. Jodoforme 0,10 cent. Beurre de cacao 4 gr. Pour 1 suppositoir No 10 Φροντίστε τὴν τροφὴ σας. Μὴν τρώτε ἀλμυρὰ καὶ σαλτσες. Καμετε γαλακτοφυτικὴ διαίτα. ἈΝΤ. Χ. ΑΣΙΜΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
Η ΜΟΔΑ ΤΟ ΑΠΑΙΤΕΙ

ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΙΕΣ

Διὰ νὰ κατορθώσητε ὅμως τοῦτο χωρὶς νὰ βλάβητε καθόλου τὴν ὑγείαν σας πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖτε τὸ

ΤΣΑΙ RICHTER

Τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

ΑΝΤΙ ΔΡΧ. 15

Θὰ τ' ἀποκτήσετε μεταχειριζόμενοι καθημερινῶς τὴν Ὀδοντόπαστα

EDELWEISS

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, πυράσσημα, παντὸς εἶδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ» παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κεχοιμπορία καὶ γιοῦσελ φίλντισι καὶ κοράλια μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μὲς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὁρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἶδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Δόγφ ορεκλάμας ἐπισκευάζω ὁρολόγια ἡγγυνημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 56

ΤΗΝ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ἐπιτυγχάνετε ἂν βάψετε μόναι σας τὰ φορέματά σας μὲ τὰς

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ARTI

Θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοντέρνα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΝΕΩΤΑΤΟΥ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ ΚΗΛΕΠΙΑΣΜΟΙ

Φαρμακ. Νικολοπούλου
Γ' Σεπτεμβρίου 5
Τηλ. 24 -- 151

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικὰ Χάπια

ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ

Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις
Φαρμακείον
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠ ΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1
Ἀθήναι

ΑΓΩΡΑΖΩ

Εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς πάντα τὰ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ἢ μὴ, Ἑλληνικὰ καὶ ξένα. ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ καὶ ΣΥΛΛΟΓΑΣ, ἀεροπορικὰ γραμματόσημα καὶ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥΣ ΦΑΚΕΛΟΥΣ (δηλ. φακέλλους ἐπιστολῶν ἀφίχθέντων ἀεροπορικῶς) ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ.

Κ. ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ
Κάνιγγος 6—Ἀθήναι

ΣΗΜ.—Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφως δέον ἀπαραίτητως νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

παλαιῶν ἡμερομηνιῶν

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ

ΕΛΛ. ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΗΡ. ΜΟΥΛΙΝΟΥ

Σωκράτους 30 α

(ἔναντι ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου)
Οἱ εἰς τὰς ἐπαρχίας εὐρισκόμενοι δύνανται ν' ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῶν.

Ζητήσατε τιμοκατάλογον

Βάψετε μόναι σας τὰ φορέματά σας μὲ

ARTI

ΑΡΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΥΜΑ

Αί δυσκολαίαι τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἀρωμάτων καὶ ἡ μεγάλη διαφορὰ τοῦ συναλλάγματος, μᾶς ἔδωκαν τὴν ὥθησιν νὰ τελειοποιήσωμεν οὕτως τὴν παρασκευὴν τῶν κυριωτέρων ΑΡΩΜΑΤΩΝ καὶ LOTIONS κλπ., τὰ ὁποῖα εἶναι ἐφάμιλλα μὲ τὰ γνωστὰ Εὐρωπαϊκὰ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Φαρμακεῖον μας εἰς χυμὰ μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς :

<i>Eau de Cologne</i>	<i>double</i>	τὸ κοιλὸ	Δραχ.	110		
»	»	<i>triple</i>	»	»	400	
»	»	<i>Russe</i>	»	»	»	120
»	»	<i>jasmin</i>	»	»	»	100

Lotions (Fougère, Chypre, Origan, Violette καὶ ὅλα τὰ νεώτερα ἀρώματα) Τὸ κιλὸ Δραχ. ἀπὸ 150—200

Extrait διὰ μανδήλια ὅλων τῶν ἀρωμάτων τὰ 10 γραμ. Δραχ. ἀπὸ 10—25

<i>Eau dentifrice</i>	Τὸ κιλὸ	»	200
» <i>de quinine</i>	»	»	100

Εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ALEX

ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Αἱ ἀνώτεραι ὅλων τῶν ἐν χρήσει Εὐρωπαϊκῶν Μηχανῶν καὶ εἰς τὸ 1/2 τῆς ἀξίας αὐτῶν

Ἀποφεύγετε κάθε κίνδυνον, ἀποκτᾶτε μόνιμον πελατεῖαν χρησιμοποιοῦντες τὰς μηχανὰς καὶ τὸ φάρμακον **ALEX**

Δοκιμαὶ καθ' ἐκάστην, Ρόμβης 13

Ἀντιπρόσωποι :

Θεόδ. καὶ Νεόφ. Παπαντελῆς

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ζητήσατε πληροφορίας καὶ καταλόγους

Τὸ Χρῶμα σας

προεγκύει
τοὺς ἄνδρας;

Πῶς
δὰ τὸ
μάθετε

Αἱ περισσότεραι γυναῖκες περὶποιῶνται ὑπερβολικὰ τὸ δέριμα τῶν. Ὀλίγαι καταλαμβάνουν τὴν τεραστίαν διαφορὰν ποὺμποροῦν νὰ ἀποκτήσουν μεταχειριζόμεναι ἀπλῶς τὴν πούδρα ποὺ χρειάζονται, ἐκείνην ποὺ προσδίδει ἀποχρῶσι θαμπὴ καὶ ἀναδεικνύει τὸν φυσικὸν χρωματισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος. Ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ Petalio, κατασκευα-

ζομένη εἰδικῶς δι' ἐπιδερμίδας ἐξηράς, προξενεῖ μίαν εὐχάριστον αἰσθῆσιν φρεσκάδας δὲν σχηματίζει λεκέδες καὶ δὲν χάνεται. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ σ' ὅλες τὰς καιρικέσ μεταβολάς, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα καὶ ὅτι καὶ ἂν κάμετε. Περιέχει εἰδικὰ παρασκευάσματα ποὺ τονοῦν τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ τὴν ἐμποδίζουν νὰ γυαλίξη. Δὲν θὰ σὰς

στοιχίσῃ περισσότερο νὰ μεταχειρίζεσθε πούδρα ποὺ ἀρμόζει στὴν ἐπιδερμίδα σας. Ἐὰν δοκιμάσητε θὰ διαπιστώσῃτε ἀμέσως πόσῃν ἀξίαν ἀποκτήσατε, πόσῃν δύναμιν ἔχει ἡ μαγευτικὴ σας χάρις. Ἀπαιτήσατε τὴν πούδρα Petalio. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

6 — Ἀναξαγόρα — 6
Οἰκία Κανδηλώρου ὁπισθεν Δημαρχίας

Εἰς ὅλα τὰ τμήματα ὥρισθησαν λαϊκαὶ τιμαὶ, ἵνα ἐξυπηρετηθῶσι πᾶσαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Παθολογικόν, Παιδιατρικόν, Γυναικολογικόν, Μαιευτικόν, Χειρουργικόν, Νεφρολογικόν, Αφροδισιολογικόν, Δερματολογικόν, Ὄτορινολαρυγγολογικόν, Ὀφθαλμολογικόν, Φυματιολογικόν, Ἀκτινολογικόν, Μικροβιολογικόν, Ὀδοντιατρικόν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Ἀκτινογραφία, Ἀκτινοσκοπήσεις, Τεχνητὴ ἡλιοθεραπεία, Φωτόλουτρα, Διαθερμία, Ὄζονοθεραπεία, Ἡλεκτροπληξίς, Ρεύματα Γαλβανικά—Φαρυγγικά, Κυστισκοπήσεις, Οὐρηθροσκοπήσεις, Ἐξέτασις πιέσεως, Μικροβιολογικαὶ ἐξετάσεις.

Ὁραὶ ἐργασίας

9—1 π.μ. καὶ 3—8 μ.μ.
Εἰσοδος Δραχμὰς 10

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ